

ISMAELIN LAPSET

Alkusanat

Kautta vuosisatojen muslimeille on opetettu, ettei islaminuskoinen voi koskaan kääntyä kristityksi. Monet uskovat, että ehkä joku yksittäinen muslimi kauan sitten on voinut näin tehdä. Valtaosa islaminuskoisista ei ole koskaan kuullut eikä tavannut tällaisia uskonsa vaihtaneita muslimeja nykyaikana.

Nyt islamin valta kuitenkin horjuu näiltäkin osin. Eri evankeliointimenetelmien kautta muslimit ovat viimeinkin saaneet mahdollisuuden kuulla Raamatun sanoman ja jo tuhannet ovat tulleet vakuuttuneiksi, että Jeesus on maailman Vapahtaja. Monin paikoin on herätystä ja monissa muslimimaissa on perustettu useita seurakuntia.

Tämän kirjan kautta haluamme julistaa, että muutos on alkanut ja uskoontullut muslimi ei ole enää mikään harvinaisuus saati sitten mahdottomuus!

Rukoilemme, että tämä kirja on uuden elämän alku monelle muslimille. Samalla haluamme saattaa kristikunnan tietoisuuteen, että muslimityö tuottaa hedelmää enemmän kuin koskaan historian aikana!

Koska monet tämän kirjan kirjoittajista asuvat maissa, joissa vielä ei ole uskonnonvapautta ja islamin uskonnon hylkäämisestä voi seurata jopa kuolemanrangaistus, emme voi julkaista kirjoittajien todellisia nimiä, osoitteita emmekä valokuvia.

Ismaelin lapset -työryhmä

SISÄLLYS

Alkusanat

1. <i>Ibrahimin todistus:</i>	Katumus moskeijan edessä	3
2. <i>Leilan todistus:</i>	Hunnun takana.....	12
3. <i>Mozafarin todistus:</i>	Ystävän uskollisuus johti uskoontuloon	19
4. <i>Fatiman todistus:</i>	Kristuksen valittu	29
5. <i>Asrafin todistus:</i>	Nimikristitystä muslimiksi ja lopulta tosiuskovaksi	32
6. <i>Paulin todistus:</i>	Kiihkomuslimista Jeesuksen todistajaksi	36
7. <i>Sayedin todistus:</i>	Olin kuollut, mutta nyt minä elän	96

Ibrahim:

1. KATUMUS MOSKEIJAN EDESSÄ

Tämä on kertomus kristinuskoon kääntymisestääni. Nimeni on Ibrahim (suomeksi *Aabraham*). Olen ylpeä arabialaisesta nimestäni, koska se on suuren patriarkan nimi. Uusi kristitty nimeni on Timoteus, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että olen Ibrahim, lempinimeltäni Abu-Khalil, maanviljelijäpariskunnan poika.

Muslimiveljien ryhmä

Kasvoin vaatimattomissa oloissa. Meillä oli kaislamatto lattialla, öljylamppu valonamme ja ruuaksi söimme usein kovaa juustoa. Luin läksyjäni pienen puron varrella päälläni pitkä, valkea *galabeija*-kaapu, jollaista käytän edelleen. Kun olin pieni poika, äitini vei minut kädestä taluttaen kylämme *kottabiin*, islamilaiseen kouluun, jossa sheikki opetti meitä lukemaan, kirjoittamaan ja opettelemaan ulkoa Koraanin säkeitä. Jokaisen viikon lopussa meidän piti maksaa hänelle saamastamme opetuksesta. Kottabissa mieleni ja sydämeni täytyivät kuuliaisuudesta Jumalaa, taivaan ja maan Luojaa kohtaan.

Siirryttyäni lukioon kiinnostuin moskeijassa pidettävistä mystisen palvonnan *dhekr* – kokouksista, ja aloin osallistua kotikylän *sufi*-muslimien kokouksiin. Ylistimme profeetta Muhammedia toistamalla uudelleen ja uudelleen sanoja “Oi, Jumalan sanansaattaja, auta!”, kunnes jouduimme eräänlaiseen transsiin.

Eräänä päivänä moskeijassa pidettyjen iltarukousten jälkeen luokseni tuli kaksi miestä, jotka esittäytyivät minulle. Toinen heistä oli Muhammed ja toinen Salomon. He tervehtivät minua kohteliaasti ja kunnioittavasti. Näin heissä epätavallista ystävällisyyttä ja totisen pyrkimyksen Jumalan miellyttämiseen. Pian he esittelivät minut muillekin ystävilleen. Näin, että heidän ryhmäänsä kuuluvat rakastivat toisiaan ja rohkaisivat toinen toistaan Jumalan tottelemiseen. Heidän keskinäinen yhteytensä teki minuun vaikutuksen. He olivat kaupunkimme nuorten miesten parhaimmistoa. He olivat panneet merkille puhujanlahjani ja antaumukseni Jumalan palvelemisessa.

Minäkin sain liittyä heidän joukkoonsa. He kutsuivat joukkoaan *Muslimiveljien ryhmäksi*, ja viranomaisten mielestä se harjoitti kiellettyä toimintaa. Ryhmämme kokoontui jokaisen arabialaisen kuukauden ensimmäisenä maanantaina, ja minä sain yleensä pitää puheen heti ryhmämme johtajan, *emiirin*, puheen jälkeen. Itse asiassa aloitin moskeijoissa saarnaamisen ollessani vain 14-vuotias. Minusta se oli hienoa. Tiesin erään *imaami* Shafain antaneen *fatwoja*, uskonnollisia ohjeita, ollessaan vasta 6-vuotias. Muistan ensimmäisen saarnani käsitelleen ihanteellista tapaa viettää profeetta Muhammedin syntymäpäivää.

Ryhmämme paastosi ja söi yhdessä moskeijassa, ja yritimme seurata profeetta Muhammedin esimerkkiä pienimpiä yksityiskohtia myöten kuten kävelytyyliä, puhetapaa, rukouksia, ruokailutottumuksia, juomista, pukeutumista ja niin edelleen.

Olen kiitollisuuden velassa näille ihmisille, koska he kannustivat minua lukemaan, tutkimaan ja ottamaan selvää asioista. Nämä seikat nimittäin johdattivat minut aikanaan siihen, missä nyt olen. Eräänä päivänä muuan ystäväni meni kertomaan isälleni: - Ibrahim on yksi sunnimuslimien ryhmän parhaimmista puhujista, ja hän käy kaikissa heidän yleisissä ja salaisissakin kokouksissaan. Hämmästyin ja jouduin hieman pois tolaltani, koska tämä samainen mies oli alun pitäen innostanut minua ryhtymään hartaaksi muslimiksi ja liittymään Muslimiveljien ryhmään. Olin jopa kulkenut yhdessä hänen kanssaan moskeijasta toiseen julistamassa islamin kutsua. Toivoin aina, että isäni olisi ollut kuulemassa näitä saarnojani.

Kun salaisuuteni paljastui, isäni varoitti ja uhkaili minua toistuvasti toivoen minun muuttavan mieleni ja eroavani Muslimiveljien ryhmästä. Eräs Muhammed-niminen ilmiantaja oppi tuntemaan ryhmämme hyvin. Hän seurasi liikkeitämme ja raportoi niistä valtion turvallisuuspalvelulle. Hän nauhoitti kaikki puheemme ja vei nauhat turvallisuuspalvelun paikallistoimistolle. Olin ylpeä, että Muhammed äänitti minun moskeijassa pitämiäni puheita.

Toisaalta isäni ja minä emme pitäneet siitä, että nimeni oli nyt turvallisuuspalvelun tiedossa. Isäni oli niin huolissaan turvallisuudestani, että meni jopa moskeijaan ja kaikkien nähden huusi Muslimiveljille ja käski heidän jättää minut rauhaan. Sitten hän

palasi kotiin ja löi minua kasvoihin niin, että hampaani murtuivat. Yksi etuhampaistani on vieläkin rikki muistona tästä ja ajasta, jonka vietin Muslimiveljissä.

Isäni poltti kaikki uskonnolliset kirjani. Hän oli hyvin huolissaan minusta ja pelkäsi, että joutuisin kärsimään sunniryhmään kuulumisesta. Hän jopa uhkasi ottaa äidistäni avioeron, jos jatkaisin sunnimuslimien moskeijassa käymistä. Pyysin, että saisin edes istua moskeijan ulkopuolella kuuntelemassa Muslimiveljien johtajien puheita menemättä kuitenkaan sisälle moskeijaan. Isäni suostui tähän sillä ehdolla, että tulisi itse mukaani. Niinpä istuimme moskeijan ulkopuolella, ja minä kuuntelin tarkkaavaisesti.

Uhkaukset eivät estäneet minua levittämästä islamin kutsua. Koulussa pidin joka aamu islamilaisen puheen. Pakotin sisareni käyttämään huntua. Lakkasin kättelemästä naisia ja kuuntelemasta musiikkia, koska pelkäsin Jumalan rangaistusta ja tuomiopäivää, jolloin kuumaa lyijyä kaadettaisiin korvaani. Naapurini pilkkasivat minua, koska noudatin niin kirjaimellisesti kaikkia Koraanin ja perimätiedon, *sunnan*, ohjeita. Tämä ei ollut minun vikani, sillä minullehan oli aina opetettu, että islam toimii kaikkina aikoina, kaikenikäisille, kaikissa maissa eli islam on ratkaisu kaikkiin maailman ongelmiin!

Kristityt lähetyskohteena

Islamin kutsua levittäessäni sain loistavan idean: minun pitäisi saada myös kristityt ystäväni kääntymään muslimeiksi. Näin pääsisimme kaikki yhdessä taivaaseen eli *jannaan*. Jos tuohon aikaan olisit kysynyt mielipidettäni kristityistä, olisin vastannut, että kaikki kristityt ovat uskottomia ja monijumalaisia. Mutta sitten minulle selvisi, että Koraani opettaa asiasta aivan jotain muuta.

Koraanin *suura* eli luku 5, jae 82 sanoo: "Olet huomaava, että eniten vihaavat uskovia juutalaiset ja monijumalaiset, ja olet myös huomaava, että eniten rakastavat uskovia ne, jotka sanovat itseään kristityiksi. Näin on siksi, että heidän joukossaan on pappeja ja munkkeja ja että kristityt eivät ole ylpeitä." Tämän jakeen mukaan Koraani tekee selvän eron kristittyjen ja uskottomien kanssa. Jos kristityt olisivat myös uskottomia, Koraani olisi laittanut kristityt samaan joukkoon uskottomien kanssa.

Luin myös suurasta 2:62: "Niitä uskovista sekä juutalaisista, kristityistä ja saabilaisista, jotka uskovat Jumalaan ja viimeiseen päivään ja tekevät hyviä töitä, odottaa palkka heidän Herransa luona. Ei heidän tarvitse pelätä, eivätkä he joudu suremaan."

Yritin vakuuttaa koulussa ja naapurissa tapaamilleni kristityille, että islam on oikea uskonto. Kävin jopa kirjeenvaihtoa joittenkin kristittyjen kanssa saadakseni heidät kääntymään muslimeiksi. Sen seurauksena sain sydämeeni polttavan halun verrata islamia ja kristinuskoa keskenään selvittääkseni kertakaikkisesti, kumpi uskonto oli oikeassa ja kumpi väärässä, kumpi oli Jumalan, kumpi paholaisen tie.

Taistelua kesti kaksi vuotta. Monesti päätin lopettaa sisäisen taisteluni luopumalla kristillisten kirjojen lukemisesta, keskittymällä joka-aamuiseen Koraanin ulkolukuun ja seuraamalla profeetta Muhammedin esimerkkiä. Halusin löytää rauhan ja totella Jumalaa oikean uskonnon kautta. Siksi hävitin kaikki kristilliset kirjani tullakseni tosi muslimiksi ja antautuakseni ainoalle tosi Jumalalle, Allahille.

Mutta Jumala ei jättänyt minua rauhaan. Hänen Pyhä Henkensä puhui minulle nukkuessani. Kun menin sänkyyn, tulin rauhattomaksi. Omatuntoni oli levoton. Moneen yöhön en saanut unta. Ihmettelin mielessäni Koraanin opetusta: - Jos Muhammed on todellakin profeettojen sinetti, miksi hän ei ole se, joka palaa viimeisenä päivänä tuomitsemaan vanhurskaasti? Miksi Kristus on tuleva takaisin? Mietin, mikä oli se salaisuus, joka tekee Kristuksesta suurimman profeettojen joukossa niin että Hänestä oli tullut jopa historian keskipiste. Historiassa aina puhutaan tapahtumista, jotka tapahtuivat joko ennen Kristusta, (eKr.) tai jälkeen Kristuksen (jKr.).

Perustuksien tutkimista

Nämä ja muut pohdintoni saivat minut vertailemaan Kristusta ja Muhammedia keskenään. Pitkällisen tutkinnan jälkeen tajusin, että ei edes Koraanissa Kristus ja Muhammed olleet samanveroiset. Koraanissa ei koskaan kerrota Kristuksen pyytäneen Jumalalta anteeksiantoa minkään synnin vuoksi niin kuin muut profeetat ja sanansaattajat pyysivät. Kristus oli oikeassa esittäessään juutalaisten johtajille haasteen: "Kuka teistä voi osoittaa minut syypääksi mihinkään syntiin?" (Joh. 8:46.) Hän

jopa nuhteli juutalaisia heidän tekopyhydestään, kun nämä saivat avionrikkojanaisen kiinni itse teossa: "Joka teistä on synnitön, heittäköön ensimmäisen kiven." (Joh. 8:7.)

Huomasin Koraanista, että Muhammed oli samanlainen ihminen kuin kaikki muutkin: teki syntiä, vihasi uskottomia ja kuoli. Koraani sanoo Muhammedista:

"...ja pyydä anteeksi niin omia syntejäsi kuin uskovien miesten ja naistenkin syntejä." (Suura 47:19.)

"... jotta tietäisit, että Jumala antaa sinulle sinun aiemmat ja myöhemmät syntisi anteeksi..." (Suura 48:2).

"Ellemme olisi sinua vahvistaneet, olisit melkein taipunut heidän puoleensa hiukan." (Suura 17:74.)

Imaami El-Syouty selittää Koraanin kommentaarissaan Suuraa 17:74 seuraavasti: "Muhammedin, Kaabin pojan, Karzin heimolaisen, mukaan profeetta Muhammed luki suuraa 53 kunnes tuli kohtaan, jossa sanotaan: 'Oletteko nähneet *Allatin* ja *al-Uzzan* (epäjumalia)...' Juuri tässä kohdassa itse paholainen sai Muhammedin sanomaan, että muslimit voivat palvoa näitä epäjumalia ja pyytää niiltä esirukousta." Ja niin Muhammedin sanoista tehtiin jae Koraaniin.

Profeetta Muhammed oli sanoistaan hyvin surullinen, kunnes Jumala rohkaisi häntä uudella jakeella: "Aina ennenkin, kun olemme lähettäneet lähettilään tai profeetan, on Saatana saanut pujotetuksi omia toiveitaan hänen toiveidensa lomaan, mutta Jumala pyyhkii pois sen, mitä Saatana on saanut niihin sekoitetuiksi, ja sitten Hän vahvistaa omat merkkinsä. Jumala on Tietävä, Viisas." (Suura 22:52.)

Tämän vuoksi Suura 17:73-74 sanoo: "Vähällä he olivatkin saada sinut houkuteluksi pois siitä, mitä olemme ilmoittaneet sinulle, ja sepittämään meistä muuta. Silloin he olisivat ottaneet sinut ystäväkseen. Ellemme olisi sinua vahvistaneet, olisit melkein taipunut heidän puoleensa hiukan."

En löytänyt Raamatusta yhtään jaeetta, joka olisi sanonut Kristuksen melkein joutuneen uskottomien joukkoon, mistä Jumalan varjelus Hänet kuitenkin säästi. Tutkiessani tajusin selityksen olevan, että Kristus oli Jumalan Sana. Alunperin kreikaksi kirjoitettu

Uusi testamentti sanoo Kristuksen olleen Jumalan Sana eli "ääneen puhuttu Jumalan ajatus". Kristuksella on Jumalan mieli. Jumala ja Jumalan mieli ovat sama kokonaisuus eikä niitä voi erottaa toisistaan. Kristus on lihaksi tullut Sana; Jumala, joka tuli lihaksi. Hänen jumalallinen luontonsa ei ole hetkeäkään ollut erillään Hänen inhimillisestä luonnostaan.

Kristuksen ilmestyminen

Kaikki nämä ajatukset velloivat mielessäni ja sydämessäni käytiin taistelua. Pelkäsin Jumalan vihaa, joka kohtaisi uskottomia. Polvistuessani rukoilemaan, huusin sydämeni pohjasta: - Oi Jumala, näytä minulle totuus! Jos Muhammed on oikeassa, seuraan häntä kuolemaani asti. Jos Kristus on oikeassa, seuraan Häntä kuolemaani saakka. Annan Sinulle koko elämäni ja palvelen Sinua koko elämälläni, maksoi mitä maksoi...

Toistin tätä rukousta, kunnes Kristus ilmestyi minulle näyssä. Hän sanoi minulle ystävällisellä äänellä: - Minä rakastan sinua. Mietiskelin Kristuksen loppumatonta rakkautta ja Hänen uhrikuolemaansa ristillä meidän pelastukseksenne ja lunastukseksenne. Kyynelten valuessa kasvoiltani sanoin Kristukselle: - Minä rakastan sinua. Tunnen Sinut. Nyt tiedän, että Sinä olet iankaikkinen, Alfa ja Omega, alku ja loppu.

Olin onnellinen, tanssin kuin pieni lapsi ja ylistin Jumalaa. Jumala oli oikeudenmukainen Tuomari, ja Jumala lähetti Poikansa kuolemaan meidän puolestamme, ettei meidän tarvitsisi viettää ikuisuuttamme helvetissä. Me kristityt emme sano, että Jumalalla on naisen kanssa saatu poika. Jumalalla ei koskaan ollut vaimoa eikä lihallista poikaa. Sanomme Kristusta Jumalan Pojaksi samoin kuin valo syntyy valosta. Kyseessä on hengellinen poika. Meitä egyptiläisiä kutsutaan usein "Niilin pojiksi", mutta se ei tarkoita, että Niilin joki olisi mennyt naimisiin ja saanut lapsia.

Nikean uskontunnustuksen mukaisesti kristityt sanovat: - Me uskomme... yhteen Herraan, Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt, Jumala Jumalasta, Valkeus Valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta, syntynyt, ei luotu, joka on samaa olemusta kuin Isä ja jonka kautta kaikki on saanut syntynsä... Me uskomme, että ei ole muuta jumalaa kuin Jumala, jota yksin palvomme.

Muutamaa viikkoa myöhemmin minut kastettiin syyskuun kuudentena päivänä vuonna 1987 erään papin kotona. Minulle kastepäivä on toinen syntymäpäiväni. Olen nyt ollut kristitty yli kymmenen vuotta. Olen sanonut vaimolleni, että kun kuolen, haluan hautakiveeni tekstin: "Kristus on Voittaja!" Kaikki ihmiset maailmassa ovat kuolevaisia. Vain Kristus on kuolematon. Kaikki profeetat on haudattu hautoihin, joita voimme käydä katsomassa. Vain Kristuksen hauta on tyhjä, koska Hän on taivaassa. Ristinkuolemansa kautta Kristus valloitti kuoleman voiman. Ylistys ja kunnia Sinulle, rakas Jeesukseni!

Piikan kohteena

Eräs ystäväni varasti päiväkirjani ja antoi sen Muslimiveljien ryhmään kuuluvalle Salomonille. Yhdessä muiden kanssa Salomon suunnitteli minulle ansan. He ottivat kopioita päiväkirjastani, jossa selitin uskoani Kristukseen ja jakoivat kopioita kylän asukkaille. Päiväkirjani oli skandaalin aihe, mutta kävi samoin kuin Joosef veljiensä halutessa vahingoittaa häntä: "Te kyllä tarkoittitte minulle pahaa, mutta Jumala käänsi sen hyväksi." (1. Moos. 50:20.) Jumalan Sana sanoo: "Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat." (Room. 8:28.) Tiedän, että monet kyläläiset lukivat todistukseni.

Perheenjäseneni häpesivät minua. Äitini ei kehdannut näyttäytyä ulkosalla. Ihmiset osoittivat äitiäni sormella, koska hänen poikansa oli häpäissyt hänet kääntymällä kristityksi. Äiti kertoi, että hän oli kieltänyt olemassaoloni aina Tuomiopäivään asti. Mikään ei murtautunut sydäntäni niin kuin se, että aiheutin häpeää ja nöyryytystä perheelleni ja varsinkin äidilleni. Mutta minkä minä sille mahdoin?

Rakastin äitiäni kovasti, mutta en voinut hänen tähtensä hylätä uskoani Kristukseen. Kerran hän löi minua kengällä päähän. Toisen kerran hän pukeutui mustiin vaatteisiin ja kuulutti kaikille surevansa poikansa Ibrahimin kuolemaa.

Eräänä päivänä kaikki kyläläiset kokoontuivat lyömään ja kiduttamaan minua saadakseen minut kääntymään takaisin muslimiksi. He potkivat ja löivät minua perheeni nähden. Äitini rukoili polvillaan, etteivät he satuttaisi minua, mutta he tallasivat hänetkin

jalkoihinsa. Äitiraukkani itki maassa, kun ihmiset huusivat perheelleni: - Te olette häpäisseet meidät! Kaiken tämän kaaoksen keskellä yksi kylän *sheikeistä*, uskonnollisista johtajista, huusi ihmisille: - Mikä tämän naisparan rikos on, jos hänen poikansa on valinnut uskottomuuden tien?

Kiitin Herraa. Ilman Hänen armoaan ja sheikin väliintuloa minusta olisi tullut marttyyri.

Jälkikäteen kaikki ystäväni välttelivät minua. He luulivat, että mustaisin heidänkin maineensa. Minusta tuli tunnettu vierailija paikallisella poliisiasemalla ja valtion turvallisuusvirastossa. Vietin monia öitä poliisiasemalla peläten henkeni puolesta. Eräänä yönä kyläläiset tungeksivat vanhempieni talon ympärillä haluten polttaa sen. He polttivat joitakin kristillisiä kirjojani, ja poliisi takavarikoi niistä loput aivan kuin ne olisivat olleet jonkun huumekauppiaan varastoa.

Elämäni oli täynnä solvauksia ja herjoja. Kerran minut sidottiin aasin selkään niin, että jalkani sojottivat aasin pääpuolessa ja pääni keikkui eläimen takapuolen päällä. Sitten aasia kuljetettiin kylän läpi, ja kaikki kyläläiset syljeskelivät ja huusivat minulle: - *Kafer, kafer*, uskonon, uskonon!

Poliisi asetti talon ympärille jatkuvan vartion, etten saisi käsiini mitään kristillistä materiaalia. Mutta Jumalan Sana tuli luokseni käärepaperissa, johon leipäni oli kääritty! Paikallisen sanomalehden etusivulla oli koptikirkon päämiehen Shenoudan artikkeli, jossa hän mainitsi monia Raamatun jakeita kuten: "Älä pelkää, sillä Minä olen sinun kanssasi ja siunaan sinua" (1. Moos. 26:24) ja "Herra itse käy sinun edelläsi, Hän on sinun kanssasi, Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua; älä pelkää äläkä arkaile." (5. Moos. 31:8.) Sanomalehti oli minulle taivaan lähettämä merkki ja oli ihme, että sain sen käsiini huolimatta raskaasta poliisivartiosta kotini ympärillä. Se rohkaisi minua suunnattomasti kaivatessani epätoivoisesti Jumalan apua. Kun olin lopettanut sanomalehden lukemisen, poliisi koputti ovelleni. Joku perheenjäsenistä otti lehden ja poltti sen, koska he pelkäsivät henkeni puolesta. Olin surullinen menetettyäni lohdutuksen antajan, mutta yllätyksekseni löysin seuraavana päivänä talomme läheltä saman sanomalehden sivun.

Joka aamu heräsin kello neljä siihen, että äitini rukoili Allahia palauttamaan minut takaisin islamin uskoon. En rakasta kristittyjä yhtään sen enempää kuin omaa äitiäni.

Äitini on minulle rakkaampi kuin yksikään toinen muslimi tai kristitty. Toisaalta joku toinen on vielä rakkaampi minulle kuin oma äitini: Jeesus Kristus. Ellen rakasta Häntä enemmän kuin itseäni, en ole Hänen arvoisensa.

Äitini teki kaikkensa saadakseen palautettua minut islamin helmaan. Hän pyysi noitaa tekemään taikoja ja lukemaan loitsuja puolestani. Muslimit ajattelevat, että pahat henget, *jinnit*, uskovat Koraaniin. Noita ei kuitenkaan voinut minulle mitään. Rukoilin kaikkivaltiasta Jumalaa Jeesuksen nimessä, jota kaikki paholaiset ja jinnit pelkäävät. Kummallista, mutta noita sanoi äidilleni: - Poikasi kulkee tietä, jolta hän ei koskaan väisty!

Jumala on tehnyt elämässäni monia ihmeitä. Niiden muistaminen rohkaisee minua aina. Ne ovat merkkipaaluja Jumalan isänrakkauden tiellä, joka on kantanut minua alusta asti ja saattanut minua tähän päivään. Sama rakkaus toi minut tälle tielle yli 10 vuotta sitten. Jumala ei ole koskaan hylännyt minua, ei hetkeksikään!

Jälkihuomautus: Nykyään Ibrahim asuu ulkomailla ja on kokopäiväisesti evankeliumin työssä. Hän evankelioi muslimeja muun muassa Internetin ja kirjeenvaihtotyön kautta.

Leila:

2. HUNNUN TAKANA

Kaikilla meillä on muistoja ja lapsuuden haaveita, jotka muovaavat luonnettamme ja siten vaikuttavat tulevaan elämäämme. Muistan monia hetkiä elämästäni ja minulla on jopa syntymääni liittyviä muistoja äitini kertomana. Synnyin vuonna 1971, ja olin vanhempieni esikoistytär. Minun jälkeeni vanhempani saivat vielä neljä tytärtä.

Lapsuuteni

Taloutemme oli kohtalainen kuten missä tahansa tavallisessa perheessä. Opiskelin kunnallisissa kouluissa. Isäni teki parhaansa elättääkseen perheensä. Hän halusi antaa meille ja varsinkin minulle hyvän koulutuksen. Perheessämme oli vain tyttöjä, joten isäni toivoi vielä poikaa. Hän teki kaikkensa, että saisimme hyvän koulutuksen ja kaiken mitä tarvitsimme. Meidät kasvatettiin noudattamaan uskontomme oppeja ja moraalisääntöjä.

Isäni oli tosi muslimi. Hän oli varttunut maaseudulla ja noudatti kaikkia uskonnollisia rituaaleja ja perinteitä. Äitini oli vähemmän konservatiivinen kuin isäni. Äiti rukoili toisinaan. Muistan hänen aina väitelleen rukoustavoistaan isän kanssa. Isä halusi, että he olisivat meille hyvänä esimerkkinä kaikessa uskontoon liittyvässä. Muistan, miten isäni nousi aikaisin osallistuakseen aamun ensimmäiseen rukoushetkeen läheisessä moskeijassa. Joskus heräsin rukouskutsun, *azzarin*, ääneen. Hämmästelini isäni säännöllistä osallistumista viiteen päivittäiseen rukoushetkeen moskeijassa. Mikään ei estänyt häntä lähtemästä sinne, ei talven kylmyys, ei kesän kuumuus eikä edes sairastuminen.

Kysyin häneltä kerran: - Miksi et rukoile kylminä aamuina kotona? Hän vastasi, että mitä ahkerammin hän käy huonollakin säällä moskeijassa, sitä suuremman palkkion hän saa Jumalalta. Isäni oli erittäin kuuliainen muslimi, konservatiivinen ja on sitä edelleenkin.

Kun olin seitsemänvuotias, isäni rohkaisi minua paastoamaan koko ramadanin ajan. Ramadan on islamilaisen kalenterin kuukausi, jonka aikana kaikkien muslimien kuuluu paastota joka päivä auringon noususta auringon laskuun saakka. Sitten hän kertoi

minulle yhdestä profeetta Muhammedin perimätiedosta, *hadithista*, joka koski lasten kasvatusta: ”Opetä heitä seitsemänvuotiaaksi ja kurita heitä kymmenvuotiaaksi.”

Pitkän paastopäivän aikana minulle tuli nälkä, varsinkin kun olin niin pieni. Olin kuitenkin kärsivällinen ja kuuliainen. Onnistuin paastoamaan koko kuukauden. Isäni oli hyvin onnellinen ja kertoi paastostani kaikille perheenjäsenille ja sukulaisille. Hän oli hyvin ylpeä uskonnollisesta vakaumuksestani.

Minäkin olin onnellinen tietäessäni, että Jumala palkitsisi minut lupaustensa mukaisesti. Mutta todella iloinen olin siitä, että olin suoriutunut tästä vaikeasta tehtävästä. Kahteentoista ikävuoteeni saakka en rukoillut säännöllisesti, ja väittelin tästä asiasta isäni kanssa. Näin saivat monet riidat ja sananvaihdot alkunsa, koska olimme eri mieltä kurinalaisesta opiskelusta ja rukoilemisesta.

Vastustin ankarasti erästä isäni käyttämää rangaistusta. Jos joku meistä jätti rukoushetken pitämättä ilman pätevää syytä, hän kieltäytyi syömästä samassa pöydässä kanssamme niin kuin profeetta Muhammedin perinteen mukaisesti islamissa opetettiin. Ihmettelin, miten profeetta opetti asioita, jotka saattoivat aiheuttaa perheen sisäisen hajoamisen. Millaisen vakaumuksen isä odotti sellaisesta rangaistuksesta syntyvän?

Kasvoimme uskoen, että kristityt olivat epäuskoisia ja monijumalaisia ja ettei heidän kanssaan kannattanut ystävyystä eikä edes seurustella. Tähän sääntöön oli kuitenkin yksi poikkeus. Isälläni oli Fawzi-niminen kristitty ystävä. Isä oli tuntenut hänet lapsuudesta asti, ja he olivat hyvin läheisiä. Fawzin käydessä vaimonsa ja poikansa kanssa juhlissamme hämmästelin aina isäni sanoja heidän hyvästellessään: - Sääli, että olette kristittyjä! Toivoisinpa, että sinäkin olisit muslimi!

Koulussa

Kolmetoistavuotiaana siirryin valmistavaan kouluun. Ensimmäisenä koulupäivänä kaikki oppilaat yleensä taistelivat parhaista paikoista luokkahuoneissa. Marcella -niminen tyttö tuli viereeni istumaan. Hänen nimensä kuulosti minusta erikoiselta, ja se ilmaisi hänen olevan kristitystä perheestä. Tämä tuttavuus oli minulle kuin uuden seikkailun alku. Minun pitäisi pärjätä uskottoman kristityn kanssa, joka istuisi vieressäni samassa

pulpetissa koko vuoden! Pian opin tuntemaan hänet paremmin ja aloin pitää hänestä enemmän ja enemmän. Muistan vieläkin hänen lempeytensä.

Kerran Marcella kysyi minulta, millaisia voileipiä olin sinä päivänä saanut mukaani evääksi. Minulla oli mukana juustoleipiä ja Marcellalla kinkkuleipiä. Hän ehdotti, että vaihtaisimme eväsleipiä. Järkytyin hänen ehdotuksestaan ja sanoin: - Me muslimit emme syö sianlihaa, koska islam kieltää sen. Hän ihmetteli tätä kovasti. Kerroin, että Jumala suojeli meitä sianlihalta, koska se ei ollut hyväksi terveydellemme. Marcella katsoi minua hämmästyneenä, mutta ei sanonut mitään. Tapahtuma sai minut kuitenkin miettimään asiaa. Jos vastaukseni Marcellalle piti paikkansa, miksei sianliha sitten vahingoittanut kristittyjä, jotka vuodesta toiseen söivät sitä. En keksinyt hyvää vastausta enkä jaksanut miettiä asiaa sen enempää. Pian unohdin koko asian.

Vuoden kuluessa ystävytemme syveni. Seuraavana kouluvuonna Marcella etsi kerran jotakin laukustaan ja nosti kaikki kirjansa pulpetille. Yksi kirjoista oli Pyhä Raamattu. Se kiinnosti minua kovasti. Uteliaisuuteni Raamattua kohtaan kasvoi päivä päivältä. Lopulta päätin kysyä, saisinko katsoa hänen Pyhää Kirjaansa. Selaillessani Raamattua silmiini osuivat sanat: "Nasaretin Jeesus kulki ympäriinsä tehden hyvää." Kysyin Marcellalta, kuka Jeesus on. Onko Hän ihminen? Se oli ensimmäinen kerta, kun kuulin Hänen nimensä. Marcella vastasi, että Jeesus on Kristus. Suljin kirjan ja annoin sen takaisin hänelle. Tämä lause jäi mieleeni ja halusin palavasti ymmärtää, mitä se tarkoitti. "Ihminen, joka kulkee tekemässä hyvää..." Miten upea ihminen Jeesus oli ja miten hienoa oli omistautua hyvän tekemiselle!

Halusin oman Raamatun oppiakseni lisää tästä Ihmisestä. Aivan viattomasti pyysin isääni hankkimaan minulle Raamatun ja samalla kerroin, mitä koulussa oli tapahtunut. Kodissamme puhkesi oikea raivon myrsky. Isäni sai kasvoni muuttumaan tulipunaisiksi toistamalla kahta lausetta uudelleen ja uudelleen: - Kristityt ovat uskottomia. Raamattu on väärennetty! Itkin ja kaduin pyyntöäni. Pian kuitenkin sama kaipuu palasi sydämeeni. Pyysin Marcellaa kertomaan minulle lisää Jeesuksesta. Hän kertoi, että Jeesus rakasti jokaista ja teki ihmeitä auttaakseen ihmisiä.

Eräänä päivänä osallistuin islamin uskon oppitunnille. Opettajana oli nuori mies, jolla oli mustelma otsassa merkinä ahkerasta rukoilemaan kumartumisesta. Halusin kysyä

häneltä jotain, mikä oli vaivannut mieltäni jo pitkään. Arastelin esittää kysymykseni, koska sellaisen kysyminen oli kiellettyä, mutta en voinut pidempään olla kysymättäkään. Lopulta uskalsin kysyä: - Opettaja, saanko esittää kysymyksen? Keräsin kaikki rohkeuteni ja onnistuin sanomaan: - Eikö olisi ollut parempi, että profeetta Muhammed olisi auttanut vaikeassa tilanteessa olevia naisia jotenkin muuten kuin menemällä naimisiin kaikkien heidän kanssaan? Eikö olisi ollut järkevämpää auttaa heitä ilman avioliiton solmimista? Eikö olisi ollut parempi, ettei profeetalla olisi ollut monta vaimoa?

Vastaukseksi sain kovan iskun kasvoilleni ja opettaja sähisi minulle: - Uskoton!

Se oli ensimmäinen kerta, kun minua lyötiin koulussa. Koin, että minua oli syvästi loukattu. Menin valittamaan koulun johtajattarelle ja kerroin, mitä oli tapahtunut. Sanoin, että minulla oli oikeus kysyä, koska se oli ihan järkeenkäypä kysymys. Miksi opettaja sanoi minua uskottomaksi? Johtajatar itse oli hyvin kiihkeä muslimi. Hän moitti meitä usein siitä, ettemme käyttäneet huntua, mutta oli kuitenkin hyvin viisas nainen. Hän selitti minulle, että jos profeetta olisi auttanut naisia muutoin kuin ottamalla heidät vaimoikseen, Muhammed olisi saattanut asettaa naiset huhujen ja epäluulojen kohteiksi. Nyökkäsin, mutta en kuitenkaan ollut vakuuttunut. Hänen vastauksensa ei korvannut kokemaani loukkausta. Tilanne ei hyödyttänyt minua mitenkään, joten en ajatellut asiaa sen enempää.

Isäni vaati meitä rukoilemaan säännöllisesti, joten päätin ryhtyä rukoilemaan. Huomasin, että keskustelu ja asioiden pohdinta olivat turhia. Päätin pitää islamin vaatimat rukoushetket välttääkseni isäni kiroukset. Tunsin itseni kuitenkin huijariksi. Jo ensimmäisessä rukoushetkessä pyysin Jumalalta apua, että jaksaisin pitää kaikki vaadittavat rukoushetket saadakseni vain velvollisuuteni hoidetuksi. En ajatellut Jumalaa eivätkä rukoukseni muuttaneet luonnettani mitenkään. Kotikasvatuksen takia asenteeni kristittyjä kohtaan oli edelleen vihamielinen. Marcella oli ainoa tuntemani kristitty. Perheemme vältteli jopa kotimme lähellä olevan kirkon ohi kulkemista.

Kotona tilanne jatkui entisellään pari vuotta. Vanhempieni väliset yhteenotot muuttuivat rajuimmiksi kunnes he päätyivät ratkaisuun, joka muutti heidän koko elämänsä. He päätyivät "vähiten suositeltavaan lainmukaiseen ratkaisuun" eli erosivat.

Roolini perheessä alkoi muuttua. Olin 16-vuotias, kun isän puuttuessa perheestä minun

piti myös toimia perheenpäänä ja huolehtia sisaruksistani. Minun odotettiin pärjäävän hyvin kolmessa eri asiassa: koulunkäynnissä, äitinä olemisessa sisarilleni ja isän tehtävien hoitamisessa.

En sallinut itseni ajatella mitään muuta. Suoritin valmistavan koulun hyvin arvosanoin. Vanha haaveeni oli ollut päästä opiskelemaan yliopistoon, mutta taloudellisen tilanteemme vuoksi ja voidakseni huolehtia perheestämme, en saanut isältäni lupaa mennä lukioon. Aloin tuntea, että kaikki kääntyy minua vastaan. Tunsin itseni hylätyksi ja aloin kapinoida mielessäni. Mutta tästä tilanteesta ei ollut mitään ulospääsyä. Jokainen vuosi toi vain lisää surua ja murhetta. Minulla ei ollut mitään paikkaa maailmassa!

Siinä tilanteessa aloin turvautua Jumalaan. Enhän voinut tehdä muuta kuin etsiä Häntä. Olin niin heikko, ja kaipasin kovasti elävää Jumalaa. Antauduin rukoukseen ja paastoamiseen kaikkien islamin sääntöjen mukaisesti. Aloin jopa käyttää huntua. Jokaisen rukouksen päätteeksi puhuin Jumalalle omista asioistani, mutta minusta tuntui, että rukoukseni pysähtyivät kattoon ja palasivat takaisin ilman vastausta, apua tai toivoa.

Työelämässä

Minusta tuntui, että Jumala oli minusta kaukana. Koulun loppumisen jälkeen olin kotona yli kaksi vuotta. Ikävystyin täysin kodin arkirutiineihin, joten aloin etsiä töitä. Pääsin sihteeriksi lakitoimistoon, jonka omistaja oli kristitty mies. Aluksi luulin, että isäni ei sen takia sallisi minun ottaa vastaan tarjottua sihteerin paikkaa. Jouduinkin suostuttelemaan isääni jonkun aikaa, kunnes hän suostui. Kiinnostuin lisää kristinuskosta päästessäni työskentelemään kristityn esimiehen alaisuuteen.

Esimieheni työhuoneen seinällä riippui neitsyt Marian kuva, ja se sai minut kysymään häneltä: - Miksi te palvotte Mariaa? Miksi sanotte Jeesuksen olevan Jumala, vaikka Hän syntyi tavallisen naisen lapseksi, joskin ihmeen kautta? Olin hädin tuskin saanut kysymykseni esitettyä, kun esimieheni suutahti ja sanoi minulle tiukasti: - Täällä ei keskustella uskonnosta! Tässä maassa on muutenkin riittävästi ongelmia. (Hän viittasi maassamme tapahtuneisiin vuoden 1991 hirvittäviin terrori-iskuihin.)

Lakimiehen pelot ja tietämättömyys omasta uskonnostaan estivät häntä osallistumasta

mihinkään uskonnolliseen keskusteluun. Niinpä päätin ottaa selvää kristinuskosta ja aloin lukea kristillisiä kirjoja, joita löysin työpaikan kirjastosta. Luin ristiinnaulitsemisesta, kolminaisuudesta, Jumalan Pojasta ja Hänen rakkaudestaan. Ihastuin siihen valtavaan rakkauteen, joka näkyi niin selvästi ristin tapahtumissa ja pelastuksessa. Minulle se kaikki oli järkeenkäypää ja hoiti sieluani. Toisaalta aloin huolestua lukuinnostani, ja päätin lopettaa lukemisen toistaiseksi.

Pyysin neuvoa islamilaiselta oppineelta päästäkseni eroon minua askarruttavista kysymyksistä ja kiinnostuksesta, jota tunsin Kristusta kohtaan. Menin kotini lähellä olevan moskeijan johtajan luokse ja kerroin hänelle Jumala-kaipuustani ja peloistani. Hänen mielestään "sairauteni" ilmeni tiedonhaluna, ja hänellä oli siihen sopiva hoitokuuri. Sain häneltä hoito-ohjeeksi neuvoja, joita minun tulisi tarkasti noudattaa: Ei saa lukea mitään uskontoon liittyvää ja on jätettävä työpaikka kristityn johtajan toimistossa, on kaduttava, rukoiltava ja paastottava kolme päivää sekä luettava Koraania joka päivä.

Tottelin hoito-ohjeita kaikessa muussa paitsi että en jättänyt työpaikkaani. Pelkäsin, ettei isäni antaisi minun mennä uudelleen työhön, jos nyt lopettaisin. Huomasin myös jotakin, mikä lisäsi epäilyksiäni ja huoliani. Aloittaessani lukemaan Pyhää Koraania säännöllisesti, en saanut siitä minkäänlaista lohdutusta, apua tai parannusta sairauteeni. Löysin Koraanista naisia koskevia sääntöjä, joissa ei mielestäni ollut mitään järkeä. Koraanin mukaan naisella ei ole ymmärrystä eikä hän voi olla uskonnollisesti antautunut. Sen johdosta mies esimerkiksi perii maallisesta omaisuudesta kaksinkertaisesti verrattuna naispuoliseen perilliseen! Luin Koraanista edelleen, että oikeudessa kahden naisen todistus vastaa yhden miehen todistusta, mikä osoittaa naisella olevan vähemmän älyä kuin miehellä. Niinpä meistä naisista kukaan ei voi olla lääkäri, tutkija, tuomari, filosofi tai edes viisas ihminen! Koraanin opin mukaan enemmistö helvetiin joutuvista on naisia. Sitä paitsi monet naiset tulevat olemaan vain helvetin tulen polttoainetta! Koraanin kylmä totuus oli, että naiset on luotu vain miestä miellyttämään, ja lopulta naiset päätyvät helvetin tuleen tai *jannan nymfeiksi* (he ovat islamilaisen paratiisin kauniita naisia, joiden tehtävänä on vain miesten palveleminen ja miellyttäminen). Islamin mukaan naisen ei pitäisi lähteä ulos kodistaan kuin kolmen syyn tähden: muuttaessaan aviomiehensä taloon, lähtiessään pyhiinvaellusmatkalle Mekkaan ja lopuksi ruumisarkussa, kun hänet viedään haudattavaksi. Olin kurkkua myöten

täynnä näitä Koraanin jakeita, jotka puhuivat islamilaisista taisteluista ja verestä, joka vuodatettiin uskonnon nimissä. Kuvitelkaa, miltä minusta tuntui tajutessani, että se mihin olin lujasti uskonut kaksikymmentä vuotta, osoittautuikin valheeksi! Tämä oli elämäni vaikeinta aikaa. Mihin minä nyt voisin uskoa? Miten kukaan, joka on tottunut turvaamaan Jumalaan, voi yhtäkkiä elää ilman turvapaikkaa ja Jumalaa?

Kuukauden ajan kestäneiden unettomien öiden, itkujen ja vaikerrusten jälkeen ja odotettuani tosi Jumalan laskeutuvan alas taivaasta maan päälle vastaamaan minulle, väsyin kaikkeen pohtimiseen. Jatkoin taas Koraanin lukemista, mikä sai minut vain entistä enemmän sekaisin. Niinpä päätin lukea Raamattua, jos vaikka siitä löytäisin totuuden.

Olin kuitenkin aina kuullut ihmisten sanovan, ettei alkuperäistä Raamattua enää ole olemassa. Mitä siis voisin tehdä? Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin lukea käytettävissäni olevaa turmeltunutta Raamatun versiota ja toivoa, että rivien välistä löytäisin totuuden. Niinpä aloin lukea Raamattua ja löysin Jeesuksen, jonka nimen olin aiemmin kuullut ja se oli vetänyt minua puoleensa. Raamatusta luin, kuinka Jeesus paransi sairaita, vapautti kahleissa olevia, armahti avionrikkojanaisen, rakasti ja siunasi vihamiehiään. Ensi kertaa elämässäni löysin sen, mitä en ollut koskaan aiemmin todella kokenut: isän sydämen ja äidin rakkauden.

Nyt koen, että Jeesus on isäni ja äitini. Tunnen, miten Hän syleilee minua ja pitää minua käsivarsillaan kuin pientä lasta. Hän otti pois kaikki raskaat taakkani, jotka painoivat minua. Ensi kertaa elämässäni tunnen itseni todelliseksi naiseksi ja ihmiseksi, jota rakastetaan. En ole enää pelkästään miesten miellyttämiseen tarkoitettu esine vaan Jumalan kuvaksi luotu ihminen. Tämän tajutessani itkin kuin olisin pelastunut helvetistä tai kuolemasta. Löytäessäni Jeesuksen rakkauden, sanoin Hänelle: "Jeesus, Sinä olet minun isäni ja äitini. Olet kaikkeni elämässä."

Sinä päivänä elämässäni kääntyi uusi lehti. Uuteen elämään mahtuu paljon erilaisia tapahtumia, ihmeitä ja vainoakin. Mutta ne ovat jo uuden kertomuksen aiheita.

Jälkihuomaus: Leila on entisistä muslimeista koostuvan tyttöryhmän vetäjä eräässä Pohjois-Afrikan muslimivaltiossa.

Mozafar:

3. YSTÄVÄN USKOLLISUUS JOHTI USKOONTULOON

Nimeni on Muzafar. Olen syntynyt vuonna 1969. Synnyin keskiluokan perheeseen, joka asui kauniissa ja rauhallisessa kaupungissa. Minut kasvatettiin vastuuntuntoiseksi. Olin erilainen kuin muut lapset. En leikkinyt paljoa enkä kuljeksanut kaduilla niin kuin muut ikätoverini.

Muutoksia elämään

Isäni oli työssä toisessa kaupungissa, joten minun piti huolehtia kahdesta veljestäni: perheemme keskimmaisesta lapsesta Hassanista ja nuorimmasta Anwarista. Useimpina arkipäivinä minun piti hoitaa poissaolevan isäni tehtäviä perheessä. Monet vuodet kuluivat ongelmitta. Taloutemme oli kunnossa ja kävin yksityiskoulua. Olimme muslimeja, rukoilimme ja paastosimme. Noudatimme kohtuullisesti uskonnollisia tapoja ilman mitään kiihkoa tai ahdasmielisyyttä.

Aloittaessani lukion mieleni alkoi kuitenkin täyttyä kysymyksistä. Senikäisenä nuori ihminen yleensä alkaa etsiä omaa identiteettiään ja kyseenalaistaa siihen asti oppimiaan asioita.

Jokainen meistä on saanut syntymälahjaksi ihonvärinsä, kielensä, rotunsa, sukupuolensa ja uskontonsa. Kukaan ei ole voinut valita yhtäkään näistä, vaikka ne ovat hyvin tärkeitä ja muokkaavat koko elämäämme. Joudumme sisimmässämme käsittelemään nämä pakolliset perintömme Jumalan ja ihmisten edessä. Esimerkiksi meidät muslimitaustaiset kasvatetaan vihaamaan juutalaisia ja kristittyjä ja uskomaan, että muslimit ovat maailman parhaita ihmisiä. Kenellekään ei tule edes mieleen, että muunuskaiset voisivat olla oikeassa.

Luulenpa, että hyvin harvat vaivautuvat syvästi tutkimaan näitä syntymälahjana saatuja asioita tai kyselemään, miten paikkansa pitäviä ne ovat. Kun pyydämme muita (tarkoitin juutalaisia ja kristittyjä) tutkimaan omaa perintöään ja muuttamaan arvomaailmaansa, on se merkki siitä, että me uskomme heidän olevan väärässä.

Pidämme heitä sokeina, koska ovat omaksuneet perintönsä sitä tutkimatta. Meidän pitäisi itse tehdä samoin, mitä muilta odotamme. Onhan loogista kohdella muita ihmisiä samoin kuin haluaisit heidän kohtelevan sinua. Minusta perintömme tutkiminen ja totuuden etsiminen kiinnittävät meidät hyvään ja auttavat meitä muuttumaan siinä, missä olemme tietämättömiä ja turhamaisia. Jumala rakastaa niitä, jotka etsivät totuutta, hyvyttä ja parempaa elämää.

Aloitin siis lukiossa opiskelun ja sain uusia ystäviä koulussa, jossa kohtasin monia yllätyksiä ja uusia totuuksia. Luulenpa, että myös meidän luokkamme tullaan muistamaan aina tuon koulun historiassa! Opin tuntemaan opiskelijoita, jotka olivat ateisteja eivätkä uskoneet Jumalan olemassaoloon. Tutustuin opiskelijoihin, jotka kuuluivat väkivaltaisiin kiihkoislamilaisiin ryhmiin kuin myös nuoriin, jotka vain nauttivat nuoruudestaan ja kohdistivat kaiken mielenkiintonsa tyttöihin. Tämä kaikki oli minulle uutta. Olin harpannut normaalista ja melkein pä tylsästä elämästä uuteen ja erilaiseen maailmaan.

Tutustuin lähemmin joihinkin ihmisiin ja varsinkin eräästä opiskelijasta tuli lyhyessä ajassa läheinen ystäväni. Lähes 16 vuotta kestäneen ystävytemme jälkeen voin vieläkin sanoa, että joka ei ole kokenut samankaltaista läheistä ystävyttä kuin minä olen saanut kokea, on koko ikänsä yksinäinen eikä tiedä mitään lämpimästä suhteesta, kumppanuudesta, rehellisyydestä ja uskollisuudesta! Ilman läheistä ystävää ei koskaan todella opi tuntemaan ihmisiä, koska ei ole oppinut tuntemaan itseään. Ystävyysuhteet ovat minulle edelleen erittäin tärkeitä.

Uusi ystäväni, Basil nimeltään, ajatteli ihmisyydestä samoin kuin minä: kaikki ihmisyyden pohjautuu isäämme Aadamiin ja äitiimme Eevaan. Hän uskoi myös, että ihmisten yhteys kaikkialla maailmassa tulisi perustua veljeyteen ja ystävyteen. Vain veljeys ja ystävyys ylittävät uskontojen, kielten, rotujen, sukupuolten ja sosiaaliluokkien väliset rajat. Basil sanoi usein, että jos kaikki ihmiset ajattelisivat yhteistä alkuperäänsä, maailma olisi onnellisempi eikä meillä olisi sotia, nälänhätää eikä taisteluita. Maailma olisi kuin pienessä talossa asuva iso perhe, jossa rauha, oikeus, tasa-arvo ja vapaus vallitsevat.

Nämä periaatteet olivat meille tärkeitä, myös ystävyysuhteemme tunnetasolla. Uskoimme platoniseen rakkauteen; rakkauteen, joka kunnioittaa sielua eikä osoita

minkäänlaista kiinnostusta lihan himoihin. Nuo päivät ja vuodet olivat suloisia. Olimme nuoria, joilla oli ihanteita. Meillä oli lapsen mieli ja olimme viattomia ja uteliaita. Meillä oli utopia, josta unelmoimme päivät ja yöt.

Saatoimme keskustella ja lukea yökaudet. Perheelläni oli toinen asunto, josta tuli Basilin ja minun piilopaikka. Siellä kirjoittelimme, kuuntelimme mielimusiikkiamme ja luimme sallittuja sekä kiellettyjä kirjoja. Meitä eivät kiinnostaneet tupakanpolto tai huumeet vaan kielletyt kirjat kuten Salah Jahinin *Jumala, en tahdo taivaaseen, jossa on seinät*.

Syvällistä pohdintaa

Basil esitti monenlaisia kysymyksiä. Muistan hänen usein sanoneen, että islamin uskonto tulisi tuhoutumaan muiden uskontojen mukana, jos se väitti juutalaisuuden ja kristinuskon olevan väärennetyjä. Ihmettelin tätä ajatusta, koska islamhan on ainoa varjeltu uskonto. Muistutin häntä tunnetusta Koraanin suurasta 15:9: "Me olemme lähettäneet *varoituksen* (engl. *message*, "viesti") ja me pidämme siitä huolen." Basil vastasi: - Me uskomme nämä sanat, koska olemme muslimeja. Kukaan ei yritä tutkia väärennöksen mahdollisuutta neutraalilla ja objektiivisella tavalla kysyen: Lähettikö Jumala taivaasta Vanhan testamentin, Psalmit ja Uuden testamentin? Vastatessani myöntävästi, Basil jatkoi: - Onko ketään, joka voisi muuttaa Jumalan sanoja? Muistutin häntä Koraanin jakeista, jotka mainitsevat, ettei Jumalan sanoja voi muuttaa. Eivät ihmiset eivätkä enkelit voi niitä muuttaa, koska Jumala on kaikkivoipa, kaikkivaltias ja voimallisin, ja Hän suojelee kirjojaan. Tähän Basil huomautti: - Kukaan ei siis voi muuttaa Hänen sanojaan; miten Hän siis salli väärennettävän kaikki pyhät kirjansa paitsi yhden? Miten Hän salli Moosekselle lähetetyn Vanhan testamentin väärentämisen? Miten Hän salli Daavidille lähetettyjen psalmien muuttamisen? Ja lopuksi, miten Jumala salli Jeesukselle (*Isa*) lähetetyn Raamatun muuttamisen? Oliko mahdollista, että 600 vuotta myöhemmin, kun monet sukupolvet jo olivat eläneet ja kuolleet pyhien kirjojen väärennösten kanssa, Jumala lähettäisi sitten Kirjan, jota kukaan ei voi väärentää? Yhtäkkiä Jumalasta tuleekin Kaikkivoipa ja Kaikkivaltias ja yhtäkkiä Hän varjelee Sanansa väärennöksiltä! Pitkään kaikki Hänen kirjansa oli väärennetyt ja Hänen palvelijansa olivat menneet harhaan. Miten sitten Jumala, joka ei pystynyt varjelemaan omaa Kirjaansa väärennöksiltä, muutoksilta ja turmeltumiselta, pystyisi varjelemaan Häntä palvovia ihmisiä?

Mietin näitä kysymyksiä itsekseni eikä minulla ollut vastauksia. Minun tehtäväni ei ollut löytää ratkaisua tai vastausta, joka pelastaisi Jumalan Hänen itsensä aiheuttamasta pulmasta.

Tajusin kuitenkin, että Basilin kysymykset olivat oikeutettuja ja loogisia. Tiesin, että hän halusi vilpittömästi etsiä Jumalaa eikä maallisia nautintoja. Hän kysyi minulta usein, miksi me muslimit väitimme Pyhiä Kirjoja väärennetyiksi, mutta silti uskoimme vakaasti Koraanin säilyneen muuttumattomana - ikään kuin Koraani olisi ainoa Jumalan Kirja. Suosiko Jumala joitakin kirjoja tai profeettoja toisten kustannuksella? Eikö Jumala piitannut niistä sukupolvista, jotka kuolivat väärässä uskossa, vaikka luulivat olleensa oikeassa? Miten Jumala salli heidän omistaa koko elämänsä näiden kirjojen seuraamiseen, jos kirjat olivat väärennetyt? En uskonut, että tosi Jumala asettaisi omat kirjansa tai profeettansa keskenään eriarvoiseen asemaan. Hän ei tekisi eroa arabien ja ei-arabien välillä. Siksi mielestäni meidän piti esittää nämä kysymykset Kaikkivaltiaalle Jumalalle eikä vain kristityille ja juutalaisille.

Uskoin Basilin vilpittömyyteen kaikessa, mitä hän sanoi. Muistan meidän viettäneen useita öitä Raamattua ja Koraania lukien ja yrittäen löytää niistä samankaltaisuuksia ja eroavuuksia. Se oli suurenmoista aikaa vaikka henkisesti rasittavaa. Tutkimuksen varjeleminen neutraalina ja puolueettomana ei ole koskaan ollut helppoa. Mikä olikaan helpompaa kuin julistaa tietty uskonto oikeaksi tai vääräksi tutkimatta asiaa niin tarkoin, että se tyydyttää sekä tutkijaa että Jumalaa.

Basil kysyi minulta usein: - Kumpi on ensin: aito vai väärennety raha? Vastasin, että tietenkin aito. Hän totesi puolestaan: - Niinpä tietenkin, mutta miten Jumala olisi voinut sallia kolmen ensimmäisen kirjansa, Vanhan testamentin, Psalmien ja Uuden testamentin, väärentämisen ja sitten säilyttää neljännen, Koraanin, turmeltumattomana? Mitä käytämme totuutena etsiessämme väärennöstä? Varhaisempia vaiko myöhäisempiä kirjoja? Basil esitti minulle myös hyvin kiperän kysymyksen: - Miten kukaan voi olettaa meidän luottavan neljänteenkään kirjaan, jos Hän ensin sallii väärentää kolme aiempaa kirjaansa?

Hyväksyin nämä rohkeat kysymykset enkä ajatellut, että Basil pilkkasi Jumalaa tai Koraania. Tiesin, että hän todellakin rakasti Jumalaa ja kunnioitti ihmisiä. Basil oli rehellinen ja objektiivinen. Usein hän sanoi: - Tuonpuoleisessa ainoa apumme on totuus. Basil kyseli yksinkertaisia kysymyksiä: - Miten Pyhät Kirjat on väärennetty? Kuka teki sen? Koska? Missä?

Tällaisiin kysymyksiin ei kukaan menneen tai nykyisen ajan muslimi vaivaudu vastaamaan. Kysymys väärennöksestä vain on päivänselvä asia muslimille. Ainoastaan tietämättömät ihmiset voivat olla välittämättä tai huomaamatta sitä.

Basil oli minua kiinnostuneempi uskonnosta ja tuonpuoleisesta. Eräänä iltana keskustellessamme meille molemmille tuli yhtäkkiä sama ajatus: kirjoittaisimme kirjan ajatuksistamme, unelmistamme, periaatteistamme, keskusteluistamme ja muistoistamme.

Tämä ilta on meille molemmille todella ikimuistoinen hetki vuodelta 1986. Olimme innoissamme ja keksimme kirjalle nimenkin: *Me emme usko*. Kirjan perusidea oli selittää, mitä emme uskoneet ja miksi. Muistan edelleen yhden lauseen, jota kaavailimme kirjan johdannoksi: "Olemme tapojemme, periaatteittemme, tunteittemme ja vajavaisten aistiemme vankeja..."

Basil paljastaa salaisuuden

Eräänä päivänä Basil tuli taas tapaamaan minua. Näin hänen silmissään jotain, mitä en ollut koskaan nähnyt. Näytti siltä, että hänellä oli salaisuus, jota hän ei enää voinut pitää salassa. Minusta tuntui, että hänen silmänsä paljastivat tuon salaisuuden ennen kuin hänen suunsa. Hän rupesi kävelemään edestakaisin puhuen samalla. Hän ei oikeastaan puhunut suoraan minulle vaan ikään kuin ajatteli ääneen: - Tiedäthän, miten pitkään olen tutkinut ja lukenut kaikkia pyhiä ja tavallisia kirjoja. Olen aina yrittänyt säilyttää objektiivisuuden. En ole etsinyt mitään muuta kuin Jumalaa. Minulla ei ole ollut aikomustakaan korottaa jotakin uskontoa muiden yläpuolelle. Pitkällisen tutkimustyön ja unettomien öiden jälkeen, etsittyäni turvallisuutta ja isän sydäntä, joka ottaisi vastaan tuhlaajapojan, on todettava, että tutkijan taival ei ole ruusuinen. Päinvastoin, monesti minusta on tuntunut, että hukun vastauksia vailla olevien kysymysten tulvaan. Joskus

olen kokenut kiusausta hylätä objektiivisuuteni ja heittäytyä minkä tahansa uskonnon varaan kuten hukkuva takertuu oljenkorpeen. En ole kuitenkaan voinut kieltää kaikkivaltiaan voimaa, joka ympäröi minua. Mutta ollessani aivan pohjalla, turhautuneena, löysin uuden toivon sielustani! Sain uutta voimaa, joka nosti minua ja ohjasi askeleitani oikealle tielle.

Basil jatkoi: - Joka aamu uudistin päätökseni pyrkiä päämäärääni ja jatkaa, kunnes löytäisin totuuden ja Jumalan, joka voisi tuoda elämäni sovinnon taivaan, itseni ja muiden ihmisten kanssa - sekä ystävien että vihollisten. Etsin Jumalaa, joka voisi muuttaa sydämeni ja jopa luoda minuun uuden sydämen, joka osaisi ylistää Häntä, armahtaa, antaa anteeksi, rakastaa, säteillä ja muuttaa maailma paremmaksi! Voitko uskoa, ystäväni, että nyt olen löytänyt tämän ihmeellisen, suuren Jumalan! Hän on Vapahtajani, Jumalani, kunniani, voimani, Herrani, tarkoitukseni ja taisteluni - Jeesus Kristus!

Tunsin Basilin hyvin ja ymmärsin hänen ajatteluaan, mutta järkytyin kuullessani hänen hyljänneen islamin ja kääntyneen uskottomuuteen. Rakas ystäväni oli hylännyt islamin ja hänestä oli tullut *kafer*, mies, joka hylkää uskontonsa. En voisi enää puhua hänelle. Basil huomasi järkytykseni ja jätti minut rauhaan miettimään ystävyttämme ja omaa etsintääni.

Syvennemmälle islamin oppiin

Olin huolissani, ja tunsin epäilysten virtaavan kodin perintönä vastaanottamiini uskomuksiin. Tunsin, miten juuriani revittiin irti. Ajattelin, että olin joutunut epäilysten ansaan, koska en ollut tutkinut ja seurannut uskoani niin kuin minun olisi pitänyt. Ajattelin, että jos ryhtyisin tutkimaan islamia ja noudattaisin kaikkia sen sääntöjä ja ohjeita, löytäisin vastauksen kaikkiin kysymyksiini. Vasta sitten kaikki epäilykset väistyivät sydämestäni ja niiden tilalle saisin syvän uskon islamiin, joka oli isäni ja oma uskontoni. Myöhemmin voisin opastaa ystävääni Basilia, joka oli mennyt harhaan ja kääntynyt uskottomuuteen.

Itse asiassa menin Basilin luokse kertomaan näistä ajatuksistani. Tyrmistyin hänen vastaanotostaan. Hän ei torjunut minua tai sanojani eikä ollut edes järkyttynyt.

Päinvastoin hän ilahtui löydöstäni ikään kuin olisi halunnut minun tutkivan ja seuraavan islamia, jotta minusta tulisi tosi muslimi.

Basil oikeastaan rohkaisi minua sanoessaan: - Ihminen ei voi omistaa totuutta vaan totuus omistaa ihmisen. Jumala ei koskaan salli kenenkään Häntä rehellisesti etsivän joutua harhaan. Siksi en ole huolissani sinusta enkä itsestäni. Pysy suunnitelmissasi, seuraa islamia ja suokoon Jumala sinulle menestyksen. Mutta ole varovainen: hyvät aikomuksemme eivät riitä totuuden rantaan pääsemiseksi. Hyvät aikomukset yhdistettynä rehelliseen etsintään ja uutteraan päättäväisyyteen vievät sinut turvallisesti perille. Jumala on näyttävä sinulle tien, totuuden ja paremman elämän.

Niinpä ryhdyin tutkimaan islamia tarkkaan ja noudattamaan oppimaani. Liityin *Esi-isien ryhmä* -nimiseen muslimijoukkoon. Yhdessä noudatimme kaikkia pakollisia rukousaikoja moskeijassa, osallistuimme uskonoppien luennoille ja kuljimme ympäriinsä kehottaen nuoria sitoutumaan islamilaiseen elämään. Joskus lähdin veljeni kanssa muutamaksi päiväksi tai viikoksi muihin kaupunkeihin rukoilemaan eri moskeijoissa.

Saatoimme leirytyä lukemaan Koraania ulkomuistista ja keskustelemaan ryhmäämme koskettavista uskonnollisista ja ajankohtaisista aiheista. Tämä kaikki tapahtui yliopiston professorien ja korkeasti koulutettujen ammattimiesten johdolla. Heidän joukossaan oli lääkäreitä, insinöörejä, lakimiehiä ja opettajia. Tämän uuden antaumuksen myötä kielsin television katselun, musiikin kuuntelun ja kaikenlaiset vapaa-ajan harrastukset perheeltäni, naapureiltani ja koulutovereiltani.

Määräsin äitini ja naispuoliset sukulaiseni käyttämään huntua islamilaisen pukeutumissäännön mukaisesti. Komensin kaikki ystäväni rukoilemaan tarkasti oikeaan aikaan. Kaikki ihmissuhteeni muuttuivat paitsi suhteeni Basiliin. Olimme valovuosien päässä toisistamme ja varsinkin suhteessamme uskoon. Siinä hän oli minulle jumalaton uskontonsa kieltäjä, *kafer*, mutta inhimillisesti ottaen hän oli ainoa ystäväni, jota en voinut hylätä.

Uskontoon nähden hän siis oli uskonon, koska hänestä oli tullut kristitty. Silti hän oli rehellinen, vilpitön, uskollinen ja rakastava kaikkia kohtaan. Usein rukoilin, että Jumala johdattaisi Basilin takaisin islamin tielle. Muistan, miten uskonveljeni Esi-isien ryhmässä

kehottivat minua katkaisemaan välini Basiliin ja taistelemaan häntä vastaan. Siihen aikaan koko kaupunki tiesi, että Basilista oli tullut kristitty. Sen vuoksi hän sai kokea paljon vainoa.

Basil oli kuitenkin aina ystävällinen ja päättäväinen. Hän jopa rakasti vainoojiaan ja antoi heille anteeksi. Olin hämmästynyt ja järkyttynyt. Monet kysymykset repivät mieltäni: - Miten hän voi olla niin täynnä rakkautta ja rauhaa, vaikka onkin luopio? Miksi hän ei kosta pahaa pahalla - silmä silmästä ja hammas hampaasta?

Muistan tuolloin Basilin usein sanoneen minulle, että hän kulki Kristuksen jalanjäljissä. Basil kertoi, että Kristus oli rakastanut vihamiehiään ja antanut anteeksi niille, jotka kohtelivat Häntä huonosti. Sellainen rakkaus tuntui mitätöivän kaikki ne vuodet, jotka olin ollut harras ja kiihkeä muslimi. Tämä rakkaus haastoi minut miettimään väitteitani, että uskontoni on totta ja Allah on koko maailmankaikkeuden Jumala, muslimit maailman parhaimpia ihmisiä ja profeetta Muhammed on viimeinen kaikista Jumalan profeetoista ja sanansaattajista. Nämä väitteet eivät kestäneet ylitse vuotavan rakkauden virran edessä. Pakenin takaisin rituaalieni turvaan toivoen, että jonain päivänä olisin vahvempi kuin Basil ja hänen Jumalansa. Sitten voisin voittaa heidät.

Usko alkaa horjua

Kaksi vuotta jatkoin vilpittösti etsintääni ja tunnollista islamin sääntöjen noudattamista, mutta sitten aloin huomata jotain, mikä järjestytti koko olemustani ja sai minut epäilemään enemmän kuin koskaan ennen. Minulle selvisi, että kaikki islamin palvontarituaalit eivät olleetkaan jumalallisen innoituksen luomia. Näitä rituaaleja oli harjoitettu jo ennen Muhammedia ja Koraania. Minulle selvisi myös, että islamilainen *sharian* laki ja rangaistusmääräykset olivat käytössä jo ennen islamin syntyä. Monet islamin opetukset olivat peräisin Vanhasta testamentista kuten esimerkiksi avionrikkojen kivittäminen ja varkaan käden katkaisu.

Minulle selvisi myös, että todellinen kristinusko on jotain aivan muuta kuin millaiseksi islamin opetus sen kuvaa. Nykyäänkin islam hyökkää kristinuskoa vastaan väittäen, että kristityt uskovat kolmeen Jumalaan, ja että Jumala otti Marian vaimokseen ja sai tämän kanssa Jeesuksen, Jumalan Pojan. Islam väittää myös, että kristityt palvovat Jeesusta ja

Mariaa jumalina oikean Jumalan rinnalla. Tajusin, että kaikki nämä väitteet olivat täysin vääriä. Ne olivat peräisin Arabiassa vallinneista taikauskaisista käsityksistä ennen Muhammedin aikaa eikä niillä ollut mitään tekemistä kristinuskon kanssa.

Tosi kristinusko oli ollut yhteen Jumalaan uskomista 600 vuotta ennen islamin syntyä, ja sen periaatteet ja opetukset olivat niin yleviä, että niihin oli pakko suhtautua kunnioittaen. Neljän vuoden opiskelu, keskustelut ja tutkimukset Esi-isien ryhmässä, unettomat yöt ja johdatuksen aneleminen Jumalalta saivat minut pysähtymään ja arvioimaan elämäni kokonaan uudelleen. Siitä aiheutui heti uusi ongelma. Olin sitoutunut päivittäin osallistumaan ryhmän kokoontumisiin moskeijassa, missä rukoilimme ja opiskelimme. Miten voisin yhtäkkiä jäädä pois näistä moskeijan rukoushetkistä? Miten voisin ajaa partani pois ja hylätä islamilaisen tavan mukaisen pukeutumisen pitkään valkeaan kaapuun, *galabeijaan*?

Oli paljon muitakin kysymyksiä. Mitä ryhmäni ajattelisi erkaantumisestani, kun otti vielä huomioon ystävyuteni kristityksi kääntyneen Basilin kanssa? He varmaan sanoisivat, että minustakin oli tullut kristitty. Siitä seuraisi vaikeuksia ja vainoa. Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin voittaa pelkoni ja kohdata totuus, tällä kertaa järkevästi ja viisaasti. Neljän vuoden työlään tutkimisen jälkeen minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä työni tulokset, olivat seuraukset sitten mitkä tahansa.

Niinpä luovuin kaikesta aiemmasta toiminnastani islamilaisessa ryhmässä ja pyysin Jumalaa näyttämään minulle oikean tien. Siihen aikaan epäilykseni islamista olivat vahvoja ja uskoni Kristukseen vahvistui. Neljän vuoden ajan Basil oli uupumatta selittänyt niitä asioita, jotka kristinuskossa minua arveluttivat. Päivittäin hän jaksoi väsymättä ja luottavaisesti puhua kanssani Kristuksesta. Olin jo melkein valmis hyväksymään Kristuksen Jumalaksi ja Vapahtajaksi, mutta sisimmässäni oli edelleen jotain, mikä vastusti tämän askeleen vastaanottamista. Usko Kristukseen ei vielä täyttänyt minua.

Sanoin Basilille, että en tiennyt syytä epäilylleni. Hän sanoi: - En minäkään tiedä, mutta uskotko, että Jumala tietää kaiken? Hän on ainoa, joka voi vastata sinulle ja tyydyttää totuuden kaipuusi?

- Uskon. Sitten hän jatkoi: - Niin minäkin uskon. Rukoilkaamme, että Jumala ilmaisisi itsensä sinulle selkeästi. Me uskomme Jumalaan, joka on totuus ja lähellämme. Hän kuulee rukouksemme ja vastaa meille. Hän elää ja voi olla yhteydessä meihin. Hän ei ole kuvitelmaa.

Olin samaa mieltä kuin Basil ja rukoilin Jumalaa pyytäen Häntä ilmaisemaan itsensä minulle selkeästi, johdattamaan minua ja sammuttamaan totuuden janoni. Eräänä kylmänä marraskuun yönä vuonna 1988 rukoilin itkien koko yön aamunkoittoon asti. Vuodatin Hänelle kaikki neljän vuoden aikaiset tuskani ja taisteluni. Muistan vieläkin tuon monen vuoden takaisen yön kuin se olisi tapahtunut ihan äskettäin. Se oli todella yö, jolloin koin kaikkein Pyhimmän olevan läsnä. Olin aina yrittänyt miellyttää Jumalaa voidakseni tuntea, että Hän olisi kanssani ja lähelläni edes hetkisen. Kuitenkin tunsin itseni sitä yksinäisemmäksi, mitä hartaammin yritin elää muslimina. Mitä kuuliaisempi olin muslimina, sitä huolestuneemmaksi tulin; mitä hurskaammaksi muutuin uskossani, sen pelokkaammaksi tunsin itseni. Neljä vuotta elin vailla rauhaa ja turvallisuutta. Ei tuntunut löytyvän mitään perustetta sille perimätiedolle, että islamin Jumala on lähempänä meitä kuin me itse!

Vaikka en vielä ymmärtänyt kaikkea Jeesuksesta, pääsin Häntä lähemmäksi ja opin koko ajan lisää Hänestä. Hän lähestyi minua ja korvasi minulle neljän vuoden taisteluni, yksinäisyyden ja katkeruuden. Hän täytti minut sellaisella ilolla, rauhalla ja hartaudella, jota en voinut selittää. Se oli jotain, mitä en ollut koskaan aiemmin elämässäni kokenut.

Kaiken tämän jälkeen halusin rynnätä perheeni, ystäväni ja tuttujeni luokse kertomaan heille aarteesta, jonka olin löytänyt. Olin löytänyt tosi Jumalan Jeesuksessa Kristuksessa, joka rakasti minua ennen kuin minä rakastin Häntä! Kiiruhdin Basilin luokse ja kerroin hänelle kokemuksestani. Hän kuunteli ja kyyneleet valuivat pitkin hänen poskiaan. Hän ylisti Jumalaa, että olin tullut uskoon ja löytänyt elävän Jumalan.

Jälkihuomautus: Mozafar on yksi muslimityön avainhenkilöitä omassa maassaan. Hän kuuluu nyt evankelistaryhmään, joka vaikuttaa voimakkaasti kotimaassaan ja myös muissa arabimaissa.

Fatima:

4. KRISTUKSEN VALITUT

Kun olin pieni lapsi, isäni opetti minua rukoilemaan. Hän suoritti säännöllisesti kaikki islamilaiset rukoukset. Vanhempani olivat yksinkertaisia ihmisiä ja vilpittömiä rukouksessaan ja elämässään. Isäni oli virkamies ja pystyi hankkimaan perheelleen kohtalaisen toimeentulon. Aikanaan kouluttauduin sairaanhoitajaksi. En tiennyt uskonnostani juuri muuta kuin rukoukset ja hunnun käytön. En koskaan välittänyt kristinuskosta tai kristityistä. Luulin, että on kiellettyä ajatellakin uskontoa, joka on väärennetty.

Muslimina kristittyjen keskellä

Sairaanhoitajaksi valmistumiseni jälkeen työskentelin yksityisessä sairaalassa, jonka asuntolassa asuin joidenkin kristittyjen hoitajien kanssa. Ensi kertaa elämässäni olin tekemisissä tuon uskonnon edustajien kanssa. Asuin heidän kanssaan suurimman osan ajasta, paitsi muutamia vapaapäiviä kuukaudessa. Vastoin odotuksiani he kohtelivat minua ystävällisesti ja rakkaudellisesti. Olin odottanut heidän kohtelevan minua huonosti, koska he olivat enemmistönä sairaalassa, kun taas me muslimit olimme vähemmistöryhmä.

Nämä kristityt työtoverit kiinnostivat minua. Aloin kysellä eräältä lääkäriltä asioista, joihin kiinnitin huomiota. Minua kiinnosti esimerkiksi näkemäni kuva Kristuksesta ristillä. Lääkäri vastasi kaikkiin kysymyksiini ja halusin tietää lisää. Sain häneltä hengellisiä puhekasetteja, jotka selvittivät monta asiaa, joita en aiemmin ollut ymmärtänyt. Kuuntelin näitä kasetteja salaa. Monet asiat selvisivät minulle. Kiinnitin huomiota Kristuksen luonteeseen Koraanissa, ja etsin sieltä kaikki jakeet, joissa puhuttiin Kristuksesta.

Luin näitä Koraanin jakeita ja mietiskelin niiden merkitystä. Tajusin, että niissä kerrottiin sellaisista Kristuksen ominaisuuksista, joita ei koskaan liitetty yhteenkään muuhun Koraanissa mainittuun profeettaan – ne olivat itse asiassa Jumalan ominaisuuksia. Minusta tuntui kuin olisin lukenut nuo jakeet ensimmäistä kertaa. Silmäni avautuivat

ymmärtämään näiden jakeiden syvällistä merkitystä, joka oli aivan muuta kuin ne pinnalliset selitykset, joita olin tottunut kuulemaan.

Vakuutuin asiasta yhä enemmän, joten pyysin tuota lääkäriä selittämään minulle kolminaisuuden ja ristiinnaulitsemisen merkityksen. Hän vastasi kaikkiin kysymyksiini. Kaikki hänen vastauksensa viittasivat siihen tosiasiaan, että Kristus on todella Jumala ja jopa Koraanissa näytti lukevan niin. Lääkäri-opettajani matkusti muualle vuodeksi, mutta jatkoin tutkimista ja lukemista. Joka päivä olin entistä varmempi siitä, että Kristus on Jumala, kunnes huomasin rukoilevani Jeesusta ja tunnustavani Hänet Herrakseni.

Näky muuttaa elämän suunnan

Eräänä yönä lepäsin vuoteellani asuntolassa ajatellen Kristusta ja sitä, miten voisin ottaa kasteen ja vaihtaa uskontoa. Halusin elää uuden uskonnon mukaan koko sydämestäni, mutta pelkäsin, mitä tapahtuisi perheeni saadessa tietää muutoksestani.

Miettiessäni näitä asioita yön pimeydessä minua alkoi väsyttää ja menin nukkumaan. Huone oli pimeä, mutta yhtäkkiä näin Kristuksen seisovan avaralla niityllä ojentamassa kättään minua kohti. Minä olin kuin hukkumaisillani syvään veteen. Ympärilläni oli paljon ihmisiä, mutta kukaan ei voinut auttaa minua. Näin saman näyn kolme kertaa peräkkäin, ja sitten havahduin todellisuuteen. Olin haltioissani. Huudahdin, että olen nähnyt Kristuksen ja Hän ilmestyi minulle. Ystäväni kysyessä mitä oli tapahtunut, nauroin vain, mutta en kertonut heille sen enempää. Se oli elämäni onnellisin yö. Olin täynnä sellaista iloa ja rauhaa, jota en ollut koskaan aiemmin kokenut.

Sitten jouduin todellisiin vaikeuksiin. En kieltänyt uskoani vaan kerroin siitä perheelleni, joka sanoi minun tulleen hulluksi. Kolme vuotta he yrittivät saada minut solmimaan avioliiton, mutta en hyväksynyt heidän aviomiesehdokkaitaan. Kerran eräs mies kosi minua ja perheeni vaati, että minun pitäisi suostua hänen kosintaansa. Pian sen jälkeen olimme Aleksandriassa merenrannalla. Isäni ja veljeni veivät minut mereen ja yrittivät hukuttaa minut. Rimpuilin vastaan ja sain kysytyä, miksi he tekivät niin. He vastasivat: - Emme tapa sinua, mutta halusimme näyttää pystyvämme tekemään sen, ellet tule järkiisi ja suostu sen miehen vaimoksi. Valehtelin heille, että suostuisin. Menin kihloihin miehen kanssa, mutta palasin työhöni sairaalaan.

Olen varma, että asiat muuttuvat. En ole enää pitänyt yhteyttä kotiväkeeni enkä tiedä, mitä seuraavaksi tapahtuu. Tiedän vain, että rakastan Kristusta ja tahdon elää Hänelle, vaikka joutuisin minkälaisiin vaikeuksiin tahansa.

Jälkihuomautus: Fatima on tällä hetkellä omassa maassaan uskoontulleiden ex-muslimityttöjen ryhmänjohtaja. Hän on opetellut soittamaan kitaraa, pitää kokouksia ja tekee musliminiaisille suunnattuja radio-ohjelmia.

Asraf:

5. NIMIKRISTITYSTÄ MUSLIMIKSI JA LOPULTA TOSIUSKOVAKSI

Lapsuutemme ja vanhempiemme elämäntapa vaikuttavat meihin hyvin paljon. Muistan lapsuudestani monia asioita aivan kuin ne olisivat tapahtuneet ihan äskettäin. Muistojeni joukkoon mahtuu kipeitäkin asioita. Jouduin lapsena todistamaan pahoja riitoja isäni ja äitini välillä. Minulla on yksi sisar. Monena yönä itkimme itsemme uneen jäätyämme ilman iltaruokaa vanhempien riitelyn vuoksi.

Onneton lapsuuteni

Isäni oli rikas mies. Hän piti hyvän huolen perheestämme. Olimme kristittyjä, mutta emme tienneet kristinuskosta mitään. En muista vanhempieni kertaakaan puhuneen meille Jumalasta tai kristinuskosta. He eivät koskaan kehottaneet meitä käymään kirkossa.

Olin hyvin sulkeutunut, ja minulla oli henkisiä ongelmia. Murrosikäisenä päätin ruveta elämään omaa elämääni ja irrottautua perheeni jäykkyydestä. Myös sisareni oli täynnä kapinaa ja vihaa, mutta hänellä oli paljon läheisiä ystäviä. Hän vietti paljon aikaansa ystävien kanssa hauskaa pitäen. Päätin seurata sisareni esimerkkiä. Halusin luoda oman maailmani ja saada omia ystäviä. Ei olisi väliä, olisivatko he hyviä tai huonoja ystäviä. 16-vuotiaasta 20-vuotiaaksi poltin, join, kävin juhlissa ja olin naisten kanssa. Näistä nautinnoista en kuitenkaan löytänyt itseäni. Onni oli vain ohikiitäviä hetkiä. Unelmani haihtuivat ja tunsin itseni kurjaksi. Olin kuin jakomielinen. Minussa oli kaksi puolta: ulkonaisesti pidin hauskaa ja ryyppäsin, mutta sisäisesti olin surullinen ja masentunut.

Etäännyin sisarestani, mutta side välillämme säilyi. Me molemmat koimme samaa surua, riistoa ja levottomuutta kotioloistamme johtuen. Menetimme yhteyden Jumalaan. En välittänyt Hänestä lainkaan. En ollut koskaan tuntenut Häntä eikä kukaan ollut kertonut minulle Jumalasta. Ajattelin, että Jumala on luonut meidät ja sen jälkeen jättänyt meidät omiin oloihimme. Uskoin, että Jumala asuu taivaassa eikä sotkeennu

elämäämme. Hän asetti eteemme oikean ja väärän, ja jonain päivänä Hän osoittaisi valtansa palkitsemalla ne, jotka tekivät hyvää ja rankaisemalla niitä, jotka tekivät pahaa. Valmistuimme sisareni kanssa yliopistosta, mutta elämämme oli yhä samanlaista. Monet miehet kosivat sisartani, mutta hän torjui kaikki. Vanhempani eivät ymmärtäneet, miksi hän teki niin ja minua ei asia kiinnostanut.

Yllättävä käänne

Eräänä yönä tulin kotiin kello kolme, ja vanhempani olivat suunniltaan. En pahemmin piitannut heistä vaan menin nukkumaan. He tulivat kuitenkin huoneeseeni ja ravistelivat minut raa'asti hereille. Hämmästyin, sillä pitihän elämäntapani olla heille tuttua. Hieman selvittyäni tajusin heidän olevan vihaisia sen tähden, että sisareni ei ollut tullut kotiin. Etsimme häntä kaikkialta ja teimme poliisilaitoksella katoamisilmoituksen, mutta turhaan. Sisareni oli kadonnut jälkiä jättämättä.

Olin surullinen sisareni katoamisesta. Vaikka emme olleet läheisiä, rakastin häntä kuitenkin. Hän oli kokenut kanssani samat tuskat, joista emme koskaan keskenämme puhuneet. Tajusin vanhempieni sydämen särkyneen, vaikka he edelleen riitelivät syyttäen toisiaan sisareni katoamisesta. He eivät juuri puhuneet tunteistaan, mutta tuska näkyi heidän silmistään.

Kuukauden kuluttua sisareni soitti ja hänellä oli jymy-yllätys. Hän oli mennyt naimisiin muslimimiehen kanssa ja kääntynyt muslimiksi. Se oli minulle kuin punainen vaate. – Kuka Jumala on? Mikä on oikea uskonto? Miksi sisareni teki näin? Mitä hyödyttää vaihtaa uskontoa? Monet kysymykset raastoivat sydäntäni.

Kun sisareni soitti uudelleen, äitini itki ja isäni rukoili häntä palaamaan kotiin. Sisareni kertoi pysyvänsä vakaasti päätöksessään. Hän kertoi ottaneensa musliminimen ja saaneensa uudet henkilöllisyyspaperit. Nyt hän oli raskaana ja halusi kasvattaa lapsensa muslimiksi. Hämmästyin kuullessani sen ja halusin tavata sisareni, joten hän kertoi uuden osoitteensa.

Islamiin tutustumista

Menin käymään sisareni luona, ja hän toivotti minut oikein lämpimästi tervetulleeksi. Hänen miehensäkin otti minut ystävällisesti vastaan. Kyselin heiltä islamin uskonnosta, ja he alkoivat kertoa sen hyvydestä. He yrittivät saada minut vakuuttuneeksi, että kristinusko on uskottomien ja monijumalaisten ihmisten uskonto. En tiennyt oikeastaan mitään omasta uskonnostani, joten en kyennyt uskontojen vertailuun. Olin hyvin epäluuloinen. Heidän oli kuitenkin helppo vaikuttaa ajatuksiini, koska tyhjä mieleni ja sairas sieluni ottivat kaiken vastaan. Kerroin uskovani heidän vakuutteluihinsa, mutta halusin kuitenkin rauhassa ajatella asiaa, ettei minun tarvitsisi jälkikäteen katua päätöstäni.

Aloin miettiä kaikkea kuulemaani. Näin sisareni seuraavan uuden uskonsa oppeja onnellisena. Ihmettelin: - Onko hän todella onnellinen? Tyydyttävätkö uuden uskonnon rituaalit häntä? Vastaako Jumala hänen rukouksiinsa? Taistelin näiden ajatusten kanssa löytämättä vastauksia. Taivuin kuitenkin pikku hiljaa sisareni vakuutusten puoleen ja tein päätökseni, ja toivoin löytäväni Jumalan ja itseni islamin uskonnon kautta. Hoidin kaikki järjestelyt ja valmistauduin uusimaan henkilöllisyyspaperini.

Jumala puuttuu tilanteeseen

Näitten tilanteiden keskellä minulle soitettiin eräänä iltana. Kun pidin kuuloketta kädessäni, kuulin kaunista musiikkia ja hengellisiä lauluja. Naisääni kysyi: - Voinko tulla tapaamaan sinua nyt? Hämmästyin ja sanoin: - Tunnetko minut? Minä en ainakaan tunne sinua. Mistä sait puhelinnumeroni ja miksi haluat tavata minut? Nainen sanoi haluavansa rukoilla puolestani.

Olin jo kertonut vanhemmilleni ja joillekin ystäväilleni haluavani kääntyä muslimiksi. En enää pelännyt vanhempiani, kirkkoani enkä edes Jumalaa. Uskoin muslimina seuraavani tosi Jumalaa. Minulle oli tärkeintä pelastaa sieluni elettyäni aiemmin tyhjäntuntuista elämää.

Ystäväni olivat monta kertaa yrittäneet puhua minulle, rukoilla kanssani tai viedä minua kirkkoon. Olin aina kieltäytynyt tyyliä ja sanonut olevani vapaa tekemään omat

ratkaisuni. Tällä kertaa kävi toisin. Suostuin epäröimättä naisen pyyntöön ja annoin hänelle osoitteeni. Viidentoista minuutin kuluttua ovikello soi. En edes kysynyt, miten hän oli saanut tietää minusta. Minut valtasi outo hiljaisuus ja kunnioitus. Nainen rukoili puolestani, ja minä itkin vuolaasti. Hän pyysi tosi Jumalaa seisomaan vierelläni ja ohjaamaan minua oikeaan ratkaisuun.

Naisen mukana tuli myös hänen aviomiehensä ja heidän pikku tyttärensä. Hämmästyin, kun tyttö katsoi minua ja kertoi näkevänsä, miten Jeesus kaataa vettä päälleni. He sanoivat, että Kristus oli kastanut minut ja halusi edelleen pitää minut omanaan, koska rakasti minua niin paljon. He pyysivät minua aamulla kirkkoon kanssaan, jotta voisin aloittaa henkilökohtaisen suhteen Kristuksen kanssa ja oppia kaiken Hänestä. Sitten he lähtivät.

Aamulla he soittivat minulle, mutta sanoin epäröiväni kirkkoon menoa. He tulivat taas kotiini ja veivät minut kirkkoon. Lähellä kirkkorakennusta seisoj eräs nainen, joka tuli luokseni. Hän sanoi minulle: - Minun pitää kertoa sinulle jotakin... Nainen vaikutti epäröivän hetken, mutta jatkoi: - Jeesus sanoo sinulle: "Minä olen tie, totuus ja elämä." Murruin kyyneliin. Kaikki tapahtumat tuntuivat vyöryvän päälleni. En olettanut Jumalan vastaavan kyselyihini tällä tavalla kertomalla, että Kristus on tie, totuus ja elämä!

Elämäni muuttui paremmaksi. Aloin käydä kirkossa säännöllisesti. Opin tuntemaan Jumalan uudella tavalla. Olin ajatellut Jumalan olevan jossain kaukana, mutta Hän tuli alas pelastamaan minut, koska rakasti minua. Pääsin eroon entisen elämäni paheista kuten juomisesta ja haureudesta. Suhteeni äitiini ja isääni muuttui. Sain johdattaa heidät Jumalan yhteyteen. Nyt rukoilemme kotona yhdessä ja käymme kirkossa. Riidat ja tappelut ovat mennyttä elämää, koska Jumala on koskettanut meitä jokaista. Rukoilemme hartaasti sisareni puolesta pyytäen Jumalaa pelastamaan hänet ja tuomaan hänet takaisin.

Jälkihuomautus: Asraf asuu edelleen Lähi-idässä ja on seurakuntansa aktiivinen jäsen.

Paul:

6. KIIHKOMUSLIMISTA JEESUKSEN TODISTAJAKSI

Paras tapa aloittaa todistukseni on kiittää Jumalaa, että elämässäni on tapahtunut suuri muutos. Samanlainen muutos tapahtuu kaikkien niiden elämässä jotka rehellisesti etsivät Häntä. Jumala on johtanut minua väkevällä voimallaan ja pelastanut minut leijonien luolasta. Outoa kylläkin, kääntymykseni ei johtunut omasta halustani eikä se johtunut kuulemastani saarnasta tai evankelistan puheesta. Päinvastoin: kulkiessani ympäriinsä hyökkäämässä Jumalan Sanaa ja Hänen kansaansa vastaan, Jumala valmistautuikin pyydystämään minut verkkoonsa, josta en voisi paeta! Hän on Elävä Jumala, joka etsii tuhlaajapoikaansa. Hän ojentaa kätensä jokaisen katuvan puoleen; Hän antaa valonsa loistaa jokaiselle eksyneelle; Hän kolkuttaa hellästi jokaisen köyhän ja sortuneen talon ovella saadakseen täyttää sen hengellisellä rikkaudella, puhtaudella ja pyhyydellä. Hän ei anna meille tekojemme mukaan vaan oman armonsa mukaan.

Lukiessasi seuraavia sivuja huomaat, että en voinut tehdä muuta kuin alistua siinä taistelussa, jota sisimmässäni asunut paha henki ja minulle pelastuksensa tarjonnut pyhä Jumala kävivät. Voin sanoa Jobin lailla: "Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni Sinut nähnyt." (Job 24:5.) Voin rukoilla Daavidin sanoin: "Jumala, luo minuun puhdas sydän, ja anna minulle uusi, vahva henki." (Ps. 51:12.) Tämä on Herra Jeesus Kristus, Jumalan ikuinen Sana ja Henki. Hän on Tie, Totuus ja Elämä. Yksikään Häneen uskova ei kuole. Yksikään Hänen luokseen tuleva ei tunne janoa eikä nälkää. Hän on ensimmäinen ja viimeinen, Alfa ja Omega, Herra Jeesus Kristus!

ELÄMÄNI ENNEN USKOA KRISTUKSEEN

Islamin uskoa pienestä pitäen

Minun on kerrottava elämästäni ennen kuin uskoin Kristukseen, koska se osoittaa, miten paljon Hän rakastaa meitä. Meidän vielä taistelllessamme Häntä vastaan, Hän etsii meitä kuin paimen, joka etsii erämaassa kadonnutta lammastaan.

Synnyin ja kasvoin ääri-islamilaيسessa perheessä. Seurasin vanhempieni esimerkkiä täysin vapaaehtoisesti, vaikka perheeni ehkä vaikutti valintoihini. Aloitin opintoni pienessä islamilaيسessa koulussa, joka sijaitsi syrjäisessä paikassa lähellä kotikylääni. Pieni kylämme sijaitsee Ylä-Egyptissä 200 kilometriä Kairosta etelään.

Aluksi halusin vain opetella ulkoa niitä Koraanin osia, jotka kuuluivat koulun opetusohjelmaan. Vähitellen kuitenkin kiinnostuin enemmän. Motiivinani oli rakkauteni Jumalan sanoihin. Siihen aikaan islamilainen korkein neuvosto järjesti vuosittain koraanikilpailun, johon kaikki maan koulut osallistuivat. Äitini pyysi minua ottamaan osaa kilpailuun. Sain parhaimmat arvosanat ja voitin ensimmäisen palkinnon, joka oli 10 Egyptin puntaa. Isäni oli hyvin onnellinen saavutuksestani ja varsinkin palkinnosta. Hän rohkaisikin minua osallistumaan kilpailuun joka vuosi pelkästään rahapalkinnon vuoksi.

Opiskelin Koraania ahkerasti. Alakoulun loppuun mennessä osasin ulkoa jo yli 15 osaa Koraanista. Lukioaikana opettelin koko Koraanin ulkoa. Siihen aikaan asuin vanhempieni kanssa samassa talossa, jossa myös setäni ja serkkuni asuivat. Yksi serkuistani oli kiihkeä muslimi. Hän opiskeli Al-Azharin islamilaيسessa yliopistossa. Hän käski minun lukea kirjojaan. Joskus hän osti minulle lisää kirjoja luettavaksi.

Jossain vaiheessa ydinperheeni muutti asumaan omaan taloonsa erilleen setieni perheistä. Serkkuni matkusti toiseen arabimaahan toimiakseen islamin uskonnon saarnaajana eräässä moskeijassa. Hän asui siellä kaksi vuotta. Palattuaan hän julisti ettemme tunne tosi islamilaيسuutta, jonka kautta voimme päästä taivaaseen, *Al-Jannaan*, koska ymmärsimme vain vähän islamin uskonnosta. Hän kertoi minulle tavanneensa joitakin muslimijohtajia, jotka olivat onnistuneet pakenemaan sen maan hirmuhallitsijaa. Hän kehotti minua syventämään opintojani lukemalla imaami Ibn Tammemahin, sheikki Sayed Kotbin ja Ibn Hazem Al-Zaheryn kirjoja. Vaikka nuo kirjat olivat osittain hyvin vaikeatajuisia, ihailin niitä suuresti. Ne tarjosivat kaikille uskomattoman haasteellisen tien seurattavaksi. Esimerkiksi kerran löysin yhden islamilaisen perimätiedon, *hadithin*, kappaleen, jossa sanotaan: "Jokainen, joka syö tai juo uskottoman kanssa, muuttuu hänen kaltaisekseen." Otin sen tosissani.

Siitä hetkestä alkoi uusi vaihe uskonnollisessa elämässäni. Aloin tarkkailla ihmisiä

tunnistaakseni, kuka on uskon islamin uskolle ja kuka tosi muslimi. Aloin myös kerätä Koraanin jakeita, jotka auttaisivat minua erottamaan tosimuslimit ja ei-muslimit. Halusin selkeästi määritellä jokaisen ystävyssuhteeni luonteen. Lopulta päädyin hyvin ahtaalle joutuessani myöntämään, että erään perimätiedon opin perusteella jopa oma isäni kuului uskottomien joukkoon: hän poltti tupakkaa eikä hänellä ollut partaa. Äitini ei noudattanut islamilaisia rukoussääntöjä ja solvasi ihmisiä jatkuvasti. Veljenikin olivat uskottomia, koska he katsoivat televisiota ja tupakoivat. Jotkut heistä eivät pitäneet kaikkia viittä päivittäistä rukoushetkeä. Jotkut veljistäni taas eivät kasvattaneet partaa, mikä ei ollut tosi-islamilaaisuuteen sopivaa.

Olin niin suuttunut veljiini, että estin heitä jatkamasta opiskeluaan. Pyysin myös isääni ottamaan eron äidistä, koska äiti ei totellut minua. Isäni suuttui tästä kovasti. Loppupäätelmäni oli, että isäni, äitini ja veljeni olivat kaikki uskottomia. Kysyin serkultani, pitäisikö minun elää heistä erillään ja hän suositteli sitä. Kysyin, minne voisın muuttaa asumaan pysyäkseen näistä uskottomista erossa, ja niin hän kutsui minut luokseen asumaan.

Serkkuni kysyi minulta, enkö epäillyt yhtään hänen vanhempiensa uskoa. Vastasin hänelle: - Ei, he ovat oikeita uskovaisia. Hän jatkoi: - Tule sitten tavaroinesi meidän kotiin asumaan, niin saat elää erossa kotisi uskottomista. Niin pakkasin tavarani ja hylkäsin perheeni. Äitini ja veljeni hyvästelivät minut kyynelsilmin. En säälinyt heitä yhtään. Olin päättänyt, etten olisi enää tekemisissä uskottomien kanssa. Olin suunnattoman iloinen hylätessäni kotini Jumalan vuoksi.

Pian serkkuni joutui muuttamaan Kairoon loppusuoralla olevien opintojensa vuoksi. Hän vuokrasi asunnon läheltä Al-Azharin yliopistoa. Minun piti nöyryytettynä ja häpeissäni palata isäni taloon. Kysyin serkultani: - Eikö kotiinpaluuni ole rikkomus?" Hän vastasi: - Ei, koska tarkoitus pyhittää keinot ja kyseessä on pakkotilanne. Sanojensa tueksi hän luki Koraanista esimerkin: "Hän on kieltänyt teiltä itsestään kuolleet eläimet, veren, sianlihan ja kaiken, mikä on uhrattu muille kuin Jumalalle, mutta jos joku pakotetaan vastoin tahtoaan syömään näitä, ei hän syyllisty syntiin. Jumala on Anteeksiantava, Armelias. " (Suura 2:173.)

Sen kuullessani olin hyvin onnellinen. Kävin parhaillaan lukiota ja päätin opiskella niin

tunnollisesti, ettei kukaan voisi sanoa uskonnon olevan esteenä akateemiselle menestykselle. Suoritin ylioppilastutkinnon loistavin arvosanoin. Pääsin Kairon yliopiston lääketieteelliseen tiedekuntaan.

Vähitellen aloin vapautua niistä ajatusmalleista, joita serkkuni oli minulle tuputtanut. Luin monia kirjoja, jotka hän oli kieltänyt sanoen: - Niissä on Al-Takfeer ja Al-Hijra –ryhmän sekä 1900-luvun harhaoppisten ajatuksia. Nyt hänen sanansa vain innostivat minua ottamaan selvää, mitä nuo ihmiset opettivat.

Islamilaisiin ryhmiin liittyminen

Lääketieteellisessä tiedekunnassa tutustuin moniin pieniin, laillisiin ryhmiin, jotka edustivat erilaisia poliittisia näkemyksiä. Päätin liittyä uskonnolliseen ryhmään, jonka johtaja kuului tiedekuntamme henkilökuntaan.

Huomasin ryhmän sisällä piilevän monia vaikeuksia. Ryhmän jäsenet elivät perinteistä muslimielämää, joka ei toiminut oikeaoppisen islamilaisuuden mukaan. Tällä tarkoitan heidän suhdettaan nimimuslimeihin, jotka eivät mielestämme olleet oikeaoppisia muslimeja. Niinpä uskonnollinen intoni vain lisääntyi. Pyrin kiihkeästi saavuttamaan saman aseman kuin ne, jotka saivat kokea seikkailuja taistellessaan hallitusta vastaan. Niinpä perustin oman pienen soluryhmän. Opetin heille islamilaisuutta niin kuin sen ymmärsin. He olivat minulle kuuliaisista. Rukoilimme yhdessä syrjäisellä paikalla kaukana moskeijoista, koska mielestämme moskeijat olivat saman veroisia kuin juutalaisten pystyttämät rakennukset Muhammedin halventamiseksi.

Niinpä aloin taas luokitella tuntemiani ihmisiä sen mukaan, miten he suhtautuivat islamin uskontoon. Jos joku ei hyväksynyt opetustamme, häntä pidettiin uskottomana ja kohdeltiin Koraanin opetuksen mukaisesti: "Uskovat älkööt ottako uskottomia suojelijoihinsa toisten uskovien sijasta." (Suura 3:28.) Tämä ei tuottanut minulle vaikeuksia. Kaikki ryhmäämme kuuluvat halusivat kiihkeästi seurata profeetta Muhammedin esimerkkiä.

Ryhmämme ihanteena oli Koraanin kohta, jossa profeetta Muhammed kuvaa Abu Obeidaa, Garahin poikaa ja kansojen johtajaa, joka tappoi jopa isänsä, koska tämä ei

suostunut kääntymään muslimiksi. Toinen tärkeä kohta oli kertomus Omarin pojasta Mosaabista, joka ei kuunnellut äitinsä avunpyyntöjä vaan jätti hänet kuolemaan, koska äiti hylkäsi islamin. Pidimme myös hyvänä esimerkkinä Koraanin kertomusta Abu Bakrista, joka sanoi isälleen tappavansa hänet, ellei tämä kääntyisi muslimiksi.

Kaikki nämä esimerkit tekivät meistä julmia perheitämme ja ystäviämme kohtaan, elleivät he hyväksyneet meidän näkemystämme islamin uskosta. Oli tuskallista huutaa omalle isälle ja äidille, kirotta veljet ja sisaret ja uhata heitä kuolemalla, mutta ainoa motiivini oli kuuliaisuus Allahille ja hänen profeetalleen. Halusin kuulua niiden joukkoon, jotka tottelevat Jumalaa. Muistutin toistuvasti itseäni profeetta Muhammedin perimätiedosta, joka sanoo: "Kukaan teistä ei ole tosi uskovainen, ellette rakasta Allahia ja hänen profeettaansa enemmän kuin rahaanne, lapsianne ja jopa itseännekin."

Koraanin ja *sunnan*, perinteen, mukaan meidän piti määritellä suhteemme myös Kirjan kansoihin, erityisesti kristittyihin, koska Egyptissä ei ollut toista Kirjan kansaa eli juutalaisia kovin paljoa. Jos heitä olikin, he elivät omissa oloissaan eivätkä pitäneet yhteyttä muihin. Tutkittuamme profeetta Muhammedin suhdetta kristittyihin tajusimme, että hänen esimerkkinsä oli kovin negatiivinen kristittyjä kohtaan. Se kuitenkin sopi meille, koska kadahdimme kristittyjen yksinkertaista elämää, kohteliaisuutta ja seurallisuutta nimimuslimien kanssa. Kristittyjen kasvoilla oli outo tyyneys aina, kun aiheutimme heille ongelmia. Meille se oli osoitus kristittyjen likaisista pyrkimyksistä päästä vapaaksi heidän vähemmistöasemansa tuomasta eristäytyneisyydestä. Järkeilimme, että kristityt olivat viekkaita ja juonittelevia ja vain näyttelivät ystävällisyyttä muslimeita kohtaan. Heidän oli mielestämme pakko tehdä näin, sillä muutenhan heillä ei olisi ollut minkäänlaista sijaa keskuudessamme. Juuri näin Koraanikin sanoi kristityistä: "Niin heidän osakseen tuli alhaisuus ja köyhyys sekä Jumalan viha..." (Suura 2:61).

Toimme ilmi vihaamme kristittyjä kohtaan ahdistelemalla ja hyökkäilemällä heidän kimppuunsa kaduilla, mutta he vastasivat hyökkäyksiimme inhottavalla nöyryydellä. Jatkoimme entistä rajummin hyökkäyksiä ja ryhdyimme miettimään, miten voisimme kiduttaa ja säikytellä heitä. Islam oli opettanut meille, että Jumala oli antanut luvan tappaa kristittyjä, hävittää heidän omaisuuttaan ja ottaa haltuun heidän talojaan. Koraanin mukaan kaikki heidän omaisuutensa oli Allahin lahja muslimeille: "Se, minkä Jumala on antanut lähettilälleen saaliina kaupunkien asukkailta, kuuluu Jumalalle,

profeetalle, sukulaisille...” (Suura 59:7).

Tämä Koraanin opetus merkitsi, että uskottomien kaikki omaisuus oli takavarikoitava ilman sotaa aivan niin kuin profeetta Muhammed aikoinaan teki Bani Kuraizan juutalaisille piirittäessään heidät, tappaessaan nuoret miehet, ottaessaan naiset vangeiksi ja valloittaessaan heidän maansa ja ajaessaan heidät ulos kaupungeistaan.

Emme tosin voineet toimia aivan kuten profeetta Muhammed, mutta onnistuimme murtautumaan kristittyjen liikkeisiin ja ryöstämään niitä. Sydämemme raivo ja vihamielisyys saavuttivat huippunsa hyökätessämme kristittyjen kirkkoihin eri puolilla entistä kotikylääni. Kaiken huippu oli kuitenkin suunnitelmamme tuhota yksi kirkoista. Tämä hyökkäys sai kuitenkin hallituksen varuilleen, koska koptikristityt osoittivat mieltään tätä tekoamme vastaan. Samaan aikaan hallitus taisi kuitenkin olla onnellinen teostamme, koska pidätyksen jälkeen meitä kohdeltiin vankilassa erittäin hyvin.

Tuomion kärsittyämme kyläläiset ottivat meidät sankareina vastaan. Se antoi meille hyvän syyn jatkaa kristittyjen vainoamista entistä viisaammin ja varovaisemmin, että emme joutuisi polliisiin kanssa tekemisiin. Kaikki tämä tapahtui lyhyessä ajassa. Olin toiminnassa mukana entistä enemmän, ja uutiset levisivät kulovalkean tavoin opiskelijatovereitteni keskuudessa. Sen seurauksena eräs *El-Takfeer wal-Hijrah* –nimisen muslimiryhmän johtaja halusi tavata minut osoittaakseen kiitollisuuttaan ja kunnioitustaan rohkeuteni sekä Jumalaa ja Muhammedia kohtaan osoittamani rakkauden johdosta. Tiesin tämän johtajan kuuluvan *Shukrin ryhmään*, ja olin iloinen hänen huomiostaan. Olisin halunnut kuulua hänen ryhmäänsä. Tämä johtaja oli kuitenkin hyvin varovainen puhuessaan kanssani. Eräällä kesälomalla järjestimme leirin lääketieteellisen tiedekunnan muslimiryhmälle. Saimme leiriä vasten tiedekunnan hallinnolta taloudellista tukea. Leirin tavoitteena oli keskustella perusteellisesti islamin käsitteistä.

Leirin jälkeen ystäväni kysyi mielipidettäni *Islamilaisesta ryhmästä* ja halusin liittyä heihin, jos saisin siihen tilaisuuden. Hän muistutti minua perimätiedon opeista, jotka pitävät johonkin ryhmään kuulumista välttämättömänä. Tällaisen ryhmän tulee seurata Jumalaa, Hänen opetustaan ja profeetta Muhammedia. Yksi näistä haditheista sanoo: “Joka kuolee ilman uskollisuuden valaa, kuolee kuinuskoton ennen islamin aikaa.”

Profeetta Muhammed on myös sanonut: - Ei ole islamia ilman ryhmää, ei ryhmää ilman emiiriä. *Emiiri* on hengellinen johtaja.

Uskollisuudenvala

Koska rakastin Jumalaa ja Hänen profeettaansa, minusta oli parasta liittyä Islamilaiseen ryhmään. Juuri tämän ryhmän käsitys islamista tuntui olevan lähinnä omaani. Sain tilaisuuden tavata ryhmän emiirin Kairossa. Kättelin emiiri Shokrya ja sanoin hänelle: - Uskon itseni teidän haltuunne, kuuntelen ja tottelen teitä joka tilanteessa ja asetan teidät ennen itseäni – paitsi jos saan teidät kiinni julkisesta uskottomuudesta. Uskollisuudenvala ei ollut pelkkiä sanoja vaan siten annoin henkeni emiirin käsiin. Jumalan ja profeetta Muhammedin vuoksi olin valmis vaikka myymään itseni.

Sinä päivänä olin haltioissani. Ainoa vielä onnellisempi päivä elämässäni on ollut vain kastepäivä uskoontuloni jälkeen. Uskollisuudenvalani sai minut alistumaan pelotta emiirin valtaan. Olin valmis tekemään kaiken, mitä hän pyysi vaikka se tietäisi kipuja, kärsimyksiä ja taisteluja. Uskoin näin olevani kuuliainen Jumalalle ja Hänen profeetalleen. Halusin tehdä enemmänkin kuin minulta pyydettiin.

Aloin kohdella perhettäni erittäin tylästi. En enää edes tervehtinyt heitä. Kun he ihmettelivät käytöstäni, siteerasin heille Koraania: "Kerronko teille, ketkä joutuvat tekoineen perikatoon, ja keiden vaiva tässä elämässä menee hukkaan, vaikka he itse kuvittelevat tekevänsä hyviäkin töitä?" (Suura 18:103-104.)

Isäni kysyi, mikä mielestäni todistaisi hänen olevan tosi muslimi. Käskin hänen kasvattamaan pitkän parran ja lopettamaan radion kuuntelemisen. Hän teki niin. Sen jälkeen annoin lisäohjeita: - Koska äitini ei noudata rukouksia, hän on uskoton etkä voi elää enää hänen kanssaan. Silloin isäni raivostui. Hän ajoi partansa ja yritti lyödä minua suurella kivellä, mutta onnistuin pakenemaan hänen raivoaan.

Rehellisesti sanottuna ainoa syyini Islamilaiseen ryhmään liittymiseen oli sen vihamielisyys kristittyjä kohtaan. Minäkin vihasin kristittyjä yli kaiken. Etsin aina Koraanin jakeita, jotka oikeuttivat minut vihaan ja sain hyvän omantunnon tehdessäni pahaa kristityille.

Emiiri Shokry nimitti minut erään Kairon lähiössä toimivan pienemmän ryhmän emiiriksi. Hän oli niin ylpeä minusta ja antautumisestani ryhmän asialle. Hän antoi minulle nimen "Abu Obeida". Kaikilla ryhmämme jäsenillä oli salanimi emmekä tienneet toistemme oikeita nimiä.

Shokryn luottamus minuun lujittui. Hän lähetti minut ulkomaillekin tapaamaan siellä asuvia ryhmän jäseniä. Yhteisvoimin kutsuimme ryhmään uusia jäseniä, joiden uskollisuudenvalan otin vastaan emiiri Shokryn puolesta.

Hallitus häiritsi toimintaamme, ja meidän piti paeta joksikin aikaa Menian, Badaryn ja Assiutin kaupunkien ulkopuolella sijaitseville kukkuloille. Joka kerta kun meidät pidätettiin, meidät kuljetettiin Kairoon ja vapautettiin. Meistä kaikista oli tärkeää vaihtaa olinpaikkaa, koska emme halunneet elää uskottomien joukossa vaan totella profeetta Muhammedin lausumaa perimätietoa: "Hylkään jokaisen, joka asuu uskottomien joukossa." Meidän piti lähettää edustajamme edeltä käsin tutkimaan, mikä paikka olisi meille sopivin. Etsimme vakituista asuinpaikkaa, josta käsin kävisimme vain toteuttamassa Jumala käskyistä piittaamattomalle maalliselle vallalle asettamiimme tuomioita.

Vuonna 1977 minut ja toinen ryhmämme jäsen määrättiin etsimään kalustettua asuntoa eräältä köyhältä, tiheään asutulta alueelta, mutta meille ei kerrottu asiasta sen tarkemmin. Löysimme sopivan asunnon, mutta emme vieläkään saaneet selville, miksi tämä tehtävä oli meille määrätty. Seuraavana päivänä kuulimme, että eräät ryhmäläisemme olivat kaapanneet sheikki Muhammedin, joka oli Kairon Al-Azhar – yliopiston johtaja. Muutamaa minuuttia myöhemmin kuulimme toiselta ryhmän jäseneltä koko tarinan. Sheikki Muhammed oli usein hyökännyt ryhmäämme vastaan. Hän oli kirjoitellut meistä muun muassa sellaisia perättömiä juttuja, että ryhmämme piti yhtä naista usean miehen vaimona. Ryhmämme oli varoittanut sheikkiä monta kertaa, mutta hän ei ollut ottanut varoituksiamme vakavasti.

Meille kerrottiin, että sheikki Muhammedin kaappauksella oli tarkoitus painostaa hallitusta vapauttamaan joitakin johtajiamme, jotka oli pidätetty Teknisen Sotilasakatemian tapauksen yhteydessä. Ryhmämme halusi myös lunnasrahaa omien kulujensa peittämiseen.

Maastapako

Muutamaa tuntia myöhemmin lähes kaikki ryhmämme jäsenet pidätettiin eri puolilla Egyptiä. Myös sellaisia ihmisiä, joilla oli vain etäinen yhteys ryhmäämme, pidätettiin. Meidät siirrettiin Kalla Jailin vankilaan, missä olimme kaksi vuotta. Meitä kidutettiin ja kuulusteltiin hallituksen vastaiseen ryhmään kuulumisen vuoksi. Kahden vuoden kuluttua meidät vapautettiin. Meidän piti poistua maasta mahdollisimman nopeasti. Ryhmämme hajaantui eri arabimaihin odottamaan emiiri Shokryn nimittämän uuden emiirin ohjeita. Tämä merkitsi lopun alkua ryhmällemme. Ellei "sheikki Muhammed – operaatiomme" olisi epäonnistunut, uskon, että ryhmämme olisi vähitellen saanut voimakkaan vaikutusvallan koko Egyptin asioiden hoitamiseen. Minäkin muutin erääseen arabimaahan asumaan.

Kuten aiemmin mainitsin, jotkut meistä etsivät kaupunkia, johon voisimme asettua valmistelemaan suurta uskonsotaa, *jihadia*. Meille kerrottiin, että nyt paikka oli löytynyt, ja monet uskonveljemme oleilivat jo siellä. Vuoden 1980 alussa liityin alueella olevaan ryhmään. Olimme uudessa maassa, keskellä erämaata eikä lähistöllä ollut muita ihmisiä kuin ajoittain ohikulkevia beduiineja. Valmistettuaamme itsellemme asuinpaikan siirryimme sinne pienissä ryhmissä, koska meillä oli vain yksi auto. Monet ryhmämme jäsenet olivat varttuneet lähiseudulla, ja he auttoivat meitä muita perehtymään paikallisiin tapoihin ja uuteen elinympäristöön. Onnistuimme kaivamaan joitakin kaivoja leiriimme. Meillä oli käytössä salainen tunnussana, jota käyttämällä pääsi sisälle leiriin ja myös sieltä poistuttaessa piti tietää oikea tunnussana. Harjoittelimme ampumaseiden käyttöä, ja jokaisella oli revolveri itsepuolustusta varten.

Ensimmäiset päivät menivät mukavasti uudessa tukikohdassa, ja kaikki olivat onnellisia ja tyytyväisiä oloonsa. Muistelimme profeetta Muhammedin muuttoa Medinaan. Odotimme päivää, jolloin voisimme palata Egyptiin ja valloittaa sen kuten profeetta oli valloittanut Mekan. Meillä oli tapana, että jokainen uskottoman perheensä hylännyt ja Jumalan vuoksi joukkoomme liittynyt toisti seuraavan runollisen säkeen: - Hyvästi kotimaani, ehkä pitkäksi aikaa! Sinun kansasi ja minun kansani on hylännyt Jumalan Kirjan. Lähteminen on minulle vaikeaa, mutta minä etsin totuutta!

Toistimme näitä sanoja innolla. Emme välittäneet mistään muusta kuin islamin kutsusta.

Olimme valmiita kaikenlaisiin vaikeuksiin Jumalan asian vuoksi. Ajattelimme, että jos kuolemme, pääsemme taivaaseen; jos elämme, voitamme taistelun. Tuo runonsäe täytti meidät ilolla ja ylpeydellä, mutta silmämme täytyivät kyynelistä ja surusta kaivatessamme ystäviämme ja omaisiamme.

Kaupunki, johon olimme muuttaneet, kärsi levottomuuksista, sissisodasta ja muista vaikeuksista. Kaupungin kaikki asukkaat olivat aseistautuneita, joten meidän aseemme eivät herättäneet huomiota. Paikalliset viranomaiset saivat vihiä meistä beduiineilta, jotka toisinaan eksyivät erämaassa ja kysyivät meiltä tietä. Eräänä päivänä yksi vartijoistamme huomasi kiikareillaan kahden aseistautuneen auton lähestyvän leiriämme. Kun ne olivat vain muutaman metrin päässä, vartijamme pysäyttivät autot ja kysyivät, mitä matkalaiset halusivat. He olivat tulleet ottamaan selvää, keitä olimme, miksi oleskelimme alueella ja mihin ryhmittymään kuuluimme. He pelkäsivät, että olisimme siltä alueelta lähtöisin olevia toisinajattelijoita. Kävijöille selvisi, että emme ole paikallisia asukkaita vaan muualta tulleita, mikä sai heidät entistäkin epäluuloisemmiksi. Pitkien keskustelujen jälkeen meidän oli pakko hylätä leiripaikkamme ja sen myötä syntyneet unelmamme.

Koska oleskelimme Egyptin naapurimaassa, oli helppoa ja edullista palata takaisin kotimaahan. Meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin jatkaa suunnitelmiamme. Päätimme kaikki palata Kairoon, mutta minä jäin joidenkin toverieni kanssa vielä joksikin aikaa leiripaikkaamme. Sillä oli kauskantoiset seuraukset. Opimme tuntemaan joitakin uskonveljiä, jotka olivat ottaneet osaa Afganistanin sotaan. Saimme heidät vakuuttuneiksi, ettei Afganistanin sodassa ollut kyse Jumalan ja islamin puolustamisesta. He liittyivät joukkoomme ja auttoivat meitä suuresti siihen asti, kunnes vuoden 1990 alussa palasimme lopulta Egyptiin.

Lähestyessämme Kairoa jouduimme pidätetyiksi ja meidät vietiin sisäministeriöön. Kuulustelujen jälkeen meidät vapautettiin. Yritimme koota ryhmämme uudelleen. Kokoonnuimme kaksi kertaa kuussa keskustelemaan, opiskelemaan ja täsmentämään ryhmämme periaatteita. Saimme tämän työn päätökseen helmikuussa 1990.

Vastenmielinen tehtävä

Eräänä päivänä joukkoomme kuuluva uskonveli tuli kokoontumiseemme. Hänen tehtäviinsä kuului kirjojen, sanoma- ja aikakauslehtien lukeminen ja tiedon kerääminen eri puolilla maailmaa toimivista meidän kaltaisistamme islamilaisista ryhmistä. Hän oli järkyttynyt ja hänen kasvonsa punoittivat. – Oletteko lukeneet tämän päivän lehdet? - Emme ole, mistä on kysymys? Hän vastasi: - Viranomaiset ovat pidättäneet lähetystyöntekijäryhmän, joka käännösti nimimuslimeja kristityiksi lupaamalla rahaa tai houkuttelemalla heitä seksisuhteisiin. Häpesimme kuulemaamme, varsinkin kun meneillään oli muslimien vuotuinen pyhä ramadan eli paastokuukausi. Tajusimme, että meidän piti nousta niitä vastaan, jotka edistivät pahuutta. Mutta miten voisimme muuttaa pahat ihmiset, sanoin, teoin vai miten? Tehtävä tuntui vaikealta. Jotain oli tehtävä, mutta miten ja milloin?

Kun luimme uutista lehdestä, häpesimme huonoa menestystämme Jumalan asian eteenpäin viemisessä. Päätimme ryhtyä aktiivisesti vastustamaan kristillistä evankelioimistoimintaa pysäyttääksemme sen keinolla millä hyvänsä. Pitkien väittelyiden päätteeksi pidimme sotilaallista ratkaisua mahdottomana monista syistä. Esimerkiksi valtion turvallisuusjärjestelmää oli kehitetty Egyptissä huomattavasti 1970-luvun tasoon verrattuna. Ryhmämme aktiiviset johtajat, jotka olisivat pystyneet salakuljettamaan kenet tahansa vaikeuksiin joutuneen veljemme ulos maasta, olivat nyt poissa eikä uusia yhtä päteviä miehiä ollut heidän tilalleen. Jotkut johtajistamme oli teloitettu ja toiset tuomittu elinkautiseen vankeuteen. Niinpä päätimme olla ryhtymättä sotatoimiin, ja tutkimme muita mahdollisuuksia vastustaa kristillistä evankeliointia. Lopulta päädyimme “älylliseen kohtaamiseen” eli paljastaisimme Vanhan testamentin (*Tooran*) ja Uuden testamentin harhaopit sekä väärennökset. Johtajamme innostuivat ajatuksesta. Siinä paikassa aloimme miettiä, kuka mies olisi sopiva tämän suuren vastuun kantajaksi, kirkastaisi totuuden ja kukistaisi uskottomat. En uskonut olevani sopiva kandidaatti tähän tehtävään. Ei siksi, ettenkö olisi kyennyt tehtävään vaan koska kaikki tiesivät, miten paljon vihasin kristittyjä ja heidän Kirjaansa. Pitkän hiljaisuuden jälkeen emiiri ilmoitti, kuka oli valittu tehtävään. Melkein pyörryin kuullessani hänen sanovan nimeni. Olin raivoissani. Miten he voivat pyytää minua työhön, jossa pitäisi lukea juutalaisia ja kristillisiä kirjoja?

Emiiri katsoi minuun sanoen: - Tämä on käsky! Sinulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin suorittaa tehtävä, jos todella uskot Allahiin ja viimeiseen tuomiopäivään. Ja taas tilanteeseen otettiin vahvistukseksi Koraanin sanoja: "Eivät uskovat miehet eivätkä naiset voi päättää vapaasti asiassa, jonka Jumala ja Hänen lähettiläänsä ovat ratkaisseet." (Suura 33:36.)

Yritin saada emiirin valitsemaan jonkun toisen, mutta hän kieltäytyi. Hän sanoi: - Minusta tuntuu, että sinä olet paras mies tähän tehtävään. Jos hoidat sen hyvin, lyöt kaksi kärpystä yhdellä iskulla. Ensinnäkin opetat kaikkia muslimeja ja avaat heidän silmänsä asioille, joita he itse eivät näe. Toiseksi, ansaitset runsaasti "hyvää" rahaa, koska tutkimustuloksesi käännetään monille kielille ja julkaistaan kaikkialla maailmassa.

Hänen sanansa huolestuttivat minua kovasti, ja halusin tietää tutkimuksen luonteen ja pääkohdat. Emiiri sanoi: - Työsi tulee olemaan kaksiosainen: todistat Raamatusta Muhammedin profeettakutsumuksen aitouden aivan niin Koraanikin asian sanoo: "...ja seuraavat lähettilästä, kansan parista nousutta profeettaa, josta he löytävät maininnan Toorassa ja Evankeliumissa..." (Suura 7:157.) Sitten todistat löytämiesi ristiriitaisuuksien perusteella, että nykypäivän Raamattu ei ole Jumalan innoituksesta syntynyt kirja vaan ihmiset ovat turmelleet ja väärentäneet sen.

Vastahakoisesti suostuin tehtävään. Sanoin emiirille: - Mutta minunhan täytyy ostaa Raamattu voidakseni lukea sitä! Hän lupasi lähteä kanssani Kairon keskustaan ostamaan Raamatun. Kuljimme pitkin pääkatua, kunnes löysimme kaupan, jossa myytiin kristittyjen kirjoja. Emme voineet mennä kirjakauppaan perinteisissä kiihkomuslimien asuissamme, koska se olisi herättänyt epäilyksiä. Kirjakaupan väki kutsuisi luultavasti poliisin paikalle pelätessään meidän tulleen turmelemaan heidän liikkeensä. Pysäytimme ohikulkevan miehen ja pyysimme häntä ostamaan meille haluamamme kirjan. Hän suostui.

Menin emiirin kanssa eteläisessä Kairossa sijaitsevaan kotiini. Matka kesti yli kaksi tuntia, ja sinä aikana yritin hankkiutua Raamatusta eroon. Yritin jättää sen linja-auton istuimelle. Toisen kerran teeskentelin unohtaneeni sen jonnekin, mutta aina emiiri palautti kirjan minulle ja kehotti pitämään siitä hyvää huolta. Lopulta pääsimme perille

kotiini. Emiiri lähti kotikaupunkiinsa ja jätti minut aloittamaan vaivalloista tutkimusmatkaa Raamatun parissa.

Ensimmäinen päivä oli kaikista vaikein. Minusta tuntui, että koska Raamattu ei voinut olla Jumalan Sanaa, se voisi tuoda pahat henget talooni enkä pystyisi rukoilemaan Allahia. Useita päiviä olin kuin vainoharhainen. Aina kuullessani talossa jotain ääniä, uskoin Jumalan lähettäneen pahat henget rankaisemaan minua Raamatun takia. Siksi en säilyttänyt Raamattua huoneessa, jossa rukoilin. Olin varma, etteivät enkelit tulisi huoneeseen, jossa on uskottomien kirja.

Pelkoni kestivät pitkään, kunnes tajusin, että eihän Raamatun pitäminen kodissani ollut oma valintani. Tottelin Jumalaa totellessani emiiriä. Profeetta Muhammed kehotti perimätiedon mukaan olemaan kuuliaisista emiirille: "Jokainen, joka tottelee emiiriäni, tottelee minua, ja jokainen emiirille tottelematon on tottelematon minulle." Päädyin siihen, että vaikka pitäisin Raamattua huoneessani, siitä ei olisi minulle vahinkoa, koska toteutin Jumalan asettaman emiirin määräystä. Allah auttaisi minua.

Ryhmäni lupasi minulle kaiken avun, mitä tarvitsisin. He lupasivat antaa minulle joka kuukausi 500 Egyptin puntaa korvaukseksi kokopäiväisestä tutkimustyöstäni. Joka kerta yrittäessäni unohtaa tehtäväni, muistin profeetta Muhammedin sanoja tottelevaisuudesta. Ennen varsinaiseen tutkimustyöhön ryhtymistä pyysin kolme kertaa Jumalan anteeksiantamusta, sitten rukoilin hartaasti, mutta en keksinyt mitään estettä työn aloittamiselle. Minulla oli runsaasti lähdeaineistoa ja tiesin paljon kristinuskosta. Niinpä päätin lopulta aloittaa tämän raskaan tutkimusmatkani.

Raamattua ja islamilaisia selitysteoksia

Olin huolissani, koska en tiennyt, mistä aloittaisin. Minulla ei ollut mitään määrättyä menetelmää tutkimuksen aloittamisesta. Esimerkiksi Muhammedin profeetaksi todistamista varten odotin löytäväni Raamatusta Muhammedin nimen. Tai sieltä voisi löytyä Ahmedin tai Mahmudin nimet, jotka arabian kielellä myös viittaavat Muhammediin. En tiennyt, mistä aloittaisin. En ollut varma, mitä nimeä minun pitäisi alkaa etsiä Raamatusta. Olin aivan sekaisin, joten päätin aloittaa tutkimuksen toisesta osasta eli etsiä Raamatun ristiriitaisuuksia todistaakseni, että se ei ole Jumalan kirja. Taaskaan en

pystynyt määrittelemään perusteita, joilla mittaisin ja kumoaisin Raamatun tekstit. Nämä asiat järkyttivät minua, koska näin kykenemättömyyteni annetun tehtävän suorittamiseksi. Minulla ei kuitenkaan ollut tapana luovuttaa vähällä, joten päätin keskittyä ja ponnistella tavoitteeni saavuttamiseksi.

Tapasin emiirin kerran kuussa keskustellaksemme tutkimustyöstäni. Joka kerta pyysin häntä antamaan tehtävän jollekin toiselle, jota minä puolestani voisin avustaa. Hän kuitenkin pysyi päätöksessään, että tehtävä kuului minulle.

Rukoilin Jumalalta voimia. Sain siitä erikoista rohkeutta, ja ryhdyin lukemaan Raamattua kuitenkin ilman mitään selkeää suunnitelmaa. Aloitin ensimmäisestä Mooseksen kirjasta, mutta en tiennyt, mitä pitäisi etsiä. Löysin outoja nimiä, joista en ollut koskaan kuullut ja se sai minut tolaltani. Heitin kirjan nurkkaan ja sanoin vihaisesti: - Kylläpä juutalaiset ja kristityt ovat typeriä! Miten he voivat sanoa tätä Jumalan kirjaksi, kun se on täynnä omituisia nimiä! He ovat hulluja! Lopetin lukemisen siihen.

Kaksi päivää myöhemmin jatkoin taas Raamatun lukemista. Tällä kertaa en lukenut ensimmäistä Mooseksen kirjaa, koska en halunnut törmätä vaikeisiin nimiin. Selailin ja lueskelin Raamattua sieltä täältä. Toinen, neljäs ja viides Mooseksen kirja tekivät minuun vaikutuksen. Löysin paljon yksityiskohtaista tietoa Mooseksesta, faaraosta ja israelilaisista, mikä tyydytti uteliaisuuteni.

Luin Vanhasta testamentin läpi kahdessa kuukaudessa, kuitenkin aika pinnallisesti. Siksi luin sen uudestaan. Nyt etsin Muhammedin, Ahmediin tai Mahmudiin viittaavia tekstejä, mutta en löytänyt näistä nimistä minkäänlaista mainintaa. Siirryin Uuteen testamenttiin. Luin sen kokonaan, mutta en löytänyt etsimääni. En voinut sietää koko kirjaa. Olin vihainen emiirille, joka oli saanut minut ryhtymään tähän tutkimustyöhön.

Emiirin taas käydessä luonani kerroin hänelle, etten ollut löytänyt mitään johtolankaa, joka olisi auttanut minua etenemään työssä. Olin lukenut Raamattua löytämättä yhtään mitään. Emiiri kertoi minulle kirjasta, jota muslimit tapasivat lukea ulkomailla opiskellessaan. Se auttaisi minua varmasti. Kirja oli edesmenneen *sheikki El-Hindin* kirjoittama *Totuuden etsiminen*. Etsin tuota kirjaa ja löysinkin sen omasta kirjahyllystäni, sillä olin lukenut sen aiemmin. Kirja oli uskontomme edustajille arvokas lähde

erityisesti väittelyissä, joissa todistimme kristityille islamin olevan oikea uskonto. Kirjassa oli virheellisiä otteita Raamatusta, joita siteerasimme muslimiksi kääntyneille kristityille. Olimme saaneet jo kolme kristittyä vakuuttuneeksi islamin paremmuudesta tämän kirjan avulla.

Aloitin uudenlaisen tutkimuksen. Käytin apunani emiirin antamia muita kirjoja kuten *Shahristanin Lahkot ja menetelmät, Ibn Hazmin Lahkot ja kultit (ei käännetty suomeksi, suom.huom.)* ja joitakin muita historiateoksia ja elämäkertoja, joissa hyökättiin kristinuskoa vastaan. Kirjoitin muistiin kaikki Raamatun jakeet, joissa Ibn Hazmin kirjan mukaan oli ristiriitaa. Etsin ne Raamatusta. Useimmissa oli eri sanamuoto tai ne viittasivat eri ihmisiin kuin mitä Ibn Hazm oli kirjoittanut. Löysin useita ristiriitaisia jakeita. Jos aioimme käyttää niitä todisteena Raamatun väärentämisestä, meidän pitäisi hyväksyä samankaltaiset Koraanissa esiintyvät ristiriitaisuudet. Ja silloinhan Koraani ei olisi Jumalan kirja! (Kirjoitin myöhemmin näistä löydöistäni tutkimuksen nimeltä *Vastaus Ibn Hazmille.*)

Tutkin asioita vilpittömästi. Ainoa motiivini oli rakkaus Jumalaan ja profeetta Muhammediin. Ryhmäni jäsenet huomasivat, miten kiinnostuin entistä enemmän Raamatusta. Kun he ottivat asian puheeksi, valehtelin heille. Minun piti keksiä jokin tekosyy kiinnostukselleni. Valehtelin tapailevani joitain nuoria kristittyjä ja yrittäväni käännöyttää heidät islamin uskoon. Siksi minun piti tuntea heidän taustansa ja kirjansa.

Onko Muhammed Jumalan sanansaattaja?

Kun olin epäonnistunut yrityksessäni kumota Raamattu sen ristiriitaisuuksien perusteella, päätin yrittää tutkimustehtäväni ensimmäistä osaa eli todistaa Raamatun perusteella Muhammedin olevan Jumalan sanansaattaja. Tutkin *El-Hindin kirjaa Totuus paljastuu* ja innostuin löytäessäni sen, mitä olin etsinyt. Kiitin Jumalaa, että Hän oli johdattanut minut niiden jakeiden ääreen. Kirjoitin jakeet muistiin seuraavassa järjestyksessä:

1.Moos. 17:20

1. Moos. 49:10

5. Moos. 18:18-20

5. Moos. 32:21

5. Moos. 33:1-3

Jes. 42:9

Jes. 54:1-3

Jes. 65:1-2

Ps. 45:1-3

Ps. 149:3	Dan. 2:31-32	Matt. 3:2
Matt. 13:31	Matt. 20:1	Matt. 21:33
Joh. 14:15	Ilm. 2:27	

Nämä jakeet eivät olleet ainoat jakeet, jotka El-Hindi mainitsi todistaakseen Muhammedin olevan profeetta. Oli muitakin jakeita, mutta hylkäsin ne, koska ne eivät mielestäni olleet selkeitä. Tutkin jakeita hyvin huolellisesti. Meidän erittäin uskovainen ryhmämme ei koskaan hyväksynyt mitään tietoa ilman luotettavan lähteen vahvaa todistusta. Pinnallisesti tarkasteltuna nämä jakeet olisivat vahvistaneet asian niin sanotulle tavalliselle muslimille. Mutta tutkittuani niitä kiihkomuslimien metodien mukaan havaitsin El-Hindin tekemät päätelmät puutteellisiksi.

Siksi keräsin käsiini kaikki kirjat, joiden uskoin auttavan tutkimustyötäni. Aloin kuvitella, millainen tulevaisuus minua odottaisi tutkimukseni menestyksen myötä. Tekisin Jumalalle ja profeetta Muhammedille suuren palveluksen ja ansaitsisin samalla sievoisen summan rahaa. Rahasta puheen ollen, menin emiirin kanssa keskustelemaan ideastani sunnalaisen kirjankustantamon kanssa. He innostuivat tutkimustulokseni painattamisesta. He pyysivät minulta näytteeksi yhtä lukua kirjan tekstistä ja tarjoutuivat ostamaan kirjan tekijänoikeudet. Uneksin kirjani tuomasta rikkaudesta ja kuuluisuudesta, mutta tärkeintä minulle oli kuitenkin saada julistaa islamin voittoa.

Aloin taas lukea Raamattua. Tulini riippuvaiseksi Raamatun lukemisesta. Löysin mielestäni monia todisteita, joiden mukaan Raamattu vahvisti Muhammedin olevan profeetta. Tulos ei kuitenkaan tyydyttänyt minua, koska olin liian pikkutarkka tutkimuksessani pystyäkseen esittämään täydellisen varmistuksen Muhammedin sanoman jumalallisuudesta. Luotin moniin lähdekirjoihin kuten *Yakot El-Hamawin Valtiosanakirjaan*.

Halusin tehdä kirjan, jota kukaan ei voisi kumota, ei sanaakaan koko kirjasta. Valitettavasti asiat eivät kuitenkaan sujuneet aivan niin kuin halusin. Kaikki älylliset ja kielelliset päätelmäni romahtivat yksi toisensa jälkeen. En löytänyt ainuttakaan jaetta teoriani tueksi. (Myöhemmin kirjoitin toisen kirjasen nimeltään *Tukahdutettu totuus*, jossa esitän kaikkien tutkimieni jakeiden perusteella, etteivät ne viittaa profeetta Muhammediin.)

Tutkin kaikki jakeet tarkasti, mutta en löytänyt etsimääni. Tunteeni olivat surun, epätoivon, ahdistuksen ja sekasorron sävyttämiä. Mieleeni ei edes juolahtanut, etteikö Muhammed olisi profeetta. Yritin rauhoittaa itseäni selittämällä, että en vain ollut onnistunut todistamaan jakeiden puhuvan Muhammedista.

Päätin yrittää vielä kerran. Tällä kertaa käytin apunani sellaisia kirjoja kuin *Profeetan todiste*, *Valtiosanakirja* ja *Arabialainen Tietosanakirja*. Yritin tällä kertaa onnistua. Kaiken vaivannäköni jälkeen epäonnistuminen merkitsisi koko elämäni tuhoa. Toisen yrityksen lopputulos ei suinkaan ollut parempi vaan huonompi kuin ensimmäisen tutkimuksen! Toisella kerralla löysin paljon todisteita omaa teoriaani vastaan.

Joskus katselin islamilaisten kirjojen pinoa ja mietin: - Voisiko olla mahdollista, että kaikki nämä kirjat ovat pettäneet meitä ja esitelleet mielikuvituksen tuottaman henkilön? Jos näin oli, Jumalaa ei kannattanut palvoa... En halunnut jatkaa tätä ajatusta pitemmälle. Aloin välittömästi rukoilla ja pyytää Jumalan anteeksiantamusta.

Raamatun lumoissa

Yhtäkkiä huomasin jättäneeni tutkimustyöni sikseen ja ryhtyneeni lukemaan Raamattua jo kolmannen kerran. Raamattua lukiessani olin oudon hurmoksen vallassa ja luulin jopa joutuneeni kirouksen kohteeksi. Meillä oli tapana sanoa, että kristityt olivat manaajia, jotka saivat noituutensa Raamatusta. Kuitenkin Raamattu kiehtoi minua oudolla ja vastustamattomalla tavalla.

Emiiri kävi luonani säännöllisesti. Joka kerta oletin hänen suuttuvan, koska en ollut saavuttanut tavoitettani ja vapauttavan minut tehtävästäni. Päinvastoin, joka kerta hän näytti entistä innostuneemmalta ja vakuutti minun olevan paras mahdollinen henkilö työhön.

Aloin lukea Matteuksen evankeliumia ja jo ennen ensimmäisen luvun loppua olin hämmennyksissä. Huomasin Kristuksen sukujuurten johtavan Daavidiin. Mielestäni se oli hulluutta ja näin ajatellen rauhoitin itseäni. Matteuksen evankeliumin luvut neljä, viisi ja kuusi kiehtoivat minua suuresti. Olin lukenut ne jo kahdesti aiemmin, mutta nyt

minusta tuntui kuin lukisin niitä ensimmäistä kertaa elämässäni. Minusta tuntui kuin joku taputti päätäni ja avasi ymmärrykseni. Kuulin äänen sisälläni sanovan: - Sinun on jo aika ymmärtää lukemasi ja lakata miettimästä, kuka on oikeassa ja kuka väärässä! Vapisin ilman mitään syytä ja olin kuin hurmoksessa.

Luin Raamatusta kristittyjen kohtelemisesta, ja se oli kuin kertomusta meidän ryhmämme teoista kristittyjä kohtaan niinä päivinä. Luin, mitä Raamattu sanoi kristittyjä kohtaavista vainoista, nöyryyttämistä ja murhista. Me kohtelimme kristittyjä juuri niin, koska se oli käsityksemme mukaan Jumalan tottelemista! - Outoa, että Raamattu tietää, mitä me olemme sanoneet ja tehneet kristityille! Voisiko olla niin, että kristityt ovat lisänneet tämän osan Raamattuun vasta äskettäin, mietiskelin itsekseni.

Selitimme kristittyjen rakkauden ja nöyryyden johtuvan heidän vähemmistöasemastaan syntyneestä pelosta, koska Koraanikin sanoi: "Niin heidän osakseen tuli alhaisuus ja köyhyys sekä Jumalan viha." (Suura 2:61).

Löysin monia jakeita, jotka kehottivat rakkauteen, alistumiseen, nöyryyteen ja jopa vihollisen rakastamiseen. Olin hämmentynyt: - Miten kukaan voi kirjoittaa omasta nöyryytyksestään?

Aina lukiessani Raamatusta Jumalan käskystä rakastaa vihollisiaan, muistin miten tylsty olin kohdellut omia vanhempiani. Olin ollut heille liian ankara. Keksinkin aina uusia tapoja loukata heitä. Kerran sairastuin vakavasti ja jouduin sairaalaan suureen leikkaukseen. Isäni halusi tulla katsomaan minua, mutta kielsin häntä tulemasta, koska en halunnut tavata islamille uskottomia ihmisiä. Äitini teki minulle ruokaa, mutta vaadin jonkun muun tuomaan sen minulle. Äiti seisoikin tuntikausia paahtavassa auringossa sairaalan ulkopuolella nähdäkseen minusta edes vilauksen sairaalan ikkunasta.

Nämä muistot saivat minut itkemään ja kiroamaan sen päivän, jona opin tuntemaan Allahin. Lohduttauduin muistelemalla, miten Koraanissa Abu Obeida ja Abu Bakr El-Seedek olivat kohdelleet isiään ja miten Mosaab oli kohdellut äitiään. Tämä rauhoitti minua hiukan.

Lopetin Matteuksen evankeliumin lukemisen, mutta sen sanat syöpyivät muistiini. Ne

vaivasivat minua yötä päivää. Halutessani tehdä jotain pahaakin luin evankeliumeja ja Uuden testamentin kirjeitä ja hämmästyin tajutessani, miten niiden opetus ja kieli olivat ylevämpiä kuin Koraanissa. Koska Raamattu oli kirjoitettu 630 vuotta ennen islamia, kuinka voitiin sanoa Koraanin kielen olevan ainutlaatuista?

Eräänä koleana talvi-iltana luin Koraania toivoen voivani pyyhkiä sillä tavalla Matteuksen evankeliumin ajatuksistani. Uskonveljeni ja minä kadehdimme kristittyjä, joilla oli niin läheiset suhteet moniin ihmisiin. Me emme pystyneet solmimaan edes pinnallisia ihmissuhteita kutsuaksemme ihmisiä kääntymään muslimeiksi. Tämä oli suurena esteenä työllemme. Islam ei sallinut meidän ystäväystyä ihmisten kanssa, vaikka juuri sitä olisimme tarvinneet saadaksemme heidän kiinnostumaan islamilaisuudesta.

Elämämme oli täynnä väkivaltaa, julmuutta ja terrorismia. Tämä ei ollut luonnollista käyttäytymistämme. Uskoimme, että ellemme eläisi näin, emme olisi kuuliaisimpia Allahille. Allah oli neuvonut Koraanissa, miten uskottomia tulee kohdella, olivat he sitten Kirjan kansaa, monijumalaisia tai muodollisesti muslimeja. Kirjan kansasta Koraani sanoi: "Uskovaiset, älkää ottako juutalaisia ja kristittyjä ystäviksenne; he ovat toistensa ystäviä. Joka ottaa heitä ystävikseen, kuuluu heihin. Jumala ei johdata väärintekijöitä." (Suura 5:51.) Koraani sanoo muunlaisista uskottomista kuten muslimeista, jotka eivät rukoile sääntöjen mukaisesti, eivät anna almuja eivätkä anna partansa kasvaa tai jotka tekevät syntiä: "Uskovaiset, älkää ottako uskottomia ystäviksenne uskovien sijasta." (Suura 4:144.) Perheenjäsenistä ja sukulaisista Koraani toteaa: "Uskovaiset, älkää ottako isiänne ja veljiänne ystäviksi, jos he rakastavat epäuskoa enemmän kuin uskoa. Joka teistä ottaa heidät ystävikseen, tekee väärin." (Suura 9:23.) "Kukaan niistä, jotka uskovat Jumalaan ja viimeiseen päivään, ei rakasta niitä, jotka vastustavat Jumalaa ja Hänen lähettilästään, vaikka nämä olisivat heidän isiään tai poikiaan, veljiään tai muita sukulaisiaan." (Suura 58:22.)

Näiden Koraanin säkeiden lisäksi *El-Bokharyn* kertoman luotettavan perimätiedon mukaan profeetta Muhammed on sanonut: "Älä kättele Kirjan kansan ihmisiä, älä vastaa heidän tervehdyksiinsä; jos tapaat heidät tiellä, työnnä heidät sivuun."

Jakeita, jotka määrittivät suhteemme perheenjäseniin, ystäviin ja ei-muslimeihin, oli tusinakaupalla. Meillä ei ollut valinnanvaraa näiden suhteiden määrittelyssä

yksinkertaisesti siksi, että islamilainen ajattelu yleensä ja etenkin Koraani eivät jätä muslimille mahdollisuutta käyttää omaa järkeään. Jos joku yritti itse selittää Koraania tai haditheja, perimätietoa, hänet leimattiin välittömästi uskottomaksi. Asiat piti hyväksyä niin kuin Muhammed ne selitti. Asioista, joita Muhammed ei ollut maininnut mitään, piti pysytellä erossa. Tästäkin oli olemassa perimätietoa, jonka mukaan profeetta olisi sanonut: "Jokainen, joka ilmaisee oman mielipiteensä Koraanista, varaa itselleen paikan helvetistä."

Miten olisimme voineet kaikkien näiden Koraanin ja perimätietojen opetusten keskellä olla ystävällisiä niitä kohtaan, jotka olivat erilaisia kuin me? Se ei kerta kaikkiaan ollut oppien mukaista, kun Koraani vielä kehotti: "Älkää tukeutuko niihin, jotka tekevät väärin, ettei tuli koskettaisi teitäkin." (Suura 11:113.)

Siksi sydämeni täyttyi aina vihasta ja harmista lukiessani Raamatun jakeita, jotka puhuivat rakkaudesta ja anteeksiantamisesta. Usein minua hävetti lukea Raamattua, koska me muslimit pidimme sitä väärennettynä. Ihmettelin, että vaikka kristityt olivat väärentäneet Raamatun, heidän silti onnistui saavuttaa ihmisten rakkaus ja kunnioitus. Me, jotka emme olleet väärentäneet Jumalan Sanaa, emme pystyneet samaan. Mielestäni jokin ei täsmännyt.

Ristiriitaisia tunteita

Yritin työntää sivuun nämä epäilyt. Kuitenkin eräs ajatus nousi jatkuvasti mieleeni: - Mitä jos en saakaan tutkimustani valmiiksi? Painiskelin epäilyjeni kanssa niin kovasti, että välillä oikein huusin ääneen: - Antakoon Jumala minulle anteeksi! Julistan, että ei ole muuta Jumalaa kuin Allah, ja Muhammed on Hänen sanansaattajansa! Jatkoin rukoilemista päästäkseni eroon häiritsevistä ajatuksista. Vakuutin itselleni, että Muhammed oli todellakin Allahin sanansaattaja, vaikka en pystynytäkään sitä todistamaan Raamatusta.

Ongelmani kävi entistä vakavammaksi. En enää etsinyt todisteita Muhammedin profeetankutsumuksesta vaan Raamatun sanat vetivät minua puoleensa enemmän ja enemmän. Tuumin: - Miten suojaisin itseni näiden sanojen vaikutukselta? Miten voi todistaa, ettei Raamattu ole Jumalasta? Kaikki Raamatun ajatukset olivat hyviä, eivätkä

ne voineet olla ihmiset kirjoittamia. Miten Raamatun ihmiset olivat nähneet tulevia asioita ja kirjoittaneet kaksi tuhatta vuotta sitten asioista, jotka tapahtuivat nykyaikana? Jos oletimme, että Raamattu on ihmisten kirjoittama, jouduimme myöntämään, että ihminen on yhtä tietäväinen ja viisas kuin Jumala. Pidimme Jumalaa kaikkietävänä ja kaikkivoipana, jolla ei ollut vertaista.

Seuraavaksi luin Psalmeja ja Sananlaskujen kirjaa. Opettelin joitakin jakeita psalmeista 23 ja 143 ja toistin niitä rukouksissani. Jokainen, joka kuuli minun lausuvan näitä jakeita rukouksissani, liikutui ja pyysi, että kirjoittaisin ne heille, jotta hekin voisivat käyttää niitä omissa rukouksissaan. Yritin yhä löytää todisteita Muhammedista ja Raamatun väärentämisestä, mutta niitä ei löytynyt. Taistelin sisälläni vellovien epäilysten ja ristiriitaisten ajatusten kanssa. Yritin olla välittämättä niistä, mutta päivä päivältä ne vahvistuivat. Rakastin Jumalaa, mutta taustani ja rakkauteni omaan uskontooni estivät minua ajattelemasta, etteikö islam olisi oikea ja Jumalan lähettämä uskonto. Olin levoton ja sekaisin. En voinut enää nukkua yhtä hyvin kuin ennen.

Kerran rukoilin auringonnousun aikaan. Yhtäkkiä Koraanin jakeiden lausuminen keskeytyi, ja ajatukseni alkoivat harhailla. Kysyin itseltäni: - Mitä tekisit, jos osoittautuisi ettei islam olekaan tie taivaaseen? Yritin työntää sellaisen kysymyksen sivuun, mutta en pystynyt. En kyennyt edes saattamaan rukoustani päätökseen. Itkin, kunnes nukahdin rukousmatolleni. Pari tuntia myöhemmin äitini herätti minut. Lähdin työhön, mutta ajatukseni olivat muualla. En huomannut, missä kävelin tai kenen kanssa puhuin.

Palatessani kotiin tunsin voimakasta halua lukea Raamattua. Luin Johanneksen evankeliumin luvut 1-15. Ne olivat erittäin korkeatasoista, tyylikästä ja johdonmukaista tekstiä. Pidin erityisesti luvuista, joissa puhuttiin lampaista ja paimenesta, viinipuusta ja viinitarhurista ja hedelmiä kantavista oksista.

Huusin ääneen: - Oi Jumala, armahda palvelijaasi! Kerro minulle, missä olet, kenen puolella olet? Oletko juutalaisten, kristittyjen vai muslimien puolella? Armahda minua! Olen palvelijasi ja olen antanut elämäni Sinulle. Olen kiitollinen kaikesta hyvyydestäsi. En kestä seistä edessäsi etkä Sinä voi tulla alas luokseni. Sinä olet kaikkivaltias Jumala ja minä olen avuton ihminen enkä voi tehdä mitään, ellet Sinä sitä salli. Sinä olet kaikkein Armollisin, ja minä olen palvelijasi. Minulla ei ole voimaa eikä viisautta. Koko

elämäni on Sinun käsissäsi. Olen rakastanut Sinua lapsuudesta saakka. Olen uhrannut itseni Sinun rakkautesi vuoksi. En välittänyt vankeudesta tai kidutuksesta eikä mikään maailmassa voinut estää minua etsimästä Sinua. Miksi kohtelet minua näin? Rakastan Sinua ja pyrin miellyttämään Sinua niin kuin profeettasi Muhammed opetti, mutta tässä olen avuttomana ja kykenemätön jatkamaan eteenpäin. Jokainen sanoo, että Sinä olet heidän Jumalansa. En enää tiedä, kuka on oikeassa ja kuka väärässä. Oi Jumala, vannonko että rakastan Sinua? Luulen, ettei se ole tarpeen, koska Sinä tiedät kaiken. Miten olenkaan kärsinyt etsiessäni Sinua! Luovuin opinnoistani, perheestäni ja ystäväistäni. Sinun vuoksesi olen ollut vankilassa ja minua on kidutettu. Miksi et vastaa minulle? Jos olet muslimien Jumala, ota mielestäni pois kaikki muu paitsi islamin uskonto. Jos olet kristittyjen Jumala, anna minulle valo, jota voin seurata!

En saanut unta ja ajatukseni rönsyilivät. – Entä jos islam ei ole Jumalan tie? Entä jos Jumalan tie löytyy Raamatusta? Aionko seurata kristittyjä? Vapisin ajatellessani, mitä minulle voisi tapahtua, jos Jumala ja ihmiset syyttäisivät minua. Eräänä päivänä panin kaikki pelkoni syrjään ja puhuin itsekseni: - Mitä minä oikein tahdon? Nyt tämä pohdiskelu saa riittää! En ole enää samanlainen kuin ennen. Edessäni on kaksi tietä, jotka molemmat näyttävät oikeilta. Ei sillä väliä, ovatko muslimit, kristityt tai jopa juutalaiset oikeassa. Tärkeintä on, että etsin tosissani tietä elävän Jumalan luo. Vakuutin itselleni: - Olen varma, että Jumala näkee vilpittömyyteni ja vastaa minulle. Unohdan, että olen muslimi ja aloitan etsintäni alusta. Jumala, johda askeleitani ja anna minulle voimaa, koska edessäni on kova koettelemus! Jos et auta, pahat henget repivät minut kappaleiksi. Joudun kiertämään maata ja vailla päämäärää. Auta minua! Lupaan seurata Sinua, missä sitten oletkin, jopa kristittyjen joukkoon, joita en nyt voikaan sietää.

Yhtäkkiä tunsin rauhan ja levollisuuden täyttävän koko olemukseni. Tuntui, että ensimmäisen kerran kykenin ajattelemaan selkeästi.

Johtopäätelmäni tässä vaiheessa oli, että kristityt olivat menneet harhaan ja luopuneet Jumalasta kahdesta syystä. Ensiksi he sanoivat Jeesuksen, Marian pojan, olevan Jumala. Toiseksi he väittivät Jeesuksen kuolleen ristillä ja nousseen kuolleista lunastaakseen ihmiset vapaiksi synnistä. Miksi en siis keskittyisi näihin kahteen asiaan ja tutkisi niitä islamin näkökulmasta katsottuna? Olin utelias tietämään, mitä muslimioppineet sanovat näistä kahdesta asiasta.

Jeesuksen jumaluus islamin uskon mukaan

Aloin etsiä vastausta lukemalla islamin historiaa, elämäkertoja ja teologiaa. Etsin niistä kaiken, mikä käsitteli Kristusta. Yritin näiden kirjojen avulla selvittää, ilmenikö Jeesuksessa Jumalan ominaisuuksia Koraanin mukaan. Käytin vain luotettavia alkuperäislähteitä kuten *Ibn Kathirin Tulkinta ja Alku ja loppu, Dhahabin Islamin historia, Shahrstanin Lahkot ja menetelmät, Ibn Hazmin Lahkot ja kultit, Pyhät kirjat ennen islamia ja Kristinuskon logiikka ja muotokuvat*. Perusteellisen tutkimuksen tuloksena löysin Koraanin pohjalta Kristukselle kuuluvia ominaisuuksia, joita kristitytkään eivät käsittele kirjoissaan. Esimerkiksi huomasin, että Jeesuksella oli kyky luoda.

Siteeraan tässä ensin muutamia Koraanin jakeita, jotka määrittävät luomiskyvyn kuuluvan vain Jumalalle.

“Tällainen on Jumala, teidän Herranne. Ei ole muuta jumalaa kuin Hän, kaiken luoja.” (Suura 6:102.)

“Herrasi on Luoja, Tietävä.” (Suura 15:86.)

“Ne, joita te palvotte Jumalan lisäksi, eivät pysty luomaan karpästäkään, vaikka kokoontuisivat yhteen sitä varten” (Suura 22:73).

“Ne, joita he rukoilevat Jumalan lisäksi, eivät osaa luoda mitään vaan ovat itse luotuja” (Suura 16:20).

“Onko Hän, joka luo, samanveroinen kuin se, joka ei luo?” (Suura 16:17.)

Kun Jumala halusi erottaa itsensä muista jumalista, Hän korosti luomisominaisuuttaan, jota muilla jumalilla ei ole. Koraani kuitenkin sanoo selvästi, että Kristuskin loi asioita: “Minä teen teille savesta linnun ja puhallan siihen, ja se muuttuu eläväksi Jumalan luvalla.” (Suura 3:49.) Suura 5:110 toteaa: “Jumala sanoi: - Jeesus, Marian poika, muista armoani, jota osoitin sinulle ja äidillesi, kun autoin sinua Pyhällä Hengellä..., ja kun teit savesta linnun Minun luvallani ja puhalsit siihen, ja se muuttui eläväksi luvallani...”

Luettuani näitä otteita uskottelin itselleni, että Jumala antoi Kristukselle tämän kyvyn ja että se ei ollut Hänen alkuperäinen kykynsä. Mutta vaikka näin olisi ollutkin, miksi Jumala antoi näitä ominaisuuksia Kristukselle mutta ei Muhammedille? Koraaninkin mukaan Jumala sanoi Muhammedille: “Et sinä saa kuolleita kuulemaan kutsua etkä

kuuroja...” (Suura 27:80).

Nämä teot olisivat olleet helpompia tehtäviä kuin luominen. Jumala ei antanut Muhammedille, ihmisistä parhaimmalle ja profeettojen sinetille, kykyä saada kuuroja kuulemaan. Hän haastoi ihmiset yrittämään karpäsen luomista, mutta Kristukselle Hän antoi Koraanin mukaan kyvyn luoda lintuja. Linnut ovat pieniä olentoja, mutta kyse ei olekaan koosta vaan periaatteesta. Joka luo pienen olennon, pystyy luomaan suuremkin ja siihen ei ihminen pysty, ainoastaan Jumala.

Löysin Koraanin kohtia, joiden mukaan Jeesuksella on kyky tietää salattuja asioita. Koraanissa Jumala sanoo itsestään: “Sano: Vain Jumala tietää taivaan ja maan salaisuudet.” (Suura 27:65.) “Hänen hallussaan ovat salatun avaimet, ja vain Hän tuntee salatun.” (Suura 6:59.) Ensiksi mainitussa jakeessa Koraani painottaa epäilemättä sitä, että vain Jumala eikä kukaan muu voi tietää salattuja asioita. Toinen jae korostaa, että vain Jumala tietää näkymättömät ja tulevaisuuden.

Koraani opettaa, että Muhammed nuhteli kaikkia, jotka uskoivat hänen tietävän salattuja asioita: “Sano: En minä väitä teille, että Jumalan aarrekammiot kuuluvat minulle, enkä väitä tietäväni salattua.” (Suura 6:50.)

Muistin lukeneeni, että *Moaz* (eräs Muhammedin ystävä) sanoi kerran Muhammedille: “... jos Allah ja sinä tahdotte”, jolloin Muhammed keskeytti hänet sanoen: “Miten voit rinnastaa minut Allahiin? Kukaan taivaassa tai maan päällä ei voi tietää salattuja asioita, paitsi Allah yksin.” Kristuksella ei ollut tällaista vajavuutta. Hän tiesi ja teki asioita, mihin kukaan muu ei kyennyt. Koraanissa sanotaan: “Minä kerron teille tunnusmerkinä, mitä te syötte ja mitä varastoitte taloihinne.” (Suura 3:49.)

On hyvin epätavallista, että Kristus puhui näissä jakeissa ensimmäisessä persoonassa. Sehän merkitsi sitä, että Jumala itse puhuu! Muhammedille taas aina ilmoitettiin, mitä hänen tuli sanoa. Kristus oli ainutlaatuinen, koska Hän puhui itsestään eli Hän oli itsessään sitä, mitä oli eikä ollut saanut taitojaan muualta.

Ibn Kathirin kirjassa *Alku ja loppu*, osan 2 sivulla 86 kerrottiin jotain, mikä sai minut häpeämään. Siinä oli selvä todistus, että Kristuksella on yliluonnollinen kyky tietää

salattuja asioita. (Tarina on pitkä, joten asiasta kiinnostuneet voivat lukea sen kokonaisuudessaan Ibn Kathirin kirjasta.)

Tutkimusta jatkaessani huomasin, että Jeesuksella oli myös kyky parantaa sairaita. Koraani mainitsee Aabrahamin sanat, että Jumala on ainoa parantaja: "...joka parantaa minut, kun sairastun." (Suura 26:80.) Luotettavan perimätiedon mukaan Muhammed on sanonut: "Oi Allah, vain sinä pystyt parantamaan." Kuitenkin luin Koraanista, että siellä Kristus sanoi itsestään: "Minä parannan sokeita ja spitaalisia" (Suura 3:49).

Opin myös, että Kristuksella oli kyky luoda elämä ja kuolema. Olin tiennyt, että Jumala oli ainoa, jolla on kädessään elämä ja kuolema. Kukaan muu ei voinut tehdä eläväksi tai kuolleeksi. Luin nyt Koraanista: "Me herätämme henkiin ja annamme kuolla ja me perimme kaiken." (Suura 15:23.) "Me herätämme kuolleet henkiin, me kirjaamme heidän aikaisemmat tekonsa ja heidän töittensä jäljet" (Suura 36:12). "Me herätämme henkiin ja me annamme kuolla; meidän luoksemme kaikkien on tultava." (Suura 50:43.) Koraani kertoi Kristuksen sanoneen itsestään: "...ja herätän kuolleita henkiin" (Suura 3:49).

Kirjassaan Alku ja loppu Ibn Kathir kertoi tarinan, jonka mukaan Kristuksella oli valta paitsi tehdä eläväksi myös aiheuttaa kuolema. Kertomuksessa Kristus tapasi erään naisen suremasta tytärtään, joka oli jo kauan sitten kuollut. Kristus kysyi naiselta: - Mitä itket, nainen? Hän vastasi: - Tyttäreni on kuollut eikä minulla ole muita lapsia. Kristus kysyi naiselta: - Haluatko, että herätän tyttäresi kuolleista? Nainen vastasi: - Kyllä, oi Jumalan Henki! Niin Kristus seisoj haudan äärellä ja kutsui tyttöä kolmesti. Kolmannella kerralla pikkutyttö tuli ulos haudasta ja puhui äidilleen. Sitten tyttö pyysi Kristukselta lupaa palata takaisin, mistä oli tullut. Kristus sanoi: - Mene takaisin! Hauta umpeutui, ja tyttö oli jälleen kuollut. (Ibn Kathir: Alku ja loppu, osa 2, sivu 84.)

Koraanissa sanotaan, että vain Jumala voi antaa elatuksen: "Jumalahan on Elättäjä, Voimakas, Vankka." (Suura 51:58.) Jumala nuhteli niitä, jotka väittivät pystyvänsä elättämään ihmisiä. Ibn Kathir sanoi kuitenkin Kristuksesta, että tällä oli erityinen kyky antaa elatus niille, joille tahtoi. Paras esimerkki tästä oli se, kun Jeesus ruokki viisi tuhatta ihmistä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Jeesuksella oli siis myös kyky antaa elanto.

Tutkimuksen edetessä löysin Kristuksesta lisää uusia piirteitä. Koraanin mukaan Jumala on ylivertainen: “Mikään ei ole Hänen kaltaisensa. Hän on kuuleva, Näkevä.” (Suura 42:11.) Koraanissa Kristuksen sanotaan olevan samanlainen, vertaansa vailla oleva. Hänen kerrottiin syntyneen neitsyestä. Hän oli ainoa, jonka sanottiin olevan Jumalan Sana ja Jumalan Henki. Jeesus oli myös ainoa, johon sielunvihollisella ei ollut valtaa. Jeesus oli ainoa, jolla oli jumalallisia ominaisuuksia.

Koraani kertoo Jumalan käskyvallasta. “Jos me tahdomme jotakin, me sanomme sille vain: “Ole!”, ja se on.” (Suura 16:40.) Suura 2:117: “Kun Hän säätää asian, Hän vain sanoo: “Ole!”, ja se on.” Tämä kyky on vain Jumalalla. Vain Hän voi puheellaan luoda jotain, mitä ei ennen ole ollut. Ibn Kathirin mukaan Kristuksella oli tämä sama kyky muuttaessaan veden viiniksi. (Ibn Kathir: Alku ja loppu, osa I, sivu 85.)

Huomasin Koraanin mainitsevan myös, että Jumalalla on valtaistuin vetten yläpuolella. “Hänen valtaistuimensa oli vetten päällä, jotta Hän voisi koetella, ketkä teistä tekevät hyviä töitä.” (Suura 11:9.)

Kortobi ja El-Hadathi sanoivat, että tämä jae sopii myös Kristukseen, jonka valtaistuimen Jumala teki vetten ylle koetellakseen ihmisten uskoa. Kristus käveli Tiberiaan järvellä opetuslapsiaan kohti koetellakseen heidän uskoaan. Myöhemmin Hän sanoi heille: “Voi teitä, te vähäuskoiset!” (Matt. 8:26.)

Koraanissa Jumalan sanottiin olevan tuomari ja hallitsija. “Tuomiovalta on yksin Jumalalla, Hän jakaa oikeutta ja Hän on paras ratkaisutuomari. (Suura 6:57, vuoden 1980 käännöksen mukaan.) “...odottakaa kärsivällisesti, kunnes Jumala tuomitsee meidän välillämme. Hän on paras tuomari.” (Suura 7:87.)

El-Bokhary siteeraa Ibn Abbassia, joka oli kuullut profeetta Muhammedin sanoneen Kristuksesta: “Viimeinen päivä ei tule, ennen kuin Marian poika palaa oikeudenmukaisena tuomarina toteuttamaan oikeuden ja pyyhkimään pois vääryyden.” Tämä sai minut päättämään, että myös Jeesus oli tuomari ja hallitsija.

Tutkimukseni paljastivat Jumalasta sellaisen ominaisuuden, että Hän näkee

näkymättömiä maailmoja ja on näkymätön. "Katseet eivät Häntä tavoita, mutta Hän tavoittaa katseet. Hän on Taitava, Tietävä." (Suura 6:103.) Lukiessani selityskirjoja löysin niistä mainintoja, että nämäkin Jumalan ominaisuudet ilmenivät Kristuksessa. Ibn Kathir ja Kortobi kertoivat kirjoissaan, että Kristus oli kerran vuorella, missä roomalaiset aikoivat pidättää Hänet. Kristus käveli suoraan heidän lävitseen, mutta he eivät nähneet Häntä, vaikka Hän näki heidät. (Shahristani: Lahkot ja menetelmät, sivu 27.)

Selityskirjoista löysin Jeesuksesta lisää ominaisuuksia: Hän on armollisin ja armahtavin. Koraani mainitsee nämä Jumalan ominaisuuksiksi: "Teidän Jumalanne on yksi. Ei ole muuta jumalaa kuin Hän, Armelias Armahtaja." (Suura 2:163.) "Kaikki, mitä taivaassa ja maassa on, tulee Armollisen eteen palvelija." (Suura 19:93.) Luin Sheheristanin ja Azrakin kirjoista "Lahkot ja kirkkokunnat" sekä "Todisteet profeetasta", että Kristus oli Jumalan kuvan kaltainen. Hän herätti Jairuksen tyttären kuolleista ja paransi monia sairaita. Hän loi silmät sokeana syntyneelle panemalla mutaa sokean silmille, koska tällä tavoin Jumala loi maailman.

Koraani toteaa, että vain Jumala voi puhua vertauksin: Hän esittää ihmisille vertauksia." (Suura 24:35.) "Jumala esittää ihmisille vertauksia, jotta he ottaisivat varoituksen vastaan." (Suura 14:25.) Ibn Kathir, Kortobi ja Zamakshari toteavat *El-Kasaf* -kirjassa, että Jumala käytti vertauksia tuodakseen ihmiset lähemmäs ja Kristus teki samoin. Uusi testamentti on täynnä vertauksia, joita yksikään muu profeetta ei ole kertonut.

Muslimioppineet esittivät kirjoissaan, että Jeesus lähettää sanansaattajia ja antaa heille vallan. Koraanin Suuraa 36:13 he selittivät, että siinä mainittu kaupunki oli Antiokia, ja että miehet olivat Kristuksen sanansaattajia. "Esitä heille vertaus kaupungin asukkaista, joiden luo tuli lähettiläitä. Kun me lähetimme heidän luokseen kaksi lähettilästä, heidät kiellettiin, ja me vahvistimme heitä kolmannella." Ibn Kathirin ja muiden oppineet lisäsivät, että näillä lähettiläillä oli Kristuksen antama valta. Oliko kellään muulla tällaista valtaa?

Ibn Kotaiban mielestä Suura 9:30-31 olivat ongelmallisia jakeita, koska niissä käsketään palvoa Jumalaa ja Kristusta. "Juutalaiset sanovat: Uzair (Esra) on Jumalan poika, ja kristityt sanovat: Messias (Kristus) on Jumalan Poika. Näin he puhuvat kuin uskottomat ennen heitä. Jumala kirotkoon heidät, kuinka he valehtelevat! He ovat ottaneet

oppineensa ja munkkinsa herroiksi Jumalan ja Messiaan, Marian pojan sijaan, vaikka heidän on käsketty palvoa vain yhtä Jumalaa.” (Jae on käännetty suoraan arabiankielisestä Koraanista, suom.huom.) Ibn Kotaiba välttää tämän ongelman selittämällä, että ”Messias, Marian poika” pitää tulkita ”ottaa” verbin toiseksi objektiksi eikä Allah-sanan määreeksi. Tällä tavalla tulkittuna jae ei tue kristittyjen käsitystä, että Kristus on Jumala.

Myös Koraanista löytyi jakeita, että Jeesus tulee takaisin pilvissä: ”Onko heillä muuta odotettavissa kuin että Jumala tulee enkeleineen heidän luokseen pilvien katveessa?” (Suura 2:210.) Ibn El-Fadl El-Hadathi sanoo tämän jakeen viittaavan Kristukseen, joka palaa viimeisenä päivänä pilvissä. Hän tulkitsi myös seuraavan jakeen puhuvan Kristuksesta: ”Herrasi saapuu mukanaan rivistöittäin enkeleitä” (Suura 89:22).

Itse asiassa löysin Jeesuksesta kertovia Koraanin paikkoja enemmän kuin etsinkään tai edes halusin löytää. Olen kirjoittanut näistä löydöistäni erillisen kirjasen nimeltään ”Kristuksen jumaluuden väistämättömyys”. Annoin sille ensiksi nimen ”Kristuksen jumaluus”, mutta tutkimustyöni päätteeksi minun piti vaihtaa nimi. Teokseni päättyy lauseeseen: ”Vaikka kristityt eivät julistaisikaan Kristuksen olevan Jumala, Hän pakostakin on Jumala.”

Muslimit eivät usko, että Kristuksen kuolema olisi ollut uhri syntisten puolesta, koska Koraani sanoo: ”Eikä kukaan voi kantaa toisen taakkaa” (Suura 17:15). Miten joku viaton voisi kuolla syntisten puolesta?

Minulla oli toinenkin ongelma: kuoliko Kristus todella? En ymmärtänyt miksi, mutta olin täysin varma, etten löytäisi mitään, mikä todistaisi Kristuksen kuolleen. Olin tutkinut asiaa enkä löytänyt mitään, joka häiritsisi luottamustani islamiin ja järkyttäisi mielenrauhaani. Niinpä olin innokas kumoamaan Kristuksen jumaluuden osoittamalla, ettei Hän ollut kuollut eikä siis kuollut syntisten puolesta. Pysin kumoamaan ajatuksen uhrikuolemasta kunnes törmäsin seuraavaan Koraanin jakeeseen: ”Mooses sanoi kansalleen: Kansani, te olette tehneet väärin palvomalla vasikkaa. Kääntykää katuvina Luojanne puoleen ja lyökää syylliset joukostanne kuoliaaksi. Se on teille parasta Luojanne edessä.” (Suura 2:54.)

Luin Ibn Kathirin selitystä tästä jakeesta. Hän sanoi, että israelilaiset halusivat katua syntiään, jonka he olivat tehneet palvoessaan kultaista vasikkaa. Jumala ei kuitenkaan hyväksynyt heidän katumustaan. Jumala kertoi Moosekselle rukouksessa, että ainoa keino, millä israelilaiset voisivat saada syntinsä anteeksi, olisi se, että kaikki miehet tappaisivat jokaisen eteen tulevan. Heidän kerrottiin sitoneen silmänsä, etteivät he säälisi edes omia perheenjäseniään vaan tottelisivat Jumalan käskyä rohkeasti. Ibn Kathir sanoi, että ainakin seitsemänkymmentä tuhatta surmattiin sinä päivänä, ja veri virtasi kuin joki. Kun Jumala näki, että riittävästi ihmisiä oli kuollut, Hän käski Mooseksen pyytää israelilaisia lopettamaan. Jumala hyväksyi heidän katumuksensa kuolleiden veren kautta. Jos joku ei ollut palvonut kultaista vasikkaa, mutta kuoli kuitenkin sovittaakseen vasikkaa palvoneiden synnin, miksi meidän oli niin vaikea hyväksyä sitä, että synnitön Kristus kuoli syntisten puolesta ja että Hän elää edelleen?

Minusta tuntui, että Jumala oli saartanut minut todisteillaan enkä mitenkään voinut enää torjua Kristuksen kutsua lähteä seuraamaan Häntä. Löysin jopa useita viittauksia Kristuksen kuolemaan. Luin Ibn Kathirin selitystä Suurasta 4: 157 ja muista Suuran 3 jakeista, jotka puhuivat Kristuksen kuolemasta. Itse asiassa en löytänyt ristiriitaisia käsityksiä siitä, oliko Kristus kuollut vaan ainoastaan Hänen kuolemansa kestosta. Ajaksi mainittiin eri paikoissa 3 tuntia, yksi päivä tai kaksi päivää. Tämä todisti minulle, että Kristus oli kuollut.

Raamatun pätevyys

Olin entistä vihaisempi ja turhautuneempi, koska halusin löytää edes jotain, millä voisin todistaa kristittyjen uskomukset vääriksi. Olin ylpeä omasta uskonnostani, ja vihasin kristittyjä. Minulla ei ollut kuitenkaan muuta mahdollisuutta kuin mukautua tähän uuteen tilanteeseen, mutta miten se onnistuisi? En koskaan lakannut lukemasta Raamattua. Siitä tuli ystäväni. Mitä enemmän luin, sitä suloisemmalta se maistui. Kerran lukiessani hämmästyin seuraavia jakeita: "Ja kun rukoillette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle." (Matt. 6:5-6.)

Hämmästyin, miten Raamattuun oli kaksituhatta vuotta sitten kirjoitettu nykypäivän tapahtumia. Muistin, miten olin joskus laittanut jonkin kovan esineen otsani alle kumartuessani rukoilemaan, jotta voisin kerskua ”rukousmerkistäni”. Ylpeilin paastollani ja muilla suorituksillani. Käytin jopa tietynlaisia vaatteita osoittaakseni uskonnollisuuttani.

Tutkin Kristuksen kuolemaa ja ristiinnaulitsemista. Tutkin, oliko Kristus todellakin kuollut. Luin kaikki käsiini saamat kristilliset kirjat ja kirjoitukset, jotka käsittelivät Kristuksen uhrikuolemaa. Lopulta olin melko vakuuttunut Kristuksen jumaluudesta ja ristiinnaulitsemisesta. Joku voisi luulla, että olin tyytyväinen löytöihini. Päinvastoin, olin järkyttynyt, turhautunut ja hermostunut. Toivoin, että Jumala olisi tappanut minut ennen sitä päivää, jolloin minulle valkeni, että olin koko elämäni elänyt valheen varassa. Minun oli kovin vaikea myöntää, että vastenmieliset, saastaiset kristityt olivat oikeassa ja minä väärässä.

En nukkunut silmällistäkään. Kuljeskelin pitkin katuja puhuen itsekseni. Ajatukseni repivät minua hajalle ja epäilykset ravistivat olemustani yrittäessäni rukoilla. En tiennyt, mitä tehdä. Pyysin, että uskonveljet eivät kävisi luonani niin usein. Keksinkin tekosyyksi, että olin poliisien seurannassa. Vähitellen etäännyin koko ryhmästä. Minua nukutti aina, kun toistin Koraanin jakeita kuten jokapäiväinen tapani oli. Toisaalta en saanut kylliksi Raamatun lukemisesta. Kiinnyin siihen syvästi. Eräänä päivänä emiirin ollessa luonani hänelle selvisi, etten ollut edistynyt tutkimuksessani. Hän sanoi: - Tämä on Allahin tahto! Anna Raamattu meille ja etsimme jonkun, joka tekee työn puolestasi. Näyttää siltä, ettet sittenkään ole sopiva tähän tehtävään!

Minun olisi pitänyt olla onnellinen, koska tätähän olin halunnut. Mutta nyt kaikki oli muuttunut. Pyysin vielä kuukauden lisääaikaa sillä verukkeella, että olin päässyt joidenkin uusien johtolankojen jäljille. Totuus oli, että en halunnut menettää lupaani lukea Raamattua enkä halunnut luopua Raamatustani. Emiiri suostui. En itsekään ymmärtänyt, miksi tein niin. Olisin voinut antaa Raamatun pois ja säästyä kaikelta silta tuskalta ja epävarmuudelta, jota tulevaisuus näytti tuovan tullessaan. Joka kerta rukoilemaan ryhtyessäni kuulin sisälläni äänen sanovan: - Miten voit rukoilla Jumalaa, jonka olemassaolosta et edes ole varma? Se sai minut itkemään.

Kerran vastustin tuota sisäistä ääntä ja rupesin lukemaan Koraania. Luin jakeen, joka sai minut kiinnostumaan: "Väitelkää Kirjan saaneiden kanssa sovinnollisesti – tämä ei koske niitä, jotka tekevät paha – ja sanokaa: Me uskomme siihen, mitä meille on lähetetty ja mitä teille on lähetetty. Meidän Jumalamme ja teidän Jumalanne on yksi, ja me alistumme Hänelle" (arabiaksi *islam, suom.huom.*). (Suura 29:46.) Halusin tutkia tätä jaetta tarkemmin, joten otin jälleen esiin Ibn Kathirin, Kortobin ja Zamakhsharin kommentaarit. Ensimmäiseksi sain selville heidän olevan yksimielisiä siitä, että tunnetun yhdeksännen Suuran niin kutsuttu Miekkajae kumosi tämän jakeen. Mutta ongelma ei ratkennut pelkällä jakeen kumoamisella. Jakeessahan sanotaan, että meidän Jumalamme ja Kirjan kansan Jumala on yksi ja sama Jumala! En kyennyt jatkamaan: aivoni kieltäytyivät toimimasta! Muslimien Jumala oli aiemmin kieltänyt kaiken ystävällisyyden ei-muslimeita kohtaan ja sen sijaan käskenyt tappaa, kiduttaa ja loukata. Hän jopa käytti meitä muslimeita kiduttamisen välikappaleina: "Taistelkaa heitä vastaan, niin Jumala rankaisee heitä teidän kätenne kautta, saattaa heidät häpeään" (Suura 9:14).

Koraanissa on ainakin 27 jaetta siitä, että muslimien velvollisuus on taistella ei-muslimeita vastaan. Kristittyjen Jumala taas sanoo: "Mutta teille, jotka kuulette, minä sanon: rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat." (Luuk. 6:27-28.) "Mutta minä sanon teille: Älkää tehkö pahalle vastarintaa; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin; ja jos joku tahtoo sinun kanssasi käydä oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada vaippasikin. Jos joku pakottaa sinut yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi." (Matt.5 :39-41.) Ryhdyin vertaamaan näitä Raamatun jakeita seuraaviin Koraanin teksteihin:

"Taistelkaa niitä vastaan, jotka taistelevat teitä vastaan." (Suura 2:194.)

"Varustautukaa heitä vastaan niin suurin voimin ja niin monin hevosin kuin pystytte, jotta pelottaisitte niillä Jumalan ja itsenne vihollisia ja muita, joita ette tunne" (Suura 8:60).

"Muhammed on Jumalan lähettäjä ja ne, jotka seuraavat häntä, ovat ankaria uskottomille mutta armeliaita toisilleen." (Suura 48:29.)

Vertailuni sai minut ajattelemaan: - Musta ja valkoinen ei voi olla sama. Hyvä ja paha ei voi olla sama. Yö ja päivä ei voi olla sama. Toinen on ehdottomasti eri kuin toinen. Niinpä on pakko olla vain yksi Jumala. Olin varma, että löytäisin Jumalan, koska rakastin

Häntä. Kukaan ei voisi estää minua uskomasta ainoaan oikeaan Jumalaan, vaikka Hän olisi juutalaisten Jumala!

Puhuin Jumalalle: - Oi Jumala, tarvitsen apuasi! Älä hylkää minua, koska olen ihan sekaisin. En tiedä, missä Sinä olet. Jos olen mennyt harhaan, se ei ole ollut tahallista. Tiedät, miten paljon rakastan Sinua, ja miten paljon olen kärsinyt Sinun takiasi. Jumala, jos rankaiset minua jostakin synnistä, minkä olen tehnyt, pyydän anteeksiantamusta. Sinä olet ainoa Jumala, ja minä olen kuuliainen palvelijasi. Tunnustan syntini ja kadun niitä. Älä ole ankara rangaistuksessasi.

Tietyt ajatukset saivat minut vapisemaan pelosta ja kunnioituksesta. Oli mahdotonta, että sekä Koraani että Raamattu olisivat Jumalan Sanaa. Toinen kumosi toisen. Jouduin paniikkiin tätä ajatellessani. Aina kuullessani outoja ääniä, pelkäsin, että Jumala tuhoaisi taloni ja saisi sen romahtamaan päälleni, koska en kunnioittanut Koraania. Elämäni muuttui sietämättömäksi. Tämä oli raskaampaa kuin kidutus ja vankila!

Tämä tunne väistyi pian, ja päätin tutkia uudestaan Koraania tarkastaakseni kaikki mahdolliset näkökulmat ja luodakseni mahdollisimman objektiivisen käsityksen jakeesta: "Eivätkö he sitten pohdi Koraania; jos se ei olisi Jumalalta, siinä olisi paljon ristiriitaisuuksia." (Suura 4:82.) Itse asiassa en pystynyt objektiivisuuteen. Toivoin löytäväni Koraanista jotain, mikä vakuuttaisi minut siitä, ettei Koraani ole Jumalan Sanaa. Olin katkera kristityille. Olin valmis kaikkeen muuhun, mutta en kristityksi kääntymiseen. Pelkkä sana "kristitty" ärsytti minua. Minussa heräsi voimakas vihan tunne ja kostonhalu kaikkea kristittyihin viittaavaa kohtaan. En ymmärtänyt, miksi tunsin näin. Se johtui ehkä ankarasta kasvatuksestani islamia rakastavassa ja kristillisyyttä vihaavassa perheessä, jossa kristinuskoa pidettiin uskottomuutena Jumalaa kohtaan. Vanhempamme olivat aina kieltäneet meitä leikkimästä kristittyjen lasten kanssa, koska nämä olivat pettureita. He olivat kieltäneet meitä syömästä kristittyjen ruokia, koska kristityt saattaisivat myrkyttää meidät. Meidät oli kasvatettu uskomaan, että kristityillä ei ollut jumalaa eikä uskoa. Aloin taas tutkia enemmän Koraania ja löysin hämmästyttäviä asioita, joita en ollut aiemmin huomannut. Kirjoitin löydöistäni kirjasen "Onko Koraani Jumalan Sanaa?" Siihen kului kuusi kuukautta.

Emiiri raivostuu

Eräänä päivänä emiiri tuli yllättäen luokseni. Olin kylpyhuoneessa hänen tullessaan. Äitini päästi hänet huoneeseeni, koska emiiri oli ollut perheemme hyvä tuttava jo yhteisestä vankeusajastamme lähtien. Emiiri näki levällään olevat paperit pöydälläni ja ajatteli minun saaneen suurimman osan tutkimustani valmiiksi. Kuulin hänen sanovan: - Allah sinua siunatkoon! Sinä olet se mies! Tiesin, että olet ainoa, joka voi suorittaa tämän tehtävän!” Ajattelin mielessäni: - Jospa vain tietäisit, mitä niissä papereissa on!

Hetkeä myöhemmin tulin huoneeseeni. Hänen kasvonsa punoittivat, ja hän näytti olevan todella hämmästynyt. Hän alkoi kiskoa minua kauluksesta ja karjui vasten kasvojeni: - Mitä tämä on? Oletko sinä kirjoittanut tämän? Ei voi olla totta! Kuka sinua on huijannut ja houkutellut myymään uskontomme? Vastasin hänelle: - Jos joku on huijari, niin sinä olet! Jos joku on altistanut kiusauksille, niin sinä! Jos minä olen tehnyt syntiä, se on sinun vastuullasi! Sinä olet pakottanut minut tähän! Halusin eroon tutkimustyöstä, mutta et suostunut siihen. Tiesit, miten vihaan kristinuskoa ja kristittyjä, mutta vaadit minua lukemaan heidän kirjojaan. Vannon, että toivon kaiken löytämäni olevan valhetta. Mehän olemme käyneet läpi hyvin vaikeita aikoja yhdessä, eikö totta? Emiiri myönsi näin olevan. Kysyin häneltä: - Huomasitko silloin minussa mitään epätavallista? Emiiri vastasi: - En. Jatkoin: - Anteeksi, mutta tämä asia ei ole minun käsissäni. Ei ole kyse vain asiatiedoista. Tämä on minun sydämeni tekoa enkä mahda sille mitään. Toivon, että lukisit kaiken, mitä minä olen lukenut ja oppisit saman, mitä minä olen oppinut!

Hän oli raivoissaan ja halusi repiä kaikki kirjoitukseni ja tutkimustulokseni. Riitelimme niin äänekkäästi, että äitini tuli huoneeseen. Emiiri sanoi talosta lähtiessään: - Nyt tiedämme, mikä sinua vaivaa, mutta minulla on sinulle pyyntö, jos haluat pysyä elossa: Älä koskaan kerro ryhmällesi sanaakaan siitä myrkystä, jota olet kirjoittanut. Kerron heille, että olet *kafir*, luopunut uskonnostasi, mutta en kerro, miksi olet tehnyt niin. Jos puhut heille näistä asioista, tiedät, kuinka sinulle käy. Sanoin hänelle: - Et tiedä, että asiat ovat muuttuneet. Tiedät hyvin, että en pelkää uhkauksiasi, koska et pysty toteuttamaan niistä yhtäkään. Tiedoksi sinulle, että olin uskollinen uskonveljilleni pyytämällä, etteivät he kävisi enää luonani. En voinut jatkaa sellaisten asioiden opettamista, joista en itse ollut varma. Karkoitin heidät luotani, koska välitän heistä. Vannon, että rakastan Jumalaa ja rukoilen Häntä tuomaan minut takaisin oikealle tielle, jos olen joutunut harhaan.

Puhkesin kyyneliin ajatellessani niitä kauniita yhteisiä muistojamme, yhdessä kokemaamme vankila-aikaa ja yhteisiä vaikeuksiamme. Totta puhuen tämä kaikki oli minulle liian raskasta. Mutta jos oli Jumalan tahto, tahdoin sanoa hyvästit kaikille hyvälle muistoille, koska se kuitenkin oli ollut aikaa ilman elävää Jumalaa. Näin sanomalla toivotin samalla tervetulleiksi kaikki edessä olevat koettelemukset.

Ryhmä katkaisi kaikki yhteydet minuun. Ryhmän jäsenet välttelivät minua eivätkä enää edes tervehtineet minua kadulla. Tiesin heti, että minut oli julistettu uskottomaksi. He eivät enää maksaneet minulle ryhmän kassasta kulukorvausta kuten ennen. He ajattelivat, että tämä menettely murtaisi minut ja toisi minut takaisin ryhmän pariin. Miten huonosti he minut tunsivatkaan!

Emiirillä ja minulla oli joidenkin muiden ihmisten kanssa yhteinen sijoitusyhtiö. Käytimme runsaat ulkomaiset avustuksemme vaatteiden ostamiseen ja myymiseen. Virallisesti minä olin johtaja ja hoidin maksuliikenteen. Olin laillisesti vastuussa yrityksestä. Kun kieltäydyin palaamasta takaisin islamin uskoon, yhtiö ei maksanut minulle, ja minut haastettiin oikeuteen. He odottivat minun pyytävän anteeksi ja katuvan uskottomuuttani. Oikeustalossa emiiri tuli luokseni ja kuiskasi: - Voimme perua kaikki syytteet, jos tulet järkiisi ja kadut Allahin edessä ja paljastat meille, kuka johti sinut harhaan. En vastannut hänelle mitään.

Oikeus määräsi minut maksamaan saamani rahat takaisin 160 Egyptin punnan kuukausierissä. Päätös oli heille pettymys, koska he olivat toivoneet minun joutuvan vankilaan. Kiitin Jumalaa, että oikeudenkäynti oli sujunut niin hyvin, mutta samalla sanoin katkerana ja vihaisena Jumalalle: - Jumala, miksi teet minulle näin? Miksi minun pitää kärsiä? Lapsesta asti olen saanut taistella ja kärsiä. Minulla ei ole enää yhtään ystävää, koska entiset ystäväni eivät usko Sinuun. Olen menettänyt perheeni rakkauden. Olen joutunut luopumaan opinnoistani, jotka olivat esteenä Sinun ja minun välissä. Nyt en tiedä, mitä tuskaa vielä haluat minulle antaa. Armahda minua. Olen heikko ja voimaton. Älä anna minun jäädä ajelehtimaan tämän myrskyisen meren armoille. En tiedä, minne mennä. Kerro minulle, missä olet. Oletko kristittyjen Jumala? Mooseksen Jumala? Muhammedin Jumala? Jos olet Muhammedin Jumala, miksi sallit minun kärsiä ja epäillä Sinua? Jumala, älä hylkää minua! Lupaen seurata Sinua, missä ikinä oletkin. En pelkää ketään muuta kuin Sinua ja Sinä tiedät sen.

Äitini ääni keskeytti rukoukseni, kun hän kutsui minut syömään. En syönyt yhdessä äitini kanssa, koska uskoin, ettei muslimin pitäisi ruokailla uskottoman seurassa. Ja ryhmäni oli todennut äitini olevan uskoton oikeaoppiselle islamilaisuudelle.

Muhammedin taustaa

Sitten aloin miettimään erästä erittäin ratkaisevaa asiaa: Jos Koraani ei ollut Jumalasta, kuka Muhammed sitten oli? Hänen oli pakko olla väärä profeetta. Mutta miten todistaisin sen? Yhtäkkiä minut valtasi kauhu: - Ei voi olla totta! Muhammedko väärä profeetta? Entä hänen ihmetekonsa, valtakuntansa ja ne kansanjoukot, jotka seurasivat häntä? Minusta tuntui, että nyt joutuisin Jumalan vihan ja kidutuksen uhriksi. Rauhoituttuani olin oudon rohkea ja päättäväinen. Halusin keskittyä tutkimaan, oliko Muhammed profeetta vai ei. Sain selville kaksi eri perustetta sille, että Muhammed oli profeetta: hän oli lukutaidoton, mutta vastaanotti Koraanin. Toiseksi hän oli synnitön eikä hän tehnyt ainuttakaan syntiä ennen profeetaksi tulemistaan.

Aloin etsimään todisteita Muhammedin lukutaidottomuudesta. Mielestäni oli sula mahdollisuus löytää todisteita, että Muhammed olisikin osannut lukea ja kirjoittaa. Luin taas kerran Muhammedin elämäkerrat. Nyt löysinkin hämmästykseni monia asioita, joita en aiemmin ollut huomannut. Luin kirjoista, että Muhammed kävi samassa paikassa kuin *El-Nadr Ibn El-Hareth*, *Waraka Ibn Nofal* ja tunnettu pappi *Ibn Sa'eda*. Luin myös, että Muhammed hoiti rikkaan Khadidja-lesken liiketoimia ja suurta omaisuutta, ja hän solmi useita sopimuksia ja kauppakirjoja Jemenin ja Syyrian kauppiaiden kanssa.

Aiemmin minua oli opetettu, että Muhammedin sanottiin kantaneen mukanaan leimasinta, jota hän käytti allekirjoittaakseen papereita, koska ei osannut kirjoittaa. Mutta leimasimen käyttö ei välttämättä todistanut häntä lukutaidottomaksi. Sen ajan kauppiaille oli usein tapana kirjoittaa sopimus ostajan ja myyjän kesken ja sitten leimata paperi aivan kuten nykyään käytetään virallista valtion leimaa asiapapereissa.

Löysin elämäkertakirjoista myös tiedon, että *Al-Hudaibijan* paikkakunnan kanssa solmitun rauhansopimuksen jälkeen Muhammed kirjoitti sopimuskirjan omin käsin. Muhammed ja hänen serkkunsa Ali olivat Abu Taleb-setänsä holhouksessa, ja

Muhammed oli vanhempi kuin Ali. Alin tiedetään osanneen lukea ja kirjoittaa ja minusta oli mahdotonta, etteikö Muhammedillekin olisi opetettu ainakin luku- ja kirjoitustaidon alkeita.

Tiedonhakuni edetessä sain tietää, että Muhammedilla oli ollut tapana istua kristityn *Yassar Al-Nusranin* kanssa ja kuulla tältä Raamatun tekstejä ja myös itse lukea Raamattua. Tajusin, että enkeli Gabrielin tullessa Muhammedin luo ja käskiessä tämän lukea, ei olisi ollut mitään järkeä, jos Gabriel olisi käskennyt lukutaidotonta miestä lukemaan! Nämä löydöt ja aiemmat tutkimustulokseni Muhammedin profeetan-kutsumuksen aitoudesta pakottivat minut tekemään sen johtopäätöksen, että Muhammed ei voinut ollut profeetta eikä edes hurskas mies. (Kaikesta tästä olen kirjoittanut yksityiskohtaisemmin kirjassani *Muhammed Raamatussa*.)

Seuraavaksi kävin tutkimaan Muhammedin erehtymättömyyttä. Siihen liittyen on olemassa sellaisia elämäkertoja kuten *Al-Seera Al-Halabija*, *Al-Tabakaat Al-Kubra* ja *Seraat Ibn Hisham* sekä selitysteoksia, joista voi lukea kommentteja suurasta 16:67: "Samoin teille on merkki taatelipuiden ja viiniköynnösten hedelmissä: te saatte itsellenne niistä juovuttavaa juomaa ja hyvää ruokaa." Monet luotettavat perimätiedot sanovat selvästi, että Muhammed joi viiniä ja neuvoi ystäviään laimentamaan viiniä vedellä, jos se oli kovin vahvaa. Hänellä oli tapana syödä lihaa, jota *Kuraish*-heimo oli uhrannut epäjumalille Kaaban kivellä. Hän hyväksyi Jumalan kieltämiä asioita ja kielsi Jumalan sallimia asioita. Hän piti silmäpeliä ystäviensä vaimojen kanssa ja otti epäröimättä heitä vaimoikseen, jos joku miellytti häntä. *Kheibarin* päivänä (eräs verinen taistelu Mekan lähellä) Safiya, Yehia Ibn Akhtabin tytär, osoitettiin Abdallah Ibn Umarille vaimoksi, mutta Muhammed otti hänet kuitenkin omaksi vaimokseen. Samoin Muhammed otti vaimokseen Gahshin tyttären Zainabin, joka oli Muhammedin Zaid-nimisen kasvattipojan vaimo.

Kaikki nämä tapahtumat häpäisivät Muhammedista annetun pyhän kuvan ja romuttivat sen pyhän aseman, jonka olin mielessäni profeetta Muhammediin liittänyt. Rehellisesti sanottuna jokainen tällainen löytö oli minulle hyvin tuskallista.

Vaikka sain Muhammedista selville monenlaista, toivoin edelleen löytäväni islamin uskonnosta sellaisia hyveitä, joihin voisin tarrautua voidakseni pysyä muslimina. Minun

oli vaikeaa luopua lapsuuteni uskonnosta. Oudot pelon, sekaannuksen ja hämmennyksen tunteet täyttivät mieleni leikitellessäni ajatuksella, että hylkäisin islamin.

Vihan purkauksia kristittyjä kohtaan

Aina kun luin joitain upeita ja merkittäviä Raamatun tekstejä, viha ja julmuus kristittyjä kohtaan lisääntyi sisimmässäni. Minulla oli eräs kristitty työtoveri. Löytäessäni jotain hienoa Raamatusta, vihani syttyi ja menin turmelemaan hänen tavaroitaan purkaakseni näin raivoani. Maksoin työtovereille siitä, että he juonittelivat häntä vastaan ja tekivät hänestä perättömiä ilmiantoja korkeille viranomaisille. Eräänä päivänä sytytin kaikki hänen vaatteensa palamaan ja hänen täytyi mennä työvaatteissaan kotiin.

Seisoin usein erään kristityn omistaman kaupan edessä ja estin ihmisiä menemästä ostoksille hänen kauppaansa syyttäen kauppiasta petkuttajaksi. Sanoin ihmisille: - Älkää ostako kristityiltä, sillä he ovat petollisia ihmisiä. He haluavat tuhota islamin. Koraani sanoo, että he ovat uskottomia uskoamme kohtaan. Tuo vanha kristitty kauppias kysyi minulta: - Poikani, mitä minä olen tehnyt sinulle? Ole armollinen, sillä minun täytyy ansaita elantoni kasvattaakseni lapseni.

Joskus kielsin ystäviäni kättelemästä kristittyjä sen perimätiedon mukaisesti, joka sanoo: "Älkää kätelkö Kirjan kansaa, älkää tervehtikö heitä, ja tehkää heidän polkunsa ahtaaksi." Huusin usein suurella äänellä: - Kristityt ovat petollisia ja esittävät olevansa muka rakastavia ihmisiä. He ovat Allahin ja kaikkien tosi uskovaisten vihollisia! Älkää antako heidän valheellisen nöyryytensä pettää itseänne. Jumala on sanonut: "He ovat nöyryyden ja kurjuuden verhoamia".

Eräänä päivänä kehitellessäni kaikenlaisia harmejä kristityille, tunsin sisimmässäni jotain merkillistä. Ääni sisälläni sanoi: - Ole rehellinen itsellesi! Luuletko, että kaikilla noilla teoillasi voit pyyhkiä sisimmästäsi pois kaiken sen, mitä olet heidän kirjoistaan oppinut? Lupasit seurata Jumalaa minne tahansa Hän sinua johdattaakaan. Miksi siis yrität torjua kaiken sen, mitä Jumala haluaa sinulle ilmoittaa? Ole itsellesi rehellinen, että omatuntosi säilyisi puhtaana. Tarkista sisäiset motiivisi. Haluatko todella tuntea Jumalan? Jos et, mitä oikein haluat? Kaikki riippuu sinusta. Valinnanvapaus on käsissäsi eikä kukaan pakota sinua mihinkään.

Palasin kotiin monien taakkojen painamana. Yritin rukoilla, mutta en pystynyt. Aloin lukea Raamattua ja löysin Herran rukouksen Matteuksen evankeliumista. Sitä lukiessani tunsin äkkiä rauhaa, tyyneyttä ja lepoa. Aivan kuin joku olisi kaatanut vettä päälleni puhdistukseen muistini. Sanoin sydämessäni: - Oi Jumalani, voitko antaa minulle samanlaisen rauhan, kärsivällisyyden, rakkauden ja kestäväisyyden kuin kristityillä on, jos rukoilen täsmälleen niin kuin Raamatussa on kerrottu? Olin suunniltani ilosta kuullessani aivan kuin vastauksen: "Kyllä."

Minulla oli hyvä olo ja päätin rukoilla Herran rukouksen säännöllisesti. Varhain aamulla nousin ylös kuten rituaalirukoukset vaativat, mutta rukoilin Isä meidän -rukouksen. Suoritin rituaalipesuni ja levitin rukousmattoni aivan kuten ennenkin. Sillä seisten aloin lausumaan:

Isä meidän, joka olet taivaassa,
pyhitetty olkoon Sinun nimesi,
tulkoon Sinun valtakuntasi,
tapahtukoon Sinun tahtosi
myös maan päällä niin kuin taivaassa.
Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.
Ja anna meille meidän velkamme anteeksi,
niin kuin mekin anteeksi annamme velallisillemme.
Äläkä saata meitä kiusaukseen,
vaan päästä meidät pahasta.

Lopuksi sanoin: - Rauha teille ja Jumalan armoa ja siunausta. Näihin sanoihin muslimit aina päättivät rukouksensa.

Jatkoin tätä tapaa melko pitkään, mutta en huomannut luonteessani mitään muutosta. Olin edelleen vihamielinen perhettäni ja kristittyjä kohtaan. Niinpä päätin hylätä kaikki uskonnot. Mielestäni kumpikaan ei näyttänyt toiminut, ei islam eikä kristinusko. Kristityksi käännettyäni saattaisin lukea kirjan, jonka perusteella pitäisin jotain muuta uskontoa vielä parempana ja niin viettäisin lopun ikääni pomppimalla uskonnosta toiseen. Järkeilin, että oli parasta viettää tavallista elämää normaalien ihmisten tavoin. Miksi

vaivaisin mieltäni kaikella uskonnollisella rojulla? Halusin elää huolettomana ja kun kuolisin, saisi Jumala tehdä minulle kuten halusi!

Se ei kuitenkaan ollut todellinen ratkaisu. Yhtäkkiä keksin jotain. Sanoin itselleni, että kaikki ongelmani ja sotkuni olivat Raamatun syytä, joten repisin kirjan kappaleiksi ja pääsisin siten lopullisesti eroon pulmistani. Melkein teinkin sen, mutta rupesin vapisemaan ja kuulin sisälläni äänen, joka sanoi: - Älä tee sitä! Saatat tarvita Raamattua joskus. Miksi haluat hävittää juuri sen kirjan? Koraani on aiheuttanut sinulle paljon enemmän vaikeuksia. Miksi et halua repiä Koraania kappaleiksi?

Ratkaiseva hetki – Jeesus vierailee luonani

Tunsin olevani umpikujassa, josta ei tuntunut olevan muuta ulospääsyä kuin kuolema. Auton kyydissä ollessani rukoilin, että joutuisimme kolariin, josta kaikki muut pelastuisivat, mutta minä kuolisin. Toivoin myös sydämestäni, että kotitaloni romahtaisi, ja minä olisin ainoa kuolonuhri. Vaikeroin mielessäni: - Oi Herra, ellet halua johdattaa minua, on parempi, että otat henkeni ja päästät minut tästä taistelusta.

Ristiriitaiset ajatukset myllersivät mielessäni. Eräänä heinäkuisena kesäpäivänä istuin yksinäni miettimässä pitkään kestänyttä yhteyttäni islamiin, islamilaisiin ryhmiin ja terrorismiin ja lopulta Uuteen testamenttiin. Rukoilin: - Oi Jumala, tiedät, että kaikessa tässä olen etsinyt Sinua. Onko Sinusta oikein jättää minut tähän tilaan? Missä on rakkautesi ja oikeudenmukaisuutesi? Vaikka haluaisit rangaista minua jostakin tekemästäni rikoksesta, olen mielestäni jo kärsinyt rangaistukseni. Mistä rikoksesta seuraa näin ankara rangaistus? Oi Jumala, älä hylkää minua tässä taistelussa!

Yhtäkkiä huoneeni ovi avautui. Luulin, että äitini toisi minulle jotain syötävää. Mutta ovella seisoikin pitkätukkainen mies, jolla oli muhkea parta ja hänen vieressään loisti valkea valopylväs. Se näytti kuin useiden loisteputkien kimpulta. En voinut katsoa miehen kasvoja enkä kiinnittää katsettani häneen. Kuulin hänen kutsuvan: - Nouse, Kristus haluaa sinut! Hetkessä loikkasin ulos huoneestani. Olin ihmeissäni ja kutsuin isäni, äitini, sisareni ja veljeni katsomaan Kristusta (muslimeille *Mestari Isa*). Al-Bukhari sanoo kirjassaan, että joka on nähnyt profeetan, on nähnyt johdatuksen, koska pahat

henget eivät näyttäyty profeettojen hahmossa. Ajattelin, että perheeni saattaisi uskoa kokemukseeni, jos hekin näkisivät Kristuksen.

Palasin huoneeseeni, mutta en nähnyt mitään. Olin pois tolaltani ja syvästi järkyttynyt. Miten voisin todistaa tämän perheelleni? Moitin Jumalaa siitä, ettei Hän auttanut minua.

- Miksi et voinut odottaa huoneessani, niin että he olisivat nähneet Sinut ja uskoneet Sinuun? Nyt he luulevat, että olen seonnut.

Juuri niin tapahtui. Perheeni tuli huoneeseeni eikä kukaan nähnyt mitään epätavallista. Äitini sanoi: - Oi Herra, miksi sallit kaiken tämän? Me iloitsimme, kun saimme poikamme takaisin kotiin, ja nyt olet antanut hänen tulla hulluksi! Hän rupesi itkemään ja syleili minua. Veljeni sanoi, ettei minun pitäisi murehtia, koska hän veisi minut Egyptin parhaalle psykiatrille. Sisareni totesivat: - Kaikki tämä johtuu siitä, mitä kirjoittelet öisin. Kaiken sen lopputuloksena on hulluus. Jumala, paranna veljemme!

Kun he olivat lopettaneet vaikerruksensa, kysyin heiltä vuorotellen:

- Etkö sinä ole äitini?
- Kyllä.
- Etkö sinä ole veljeni?
- Kyllä.
- Etkö sinä ole sisareni?
- Kyllä.

Sanoin heille: - Jos olen menettänyt järkeni kuten te sanotte, miten voin tuntea teidät kaikki? Miksi ette usko minua? Olen nähnyt Hänen valonsa. Hän puhui minulle.

Mutta heidän näkemyksensä oli vahvempi kuin minun. Lopulta aloin itsekin uskoa heitä. Minä olin tullut hulluksi. Niinpä menin vuoteeseeni ja pysyin siellä. Olin ilmeisesti kadottanut järkeni. Veljeni kävivät minua lohduttamassa, mutta en puhunut sanaakaan. Vajosin täydelliseen hiljaisuuteen.

Seuraavana aamuna veljeni vei minut maan parhaan psykiatrin luokse. Menimme hänen klinikalleen ja odotin omaa vuoroani. Lopulta minut kutsuttiin lääkärin vastaanottohuoneeseen. Istuin lääkärin eteen ja hän kysyi:

- Miten voin auttaa?

- En tiedä. Veljeni päätti tuoda minut teidän luokseenne.
- Hän sanoi, että olette nähnyt Mestari Isan!
- Kyllä, minä näin Hänet.
- Voitko kuvailla Hänet minulle?
- Oletteko te nähnyt Hänet?
- En.
- Jos ette tiedä, miltä Hän näyttää, miten voitte tietää, olenko minä oikeassa vai väärässä?
- Jaaha, teidän tapauksenne taitaakin olla hyvin vaikea!

Lääkäri selitti veljelleni, että kärsin vaikeasta masennustilasta ja tarvitsin pikaisesti sähköhoitoa. Se aloitettaisiin kuudella sähköhoitokuurilla ja vähitellen määrä vähennettäisiin kahteen. Lääkäri pyysi veljeäni tuomaan minut näihin hoitoihin kaksi kertaa viikossa. Veljeni kertoi, että sen toteuttaminen olisi hankalaa, koska asuimme kaukana Kairosta ja matka kestäisi kaksi ja puoli tuntia. Veljeni ehdotti, että lääkäri neuvoisi, miten joku toinen lääkäri voisi toteuttaa hoidon kotikaupungissamme. Lääkäri suostui siihen ja minä myös. Sanoin, etten pelännyt sähkökäsittelyä, koska olin saanut vankeusaikanani sähköshokkeja. Olin varma, että lääketieteellinen käsittely ei olisi niin rajua kuin vankilan kidutushuoneitten sähkökäsittely.

En nähnyt mitään syytä kieltäytyä sähköhoidosta. Jos olisin todellakin hullu, se auttaisi minua saamaan terveyteni takaisin. Jos taas en, tämä olisi vain yksi tuskallinen kokemus lisää Jumalan etsinnässäni. Toivottavasti Jumala ottaisi sen huomioon ja olisi minulle armollinen.

Kävin hoitokuurin läpi ja käytin lääkärin määräämät lääkkeet. Oletin, että sen jälkeen olisin terve ja voisin unohtaa kaikki minua kiusanneet ajatukset, jos ne olisivat hulluuden tai henkisen ja ruumiillisen jännityksen aiheuttamia.

Haluni lukea Raamattua oli kuitenkin entistä voimakkaampi. En saanut unta, ellen lukenut illalla Raamattua. Päätin pitää kaikki löytämäni asiat vain omana tietonani ja olla kertomatta kenellekään kokemuksistani. Halusin elää kristittynä nähdäkseni Jumalan työn. Jos tämä olisi oikea tie, näkisin sen hedelmät. Halusin nähdä Jumalan tukevan tätä päätöstäni, muuten hylkäisin sen.

Kristittyjen epäluulo

Rukoilin jälleen säännöllisesti viisi kertaa päivässä omalla tavallani: aamun sarastaessa, keskipäivällä, iltapäivällä, auringonlaskun aikaan ja illalla. Rukoilin ainoastaan Isä meidän -rukouksen. Olin kuitenkin hämilläni siitä, mitä uskonnollisia rituaaleja minun tulisi noudattaa, että rukoukseni olisi täydellinen ja voisin siten ansaita Jumalan suosion. Minun pitäisi mennä kirkkoon oppiakseni palvomaan Jumalaa oikealla tavalla. Siitä ajatuksesta en pitänyt lainkaan. Miten voisin tässä tilassa mennä kirkkoon? Miten voisin mennä kirkkoon nöyränä ja alistuvana, kun olin ollut aiemmin niin vastahankainen? - Ei, en mene kirkkoon. Ehkä joku toinen kerta, sanoin itselleni.

Yritin pyytää apua joiltakin kristityiltä, mutta kuka olisi ollut valmis puhumaan kanssani kaiken sen jälkeen, mitä olin tehnyt heille? Kaikki kieltäytyivät tapaamasta minua. He luulivat, että haluan joko tappa heidät tai käännättää heidät muslimeiksi. Lopulta eräs heistä lupautui tapaamaan minut kuukauden kuluttua. Minun piti odottaa kuukausi. Päätin käyttää odotusaikani lukemalla enemmän kristinuskon käsitteistä ja uskonkappaleista. Halusin tietää, mitä kristityt opettivat ja oliko heillä omat kristilliset kirjansa niin kuin muslimeilla.

Päätin ajaa partani pois näyttääkseni normaalilta. Lainasin paidan ja housut. Olin koko ikäni pukeutunut *galabeija*-kaapuun, jota tosiuskovaiset muslimit käyttävät. Menin kirjakauppaan, josta olimme emiirin kanssa aikaisemmin hankkineet minulle Raamatun. En pitänyt sen kaupan kirjoista, joten päätin mennä toiseen kauppaan. Aloin tutkia hyllyjä ensin kaupan ulkopuolelta nähdäkseni, millaisia kirjoja siinä kaupassa oli myytävänä. En uskaltanut mennä sisään kristilliseen kirjakauppaan. Koska minun oli vaikeaa edes katsoa mitään kristillisyyteen viittaavaa, miten voisin mennä sisälle kirkkoon tai johonkin seurakuntaan? Pelkäsin, että kaupassa kysyttäisiin henkilöllisyyspapereitani (egyptiläisessä henkilöllisyystodistuksessa mainitaan uskonto, johon kuuluu), ja he kutsuisivat poliisit paikalle. Silloin joutuisin valtion Salaisen Palvelun käsiin, ja se olisi kuin putoaisi pohjattomaan kuiluun.

Pitkän epäröinnin jälkeen kuitenkin rohkaisin mieleni ja menin sisälle kirjakauppaan. Jotkut kirjat kiinnostivat minua. En ollut aivan varma, millaisia kirjoja haluaisin lukea. Kun näin minua kiinnostavan otsikon, ostin kirjan. Lähdin kaupasta kainalossani kirjat

Jeesus, totta vai tarua, Uskoni ja Kristuksen sovitus. Aina yhden kirjan luettuani poltin sen heti.

Kaikki nämä kirjat luettuani palasin kirjakauppaan ostamaan lisää. Ostin kirjat *Yksijumalaisuus ja kolminaisuus* ja *Raamatullinen teologia*. Katsoessani näiden kahden kirjan hintoja, tajusin, ettei minulla ollut tarpeeksi rahaa pystyäkseni ostamaan ne. Niinpä palautin ne hyllyyn. Silloin vanha mies tuli luokseni ja kysyi:

- Miksi laitoit kirjat pois? Sanoin: - En halua niitä.
- Jos kerran et halua niitä, miksi sitten otit ne käteesi? hän kysyi.
- Ei kuulu sinulle. Onko tämä olevinaan joku kuulustelu?

Hän laski kätensä olalleni ja hän hymyili lempeästi. Hän sanoi:

- Poikani, ota kirjat, minä maksan ne. Annan sinulle osoitteeni, niin voit maksaa minulle myöhemmin. Ja ellet maksa, voit hävittää kirjat tai polttaa ne, etkä ole menettänyt mitään. Kysyin häneltä, miten hän tiesi, ettei minulla ollut rahaa kirjoihin. Hän vastasi, että Pyhä Henki oli kertonut sen hänelle. - Mikä sellainen Pyhä Henki mahtaa olla? Mietin sitä hyvin paljon.

Lähdin miehen kanssa hänen kotiinsa. Istuimme siellä joitakin minuutteja. Pelkäsin koko ajan, että hän kysyisi henkilöllisyydestäni ja näkisi siitä uskontoni. Mutta Jumalalle kiitos, kaikki sujui hyvin. Mies ei edes kysynyt nimeäni.

Jatkoin uutterasti kirjojen lukemista joko kotona tai hotellihuoneessa, jonka vuokrasin saadakseni lukea rauhassa ilman keskeytyksiä. En halunnut tuhlata minuuttiakaan edes syömiseen. Halusin ahmia kaikki Kristuksen sanat, jotka veisivät minut edes askeleen eteenpäin uuden elämän tiellä. Kävin usein kahvilassa, jonka asiakkaat olivat kristittyjä. Siellä luin ostamiani kristillisiä kirjoja. Rakastin Raamatun opetuksia. Tarkemmin sanottuna olisin halunnut olla Raamatun henkilöiden kaltainen. Ajattelin, että jos eläisin Raamatun opetuksen mukaan, muuttuisin maan päällä käveleväksi enkeliksi. Yksi kysymys vaivasi mieltäni: - Herra, onko mahdollista, että teet minusta paremman ihmisen, jos otan sinut vastaan ja elän Raamatun mukaista elämää? Voinko pitää edes joitakin ystäviäni, jotka eivät usko niin kuin minä? Voinko rakastaa äitiäni, isääni, veljiäni ja sisariaani, vaikka he eivät hyväksyisi uutta uskoani? Voinko rakastaa ystäviäni, vaikka he eivät jaa uskoani tai eivät usko, mitä sanon? Voitko tehdä tämän minulle, Herra? Voinko rakastaa maatani ja olla sille uskollinen niin kuin kaikki muutkin? Toivon, että se olisi mahdollista.

Islamilaisen ryhmän ensimmäinen askel uuden jäsenen kouluttamisessa oli kaikkien aiempien siteiden katkaiseminen, olipa kyseessä kotimaa, perhe tai mikä tahansa. Ainoa uskollisuutemme kohde oli Allah ja ainoa antaumuksemme kohde emiiri. Siksi en uskonut, että voisin muuttua tai oppia rakastamaan mitään muuta. Näkyni valosta ja hahmosta, joka oli sanonut minulle: - Nouse, Kristus tahtoo Sinut, vaivasivat mieltäni. Tiesin, että kaikki profeettanäyt olivat jumalallista johdatusta, mutta mikä oli tämän tapauksen johdatuksen tarkoitus? Oliko se johdatusta kohti kristinuskkoa vai kohti islamia?

Kaikki nämä ajatukset vaivasivat mieltäni niin, että kävelin kaduillakin niin kuin joku olisi ajanut minua takaa. En tiennyt, minne olisi pitänyt mennä. Se oli todella kauheaa aikaa. Lopulta päätin mennä erääseen kirkkoon. Halusin olla sellainen kuin Jumala tahtoo minun olevan. Kuulin sisäisen äänen sanovan: - Nyt olet kuullut äänen ja sinun pitää seurata sitä. Olet elänyt muslimina koko ikäsi, mutta et ole vielä elänyt kristityn elämää tietääksesi, millaista se on ja kumpi on parempi tai lähempänä Jumalaa, kristinusko vai islam.

Kävin monissa kirkoissa. Se ei ollut helppoa. Minun piti taistella paholaista vastaan joka kerta, kun päätin mennä kirkkoon. Paholainen kuiskutteli korvaani: - Onko tilasi noin surkea, että sinun pitää mennä kirkkoon? Häpeäisit! Nyt menet kirkkoon nöyryytettynä miehenä kun taas aikoinaan menit sinne korottaaksesi Allahin sanaa. Oletko unohtanut, mitä ennen teit kirkoille? Jos olet unohtanut, voin virkistää muistiasi. Sinulla oli tapana sanoa: - Totuus on koittanut, ja vääräys on kukistettu, sillä vääräyden on pakko kukistua. Missä nyt on tuo totuus, jonka puolesta olit valmis kuolemaan? Sinulla ei ole enää muuta paikkaa mihin mennä kuin kirkko - uskottomuuden, monijumalaisuuden ja jumalanpilkan pesään. Aiotko uskoa moneen jumalaan sen pitkän vaelluksesi jälkeen, jonka kuljit uskollisena ainoalle oikealle Jumalalle? Herää, tee parannus ja pyydä Jumalan anteeksiantoa ja toista islamin uskontunnustus: "Ei ole muuta Jumalaa kuin Allah, ja Muhammed on hänen sanansaattajansa." Nouse, pese pois kaikki pahat ajatuksesi ja pakene Allahin turviin kauhistuttavaa paholaista pakoon!

Tämänkin jälkeen menin kuin huomaamatta kirkkoihin. Se oli edelleen vaikeaa, ja minusta tuntui kuin joku olisi vetänyt minua pois päin ja estänyt minua menemästä kirkkoon. Saatoin jopa huutaa: - Minä menen kirkkoon tapahtui mitä hyvänsä! Menen

sinne, kävi miten kävi. Minulla ei enää ollut ystäviä eikä perhettä. Koskaan elämässäni en ollut tuntenut armoa. Olin tappanut sekä ryöstänyt ja nyt olin vailla sukulaisia, ystäviä, vailla yhtenkään Luojan luoman seuraa. Voisiko Jumala iloita minusta siinä kunnossa? Voisiko Jumala hyväksyä tappamisen, vihan ja kaikkien niiden kiusaamisen, jotka eivät hyväksyneet sanomaamme? Sain sanoa: - Jumala, armahda minua! Olen kurja ja yksinäinen. Haluan elää normaalia elämää ja haluan rakastaa maata, perhettäni sekä ystäviäni, mutta kuinka voisin sen tehdä? Kummalla näistä kahdesta tiestä tulee kulkea?

Päätin mennä kirkkoon, vaikka saisin maksaa siitä hengelläni. Syöksyin nopeasti kirkon sisälle. Pappi ei suhtautunut minuun niin kuin olisin halunnut. Hän ei suostunut kuuntelemaan minua, mikä vain pahensi kokemiani paholaisen hyökkäyksiä. Tullessani ulos kirkosta olin jollakin tapaa sisäisesti huojentunut, vaikka en ollutkaan saanut pappia kuuntelemaan itseäni. Päätin kuitenkin yrittää uudestaan. Valitettavasti epäonnistuin kaikissa yrityksissäni puhua jonkun papin kanssa ymmärtääkseni, mitä minun pitää tehdä ansaitakseni Kristuksen pelastuksen. Raamattu sanoo: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu." (Mark. 16: 16.) Minua kiusasivat kysymykset: - Miten voin uskoa? Mitä voin tehdä? Miten voin rukoilla, paastota, tehdä pyhiinvaelluksen tai antaa almuja?

Viimeisen kerran kirkosta lähtiessäni olin taakoitettu ja kuten sanotaan "polttavan häpeän verhoama". Saatana kuiskutteli taas korvaani: - He ovat hylänneet sinut. Se on sinulle oikein. Ansaitset parempaa kohtelua kuin tämä, ja Jumala on opettava sinulle vaikeampiakin läksyjä. Mutta pahojen henkien kiusaaminen ei kestänyt pitkään. Sisimmässäni kuulin hiljaisen ja lempeän äänen sanovan: - Sinä et palvo ihmisiä. Älä välitä heidän käytöksestään. Koska palvelet Jumalaa, Hän ei hylkää sinua. Hän ei anna koskaan sinun pettyä tai mennä harhaan. Ole kärsivällinen ja pidä lujasti kiinni Hänestä, jos kerran Häntä etsit. Kärsimyksesi päivät ovat pian ohi. Jumala ei koskaan hylkää niitä, jotka Häntä etsivät. Etkö ole lukenut: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon"? (Matt.11 :28.) Vastasin kysymykseen: - Olen lukenut sen, Herra, olen nähnyt ja lukenut jakeen useita kertoja sen kirkon seinässä, minkä ohi kuljin päivittäin matkallani lääketieteelliseen tiedekuntaan. Olin oppinut tuon jakeen silloin ulkoa niin että kulkiessani kirkon ohi olin sulkenut silmäni etten olisi nähnyt enää tuota Raamatun jakeita. Ääni jatkoi: - Anna elämäsi Jumalalle, ja Hän toteuttaa sanansa. Sain sanoa: - Oi Jumala, annan elämäni Sinulle! Pelasta minut näistä olosuhteista. Opetä minulle tiesi. Olen hukassa. Olen sekaisin ja olen jatkuvasti hämmennyksissä.

Noina aikoina tuntiessani näin tai jouduttuani vaikeuksiin palasin Raamatun ääreen ja löysin sieltä ihanan rauhan ja sisäisen levon.

Ajattelin ottaa yhteyttä joihinkin kristittyihin, joiden kanssa olin tehnyt työtä, mutta he eivät halunneet tavata minua. He pelkäsivät minua ja luulivat, että loukkaisin heitä tai saattaisin heidät ansaan kuten aiemmin. Jotkut kristityt kieltäytyivät puhumasta kanssani peläten, että aioin käännyttää heidät muslimeiksi. Mutta jos Jumala tahtoo jotain, kukaan ei voi Häntä vastustaa. Kerran eräs insinööriystäväni pyysi minua ivalliseen sävyyn kristityn luokse kylään. Hän nimittäin tiesi, miten paljon vihasin kristittyjä. Hän ajatteli, että tällä irvailullaan hän tekisi minusta pilkkaa. Hän ei uskonut minua suostuessani ehdotukseen niin helposti. Hän kysyi uudestaan: - Oletko varma, että haluat mennä hänen luokseen? Tiedäthän, että hän on kristitty?

- Tiedän ja haluan käydä hänen luonaan. Hän pyysi, etten kohtelisi hänen ystäväänsä kovin huonosti. Lupasin käyttäytyä kunnolla. Menimme tuon kristityn ystävän luo, joka tiesi hyvin, kuka olen. Minulla oli ollut tapana kiusata häntä ja yllyttää muita muslimeita häntä vastaan pakottaaksemme hänet kääntymään muslimiksi. Hän mykistyi nähdessään minut ovellaan. Hän sulki heti oven nenämme edessä. Ystäväni jatkoi ovelle kolkuttamista ja lopulta hän avasi alkaen moittia ystävääni. - Miten voit tuoda tuon miehen talooni? Etkö muista, mitä hän on tehnyt minulle? Haluan olla rauhassa ja minulla on muutenkin tarpeeksi ongelmia.

Pitkän väittelyn jälkeen hän lopulta päästi meidät sisään. Hänen asunnossaan kiinnitin huomioni suurikokoiseen Raamattuun, joka oli pienellä pöydällä keskellä huonetta. Otin Raamatun käteeni ja lehteilin sitä. Yhtäkkiä kysyin: - Onko tämä sinun pyhä Kirjasi? Hän mumisi vapisevalla äänellä: - Kyllä on, mutta Koraani on myös pyhä Kirja. Kaikki pyhät Kirjat ovat Jumalalta. Koraani ja Raamattu, Muhammed ja Kristus, kaikki ovat yhtä hyviä! Hän oli selvästikin aivan kauhuissaan. Hän pelkäsi minua niin paljon, että aina siirtyessäni häntä lähemmäksi hän perääntyi. Menimme näin ristiin rastiin olohuonetta aivan kuin olisimme leikkineet piilosta. Lopulta hän joutui huoneen nurkkaan ja seisoin hänen edessään niin, ettei hänellä ollut pakotietä. Sanoin hänelle: - Miksi teet näin? Haluan vain puhua kanssasi. Tiesin ystäväni menneen toiseen huoneeseen, joten käytin tilaisuutta hyväkseni ja yritin aloittaa keskustelun miehen kanssa. Halusin oppia tuntemaan kristittyjen tien Jumalan luokse, mutta hän ei ollut halukas yhteistyöhön

kanssani. Kysyin, voisinko tulla keskustelemaan hänen kanssaan joskus myöhemmin. Hän suostui sillä ehdolla, että paikalla olisi muitakin hänen ystäviään.

Sovittuna aikana menin uudestaan hänen luokseen, jonne oli kokoontunut puolisen tusinaa hänen ystäviään. Mies pelkäsi minua. Puhuin hänen kanssaan hetken ja myönsin olevani kuin hävinnyt sotilaskomentaja, joka käy rauhanneuvottelua voittajansa kanssa. Häpesin niin, että painoin pääni ja katsoin lattiaan koko ajan. Muistin, millainen olin ollut ennen. Nyt sen sijaan olin kerjäämässä kristityiltä edes joitakin sanoja, jotka johdattaisivat minut siihen, mitä vastaan olin ennen taistellut. Mutta Jumalan rauhan ja pelastuksen kaipuu saivat minut uhraamaan kaikkeni saadakseni etuoikeuden päästä Jumalan valtakuntaan, jota olin lakkaamatta etsinyt. En ollut jättänyt ainuttakaan kiveä kääntämättä, ja olin tutkinut maat ja mannut saavuttaakseni kauan kaipaamani, arvokkaan tavoitteeni. Nyt olin vain kivenheiton päässä siitä. Tajusin, että voisin löytää tavoitteeni vain sen Kirjan sivuilta, jonka kristitty ystäväni omisti.

Olin valmis tekemään mitä tahansa oppiakseni tuntemaan Herran tien. Ystäväni tunsu heikosti Raamattunsa, joten hän ei voinut auttaa minua paljonkaan. Hänellä oli perheongelmia. Kuulin joiltakin ystävilteni, että hän harkitsi muslimiksi kääntymistä voidakseen ottaa toisen vaimon. Sellaiset ratkaisut ärsyttivät minua. Tunsin, että hänellä ei ollut antaa minulle sitä, mitä etsin. Ystävytemme kuitenkin syveni, ja kävin hänen luonaan useita kertoja. Hän tarjosi minulle rauhallisen paikan, jossa saatoin lukea vapaasti. Hän ei yrittänyt pakottaa minua hyväksymään mitään määrättyjä ajatuksia. Minulla oli vain yksi tavoite: halusin oppia tuntemaan Kristuksen ilman mitään kirkkokuntia ja lahjoja välttääkseni sen, mistä olin muslimina kärsinyt.

Ystävytemme ei kestänyt kauan, mutta tutustuin toiseen kristittyyn, joka tunsu Raamatun hyvin. Olimme kuitenkin lievästi sanottuna eri maata. Kun hän oli aikaisemmin pyytänyt minua tekemään työssäni jonkun palveluksen hänelle, olin antanut hänelle vääriä tietoja ja yllyttänyt ihmisiä häntä vastaan. Olin jopa antanut ihmisille lahjoja, kun he olivat vahingoittaneet häntä. Hän kuitenkin suostui tapaamaan minut kuukautta myöhemmin. Hän pyysi minua varmistamaan tuloni siten, että soittaisin hänelle viikkoa aiemmin.

Tunsin, miten ympyrä sulkeutui. Ei ollut yhtään kirkon pappia, joka olisi kuunnellut minua, ei yhtään ihmistä, joka olisi valmis tapaamaan minut. Asemani oli kaikkien kristittyjen silmissä kyseenalainen. Heidän oli vaikea edes lausua nimeäni. Jos joku halusi pelotella toista, hänen tarvitsi vain sanoa nimeni. Olin kuin linnunpelätti, joka pelottaa linnut pois puutarhasta. Kolme viikkoa myöhemmin halusin soittaa tuolle kristitylle, että olen tulossa häntä tapaamaan. Minulla ei ollut kotona puhelinta, joten minun piti mennä soittamaan puhelinkioskista.

Katoamistapaus

Aina kotoa lähtiessäni kuljetin kaikkia papereitani ja muistiinpanojani mukana, etteivät ne joutuisi väärin käsiin. Olisi ollut vaarallista, jos joku olisi nähnyt paperini, koska minulla oli monien sivujen tutkielmia Kristuksen jumaluudesta, Koraanin erehtyvyydestä, Muhammedin profeetanasemasta ja niin edelleen. Otin kaikki nämä paperit ja Raamatun aina mukaani joka paikkaan ja kannoin niitä muovikassissa. Mennessäni soittamaan rautatieaseman edessä olevasta puhelinkioskista pelästyin huomattessani, että koko muovikassini oli kadonnut kuin tuhka tuuleen.

Kassissa oli kaikki tärkeimmät tavarani: lompakkoni, henkilöllisyyspaperini, Raamattuni ja tutkimuspaperini. Kuitenkin tunsin sisimmässäni sellaista rauhaa, tyyneyttä ja levollisuutta, johon olin harjaantunut turvallisuusviranomaisten ja salaisen poliisin kanssa asioidessani. Mieleni tuli kaksi asiaa. Ensiksikin, laukkuvaras voisi lukea paperini ja toimittaa ne valtion turvallisuuspalvelulle. Sitten olisin heille helppo saalis, koska henkilöllisyystodistuksen avulla he saisivat nopeasti selville, kenelle paperit kuuluivat. Minut voitaisiin teloittaa, koska Koraania vastaan hyökkäämisestä seurasi varma kuolemantuomio. Tämä ei kuitenkaan vaivannut minua kovin paljoa, koska olin varma, että kun oli minun aikani kohdata Luoja, en voisi siirtää sitä hetkeä sekunnin murto-osallakaan. Ja jokaikinen meistä joutuu kerran maistamaan kuolemaa.

Toiseksi minua alkoi vaivata ilkeä epäily, joka ohjasi kaikkia ajatuksiani ja tunteitani: Jumala rakasti minua niin paljon, että Hän halusi osoittaa kristallinkirkkaasti olevani väärässä kulkiessani kohti kristinuskoa. Mielessäni kajasti epämääräinen aavistus, että kristinusko oli vain paholaisen polku ja Jumala oli tuhonnut kaikki hyökkäykseni pyhää Koraania ja Hänen profeettaansa Muhammedia vastaan ja sen vuoksi hävittänyt

Raamatun myrkyn elämästäni. Ajatus jatkui: - Nyt olet saanut selvän todisteen, että kristinusko oli harhapolku ja olet poikennut sivuun totuudesta. Nouse ja tee parannus! Älä viivyttelä anomasta Jumalan anteeksiantoa, koska Hän on anteeksiantavainen ja armollinen kaikkia niitä kohtaan, jotka katuva ja tekevä hyvä. Puhdistä itsesi kaikista paholaisen epäpuhtaista ajatuksista, jotka houkuttelevat sinut monijumalaisuuteen, jumalanpilkkään ja uskottomuuteen omaa uskontoasi kohtaan. En voinut kuin alistua paholaisen puhutteluun.

Kun kristitty ystäväni kuuli minun hukanneen kaikki paperini, hän pelästyi kovasti. Hän pyysi, etten ottaisi häneen yhteyttä enkä kävisi hänen luonaan, kunnes hänenneitten papereitteni kohtalo selviäisi. Tämä oli ollut viimeinen oljenkorteni, ja nyt olin menettänyt kaikki tukipilarini, joita tarvitsin jatkaakseni kristittynä. Minusta tuntui, että Jumala halusi minun hylkäävän tuon uskonnon, ehkä siksi, etten kyennyt jatkamaan taistelua. Vaikka nautinkin sydämeni pohjasta jokaisesta Raamatun sanasta, ja yritin parhaani mukaan lausua Herran rukouksen oikein, luonteeni ei ollut todella muuttunut. Olin yhä täynnä vihaa ja kateutta kristittyjä kohtaan. En kyennyt antamaan kenellekään anteeksi. En pystynyt sanomaan äidilleni edes ”hyvää huomenta”. Kasvoistani paistoi viha ja katkeruus. Olin avoimesti vihainen vanhemmilleni ja veljilleni, jotta he tietäisivät minun vihaavan heitä, koska olivat uskottomia. Olin niin täynnä kapinan ja vihamielisyyden henkeä, että se sai minut välillä epäilemään jopa Raamatun luotettavuutta.

Kaikki vastoinkäymiset tuntuivat huipentuvan papereitteni häviämiseen. Se oli armoton hyökkäys Jumalan minussa tekemää työtä vastaan. Se oli yritys murtaa päättäväisyyteni ja rakkauteni Raamatun sanaan. Jälleen kerran puhkesin kyyneliin ja syytin Jumalaa kaikesta, mitä ympärilläni tapahtui. Oliko se Jumalan työtä, että aina ottaessani askeleen Häntä kohti kaikki alkoi sujua huonosti. - Jumala, miksi kaikki tämä tapahtuu minulle? Mistä hyvästä saan kaiken tämän? Jos rankaiset minua jostakin kristityille tekemästäni vääryydestä, anna minulle anteeksi nyt sitä katuessani. Armahda minua ristinkuolemasi tähden tai muutoin ristisi merkitsee juuri sitä, mitä olen aiemmin siitä ajatellut. Kuka olet, että sallit minun lähestyä itseäsi? Miten voin miellyttää Sinua? Elämäni on niin surkeaa. Jos se jatkuu näin, kuolema on minulle parempi vaihtoehto kuin elämä. Ellet armahda minua, tapan itseni. Jos sen vuoksi joudun helvettiin, en häviä mitään, koska ellet anna minulle armoasi, joudun helvettiin joka tapauksessa.

Itkin paljon. Ulvoin tuskasta. Nousin seisomaan, ja kyyneleeni valuivat virran lailla kasvojani pitkin. Äitini näki minut, taputti olalle ja itki kanssani. Hän kysyi, mikä minua vaivaa. Vastasin hänelle: - Jätä minut rauhaan. En halua puhua kenellekään. Olen kerran puhunut sinulle, ja leimasit minut hulluksi. Antakoon Jumala sinulle anteeksi. Menin nopeasti huoneeseeni ja kävin suihkussa puhdistakseni kaikki kristilliset ajatukset pois mielestäni. Minun piti puhdistautua myös kaikesta, mitä olin tehnyt.

Jatkoin pohdiskelujani ja mietin, voisiko Jumala antaa minulle anteeksi kaiken, mitä olin sanonut hänen profeetastaan Muhammedista ja pyhästä Koraanista. Minusta tuntui kuin joku olisi puhunut minulle: - Et ole hyökännyt ketään vastaan etkä puhunut valhetta. Kaikki johtopäätöksesi ovat itsestään selviä, eivät ne ole sinun keksimiäsi.

Nousin, levitin rukousmattoni ja toistin islamilaisen uskontunnustuksen osoittaakseni, että haluan olla taas muslimi. Yritin rukoilla, mutta se ei onnistunut. En pystynyt toistamaan sanaakaan Koraanista. En myöskään pystynyt polvistumaan rukoukseen. Niinpä painoin kasvoni käsiini hetkeksi. Sitten lausuin ääneen: - Jumala, jos Sinä et ole minulle vihainen, mikään ei voi vahingoittaa minua. Jos Sinä rankaiset minua jostakin tekemästäni synnistä, pyydän: anna minulle anteeksi ja lievennä kärsimyksiäni. Jos et johdata minua, toimit vastoin omaa luontoasi. Oi Herra, en enää jaksa käsitellä omaa tilannettani. Ellet Sinä ilmoita itseäsi, menen harhaan. Rakastan sinua, Herra. Tein sen, mitä minun käskettiin tehdä. Tein sen, mihin muut eivät pystyneet, vain miellyttääkseni Sinua, kuten luulin. Kun ilmaisit minulle valosi ja kutsuit minua, en viivytellyt. Miten kauan vielä sallit minun haparoida pimeydessä? Kaikki, mitä elämässäni tapahtuu, todistaa Sinun rakkaudestasi, jolla johdat minua luoksesi. Sinä olet Hyvä Paimen. Anna minulle lisää rakkauttasi ja johdata minut lähemmäksi itseäsi.

Sinä yönä nukuin sikeämmin kuin koskaan aiemmin elämässäni. Kun oli jo melkein aamu, näin nukkuessani näyn. Näin miehen, jolla oli leveät hartiat, tuuhea parta, pronssinvärinen iho ja hyvin kaunis ulkonäkö. Hän otti minua hartioista kiinni ja ravisteli minua kevyesti sanoen: - Vieläkö epäilet Minua? Sanoin Hänelle: - Kuka olet? En tunne sinua. Mies vastasi: - Minä olen se, jota sinä etsit.

- Ei, en tunne Sinua, auta minua tunnistamaan Sinut.
- Lue Kirjaa. Miksi et ole lukenut Kirjaa?
- Etkö tiedä, että kadotin Kirjan ja kaikki paperini?

- Kirja ei voi hävitä. Nouse, avaa komerosi ja katso: Kirja on siellä. Muut paperisi saat takaisin viikon sisällä.

Vavahdin kuin olisin herännyt ruoskaniskuun, ja menin nopeasti huoneeni nurkassa olevalle komerolle. Vapisin avatessani kaapin oven ja suureksi hämmästykseni näin siellä kadottamani kirjan. Vapisin kuin olisi ollut kylmä talviyö. Suljin Raamatun tiukasti syliini kuin äiti, joka haluaa löydettyään kauan kadoksissa olleen lapsensa. Juoksin oman äitini luo, herätin hänet ja peitin hänet suudelmilla. Kerroin iloisena, mitä oli tapahtunut. Sanoin hänelle: - En salli sinun koskaan enää nimittävän minua hulluksi. Heittäydyin hänen syliinsä ja itkin sanoen: - Äiti, anna anteeksi, että olen ollut sinulle tyly. Luulin toimivani oikean uskon mukaan. Mutta nyt tiedän, mikä on oikea usko. Anna minun suudella jalkojasi. Äitini kysyi: - Mitä sinulle on tapahtunut, poikani?

- Minä kerron, mutta vanna minulle ettet ajattele minun taas seonneen. Äiti, Jumala on johdattanut minua.
- Oletko siis ollut ennen eksyksissä?
- Minua johdattanut Jumala ei ole se, jota ennen seurasin.
- Onko olemassa toinen Jumala?
- Kyllä, on toinen Jumala, joka neuvoo minua rakastamaan ja tottelemaan sinua.
- Kuka se Jumala on?
- Kristus, josta Koraani käyttää nimeä *Isa*.
- Poikani, älä puhu tästä veljillesi. He ajattelisivat sinun todella tulleen hulluksi.
- Miten vain haluat, mutta uskotko sinä minua?
- Miksi en uskoisi? Olen jo nähnyt todisteen. Et ole kahteenkymmeneen vuoteen kohdellut minua tällä tavalla. Mene ja Jumala ei koskaan hylkää sinua. Mutta pidä asiasi salassa, äitini varoitti.
- Kuvittele itsesi minun tilalleni ja ymmärrät kyllä tunteeni. Toivon, että voisin seistä torilla ja huutaa keuhkojeni täydeltä, että Kristus on Jumala, joka on muuttanut minut. Hän teki sen, mihin Muhammedin Jumala ei kyennyt!

Hän painoi kätensä suulleni estääkseen minua puhumasta enempää.

Jumalan rakkauden muuttava voima

Auringon noustessa lähdin tapaamaan ihmisiä kuin vastasyntyneenä lapsena, joka näkee maailman ensi kertaa. Katselin kaikkea ympärilläni ja näin kaiken kauniina. Ihmiset olivat mielestäni niin hyviä. Aloin kätellä kaikkia vastaantulijoita, tuttuja ja

tuntemattomia. Menin kristityn kauppiaan luo. Olin tehnyt kauppiaalle paljon kiusaa ja häntä lähestyessäni hän luuli minun aikovan hyökätä kimppuunsa. Kauppias ryhtyi sulkemaan liikettään. Sanoin hänelle: - Älä pelkää. Hän oli kauhusta mykkänä. Syleilin häntä ja pyysin häneltä anteeksi. Kauppias puhkesi itkuun. Hän sanoi jotain, mitä en ymmärtänyt. Vasta myöhemmin sanojen merkitys selvisi minulle. Hän sanoi: - Halleluja, ylistys Jumalalle! Kysyin: - Mitä sinä sanoit? Hän vastasi: - Ajallaan Hän selittää sinulle. Sitten kauppias meni pois.

Näin ihmiset uusin silmin. Ihmettelin, olinko menettänyt järkeni. Ihmiset tuijottivat minua ja näyttivät aprikoivan, mitä minulle oli tapahtunut. Työtoverinikin ihmettelivät äkillistä ja täydellistä muutosta käytöksessäni. Näin heidän hämmästyneet kasvonsa ja tajusin heidän miettivän: - Eilen tämä mies sylki päällemme. Nyt hän on lauhkea kuin lammas. Mistä on kyse? Onko tämä joku uusi isku tai suunnitelma meitä vastaan? He eivät voineet uskoa todeksi täydellistä muuttumistani. Mutta en paljoa piitannut heidän reaktioistaan. Halusin vain hyvittää niille, joita vastaan olin hyökännyt, nöyryyttänyt ja loukannut. Olin suunnitellut ilosta, joka täytti sydämeni. Sisimpäni sopukat täytyivät ensi kertaa elämässäni nöyryydellä ja tyyneydellä. Joskus ajattelin, että kaikki oli vain kaunista unta. Tästä unesta en halunnut koskaan herätä. Mutta kyseessä oli Jumalan voima. Halusin lisää kokemuksia, jotka varmistaisivat minun muuttuneen täydellisesti eikä kysymyksessä olisi vain tilapäinen ilmiö.

Mietin näyssä näkemäni miehen sanoja, että löytäisin paperini viikon kuluessa. Päivät kuluivat, ja aloin epäillä näkyäni. Pelkäsin, etten löytäisi papereitani viikon kuluessa. Se tuhoaisi onneni. Laskin päiviä, kunnes näyssä saamaani aikaan oli enää yksi päivä. Sinä päivänä olin lähellä rautatieasemaa ja minun piti soittaa, joten menin samaan puhelinkioskiin, missä olin hävittänyt paperini viikkoa aiemmin. Viivyttelin jonkin aikaa. Astuin eteenpäin, ja sitten taas peräännyin. Puhelinkioskin omistaja huomasi sen, joten hän kysyi minulta: - Onko sinulla ongelmia?

- Ei, tämä kioski vain on minulle huono enne, koska käytin sitä viime viikolla ja hävitin silloin laukkuni. En halua soittaa tästä puhelimesta uudelleen, koska en tiedä, mitä nyt häviäisi.

Hän kysyi: - Oliko laukku sinun?

- Kyllä, tiedätkö, missä se on? Hän vastasi: - Kerro joitakin tuntomerkkejä, jotta tiedän laukun kuuluvan sinulle. Sitten voin kertoa, missä se on. Kerroin hänelle, että se oli

muovikassi, jossa oli papereita, Koraanin näköinen kirja, henkilöllisyystodistus ja passi, mutta rahaa ei kassissa ollut. Hän nyökkäsi ja sanoi: - Aivan oikein. Hän käski minun tulla seuraavana päivänä uudelleen ja hän veisi minut laukun löytäjän luo.

Seuraavana päivänä oli kulunut seitsemän päivää näystäni. Menimme Kairon eteläpuolella sijaitsevaan kylään. Tapasimme laukun löytäneen miehen, ja hän antoi laukun minulle. Avasin sen nopeasti, mutta siellä ei todellakaan ollut Raamattua. Sanoin hänelle: - Täältä puuttuu yksi kirja. Kassin löytäjä sanoi: - Vannon Jumalan nimeen, etten ole ottanut laukusta mitään. Siellä on papereita, passi ja henkilöllisyystodistus. Olin iloinen kuullessani tämän ja sanoin uskovani häntä. Olin ihmeen kautta löytänyt Raamattuni omasta kirjahyllystä ja nyt löytyivät loputkin kadottamani tavarat ja varsinkin tutkimuspaperini. Olin onneni huipulla. En ollut muslimina koskaan kokenut tällaista: olin pyytänyt Jumalalta jotain ja saanut Häneltä rukousvastauksen. Tämä oli minulle suuri ihme. Tunsin itseni kovin pieneksi ja nöyräksi Jumalan armon edessä. Sanoin Jumalalle: - Kuka minä olen, että olet minulle näin hyvä? Pian sain vastauksen: - Minä olen tämän tehnyt, ja Minä teen vieläkin suurempia tekoja niille, jotka rakastavat Jumalaa. Puhuin itsekseni ja toivoin, että Jumala antaisi minun kokea jotain, mistä tietäisin varmasti, että olen todella muuttunut. Tulisni siitä kovin iloiseksi.

Uskoa vahvistetaan

Pian Jumala vastasi rukouksiini. Sain ensimmäisen kokemuksen uudesta suhteestani Kristukseen. Työpaikassani työntekijät saivat kaikki vuorollaan rahapalkkion. Aikaisemmin olin vaatinut palkkatoimiston henkilökuntaa laittamaan nimeni listan kärkeen. Otin myös osan kaikille kristityille tulevasta palkkiosta; jako ei siis ollut tasapuolinen. Eräänä päivänä oli taas palkkion saamisen aika. Eräällä työtoverillani oli kotona vaikeuksia ja hän tuli pyytämään johtajalta, että saisi tällä kertaa palkkion selvittääkseen rahavaikeuksistaan. Johtaja kertoi, että listaan oli laitettu jokaiselle oma vuoronsa. - Paul on nyt listan kärjessä. Tiedät, että hän on ilkeä mies, emmekä voi antaa hänen odottaa. Meidän täytyy yrittää olla hänelle mieliksi, ettei hän purkaisi kiukkuaan meihin. Juuri sillä hetkellä tulin johtajan toimistoon ja kuulin heidän kuiskivan keskenään. Kysyin heiltä: - Puhutteko palkkiosta? Johtaja vastasi takerrellen: - Kyllä, mutta älä ole huolissasi! Nimesi on listan kärjessä. Kysyin häneltä: - No, mitä työtoverini

sitten tahtoo? Johtaja vastasi: - Hän toivoo saavansa palkkion tässä kuussa, että selviäisi taloudellisista vaikeuksistaan, mutta minä kieltäydyin. Kysyin: - Miksi? Minun puolestani voit laittaa hänen nimensä minun nimeni tilalle. Johtaja luuli minun pilkkaavan häntä. - Nimesi on listan kärjessä eikä kukaan voi muuttaa listaa.

- Mutta minä haluan, että työtoverini saa tämän kuun palkkion. Kollegani ihmetteli, halusinko todella näin tehtävän. Vastasin hänelle: - Nimeni otetaan pois listalta ja sinun nimesi laitetaan minun nimeni tilalle. Parasta olisi, että kaikki muutkin antaisivat oman palkkiovuoronsa nyt hänelle. Kuulin miehen sanovan: - Kunnia Jumalalle, jolla on valta muuttaa olosuhteet! Mistä on kyse? Mitä on tapahtunut? Onko tuomiopäivä jo koittanut? Voiko tuo ihminen tehdä näin? En usko sitä todeksi! Minä sanoin: - Jumala on kaikkivaltias, ja Hän voi saada "syöjästä syötävää, väkevää makeaa". Silmäni kostuivat kyynelistä, koska tein tällaista ensimmäistä kertaa elämässäni. Ennen olin aina ottanut leijonanosan kaikesta itselleni, laillisesti tai laittomasti. Mutta nyt Kristus oli opettanut minut antamaan. Olin hurmaantunut saadessani maistaa antamisen ihanuutta.

Perheeni alkoi huomata elämäni muuttuneen. Aiemmin he olivat sulkeneet television ja juosseet pois, kun tulin kotiin. Etenkin sisareni pelkäsivät minua. Minussa tapahtuneen sisäisen muutoksen jälkeen annoin heidän katsella televisiota rauhassa. Esitin vain pyynnön, etteivät he katselisi säädyttömiä ohjelmia. He sanoivat minulle: - Tämä ei voi olla totta! Annatko sinä meidän katsoa televisiota? Emme voi uskoa tätä todeksi! Vastasin: - Miksette? Jos tietäisitte tunteeni teitä kohtaan, ette uskoisi, miten paljon rakastan teitä. Haluan pyytää anteeksi kaikkea huonoa käytöstäni teitä kohtaan. Kaikki puhkesivat kyyneliin. Siitä lähtien kotiin tullessani suutelin äitiäni, ja silloin tällöin toin hänelle lahjojakin. Hän itki usein, mutta nyt onnesta. Olen kiitollinen Jumalalle, että sain välini kuntoon äitini kanssa ennen hänen kuolemaansa. Minulla oli hyvä mieli, että onnistuin hyvittämään hänelle aiemmat pahat tekoni. Jumala eheytti suhteeni muihinkin perheenjäseniin.

Kristityt ystäväni seurasivat tapahtunutta ja pelkäsivät kyläläisten saavan selville tilanteeni. Se tietäisi vaikeuksia ystäväilleni, jotka varmaan leimattaisiin syntipukeiksi kääntymisen johdosta. He pyysivät, että lähtisin Egyptistä ja matkustaisin ulkomaille, mutta kieltäydyin ehdottomasti toteuttamasta heidän toivettaan. Olin edelleen tietoinen kaikesta, mitä olin tehnyt Kristusta ja kristittyjä vastaan. Siksi kerroin rukoilleeni ensimmäisestä uuden elämäni päivästä lähtien, että Jumala auttaisi minua palvelemaan

Kristusta yhtä paljon kuin olin Häntä vastustanut. Olin vainonnut Hänen kansaansa Egyptissä, joten en lähtisi Egyptistä. Lupasin ystäväilleni, etten paljastaisi heidän nimiään, jos minut pidätettäisiin.

Eräänä päivänä he kutsuivat minut mukaansa kirkkoon, jossa en ollut ennen käynyt ja lähdin sinne mielelläni. Tapasin joitakin kirkonisiä ja kerroin heille kaiken, mitä Jumala oli tehnyt elämässäni. Näin mielihyvän valaisevan heidän kasvonsa, ja he olivat innoissaan Jumalan suurista ihmeistä elämässäni. Halusin saada kasteen. He suostuivat tähän. Minut kastettiin toukokuun 9. päivänä vuonna 1993. Muistan sen päivän vieläkin, koska pidän sitä todellisena syntymäpäivänäni. Se liittyy läheisesti uudestisyntymiseni aikaan.

USKON HEDELMÄT

Olen kertonut tarkasti elämästäni ennen kääntymystäni. On syytä kertoa jotain Jumalan työstä elämässäni opittuani tuntemaan Hänet. Sukulaiseni ja ystäväni eivät voineet uskoa, että muutuin niin täydellisesti. Kukaan ei ollut uskoa kääntymykseni jälkeisiä tapahtumia. Pyysin kerran Jumalalta jotain kokemusta tietääkseni, että kääntymykseni oli varmasti totta. Jumala antoi itse asiassa minulle runsaastikin kokemuksia, ei ainoastaan todistaakseen minussa tapahtuneen muutoksen, vaan myös kouluttaakseen minua edessä oleviin raskaisiin haasteisiin. En valinnut tätä uutta tietä enkä elämääni Kristuksen kanssa. Päinvastoin, yritin torjua Hänet. Kristus kuitenkin valitsi minut. Hän ei valinnut minua sattumalta vaan varmastikin aivan tiettyä tarkoitusta ja tehtävää varten, jonka Hän oli minua varten valmistanut. Siksi haluaisin kertoa joistakin kokemuksistani ja Jumalan avusta .

Kristittynä työpaikalla

Olin työssä toimistossa, jossa minulla oli kolme työtoveria. Olimme kuitenkin harvoin yhtä aikaa paikalla. Meillä jokaisella oli lukittava kaappi omille tavaroillemme. Eräänä päivänä huomasin, että joitakin tavaroitani oli hävinnyt kaapistani. En osannut epäillä ketään työtoveriani. Seuraavana päivänä sama toistui ja taas huomasin joidenkin tavaroitteni kadonneen. Sama toistui kolmannen kerran ja tällä kertaa kaikki palkkarahani oli viety. Huomasin, että kaapin lukko on murrettu. Tiesin nyt varmasti, että joku työtovereistani oli syyllinen. Yhtäkkiä hirvittävä, saatanallinen vihan henki valtasi

minut. Aloin kiroilla ja sadatella niin kuin minulla oli ollut tapana ennen uskoontuloani. Sanoin: - Jos olenkin ottanut Kristuksen vastaan ja näette minut lauhkeana kuin lammas, ei se tarkoita, että voitte pilkata ja luulla minua helpoksi saaliiksi! Vannoin kostavani heille ja maksavani kaksin verroin takaisin. Päätin särkeä kaikkien kaapit, ottaa tavarat, jättää kaappien ovet auki ja polttaa kaikki tavarat aivan niin kuin Aabraham oli polttanut epäjumalankuvansa. Halusin heidän tietävän, miltä tuntuu tulla ryöstetyksi. Menin hakemaan ison vasaran, jolla toteuttaisin suunnitelmani. Suljin toimiston ja varmistin, ettei kukaan ollut näkemässä. Tartuin vasaraan kaksin käsin ja heilutin sitä korkealla ilmassa. Kiehuin vihasta ja kostonhalusta. Olin juuri lyömässä kaappeja, kun joku koski käteeni ja kuulin lempeän äänen sanovan: - Älä kosta pahaa pahalla, äläkä loukkausta loukkauksella, vaan siunaa ja ole rauhantekijä. Käännyin katsomaan, kuka minulle puhui, mutta en nähnyt ketään. Sanoin itseseni: - Herra, näetkö missä tilassa olen? Tapahtukoon Sinun tahtosi! Sammuta kiukkuni ja tukahduta vihani tuli. En pysty kontrolloimaan itseäni. Anna minulle rauhasi! Yhtäkkiä tunsin rauhan ympäröivän minut ikään kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kuulin äänen, joka käski minun kirjoittaa paperille seuraavat sanat:

- Rakas veljeni, joka avaat kaappini!

Olen pahoillani, etten voi täyttää tarpeitasi. Kirjoita minulle lista kaikesta, mitä tarvitset ja lupaan Jumalan avulla tehdä parhaani auttaakseni sinua. Todistaakseni rehellisyyteni ja hyvät aikeeni en vaihda uutta lukkoa särjetyn tilalle. Lopuksi toivon yli ymmärryksen käyvän Jumalan rauhan varjelevan elämäsi ikuisesti. Terveisin veljesi Paul.

Kirjoitettuani kirjeen laitoin sen kaappiini. Rukoilin ja kiitin Jumalaa, että Hän oli varjellut minua joutumasta saatanallisten ajatusten valtaan.

Kaksi päivää myöhemmin minua kohtasi yllätys. Eräs työtoveri tuli luokseni työvuoroni aikana. Se oli epätavallista. Kysyin häneltä: - Mikä tuo sinut tähän aikaan tänne? Hän vastasi: - Haluaisin keskustella kanssasi. Hän pyysi, että menisimme rauhalliseen paikkaan puhumaan kahden kesken. Hän katsoi maahan ja sanoi: - En tiedä, mitä sanoisin sinulle. - Kerro, mitä on tapahtunut! Työtoverini avasi pienen laukun ja näytti minulle kaikki kaapistani otetut tavarat. En voinut uskoa silmiäni. En ollut ajatellutkaan, että saisin joskus tavarani takaisin enkä voinut olettaa hänen olleen varas. Hän oli uskonnollinen mies, joka noudatti säännöllisesti muslimien rukousaikoja. Hän sanoi: -

Olen ottanut nämä tavarat kaapistasi. Voisitko ottaa ne takaisin ja luvata, ettet kerro asiasta kenellekään? Varastamiani rahoja en voi nyt heti maksaa takaisin, koska lapseni ovat olleet sairaina, ja minun piti viedä heidät lääkäriin. Maksan sinulle vähitellen kerran kuussa.

- Voit pitää nämä tavarat. Ne ovat nyt sinun. En valehdellut kirjeessäni. Jumala kyllä korvaa minulle kaiken; pidä sinä rahat. Olen varma, että Jumala huolehtii kaikesta. Jos en olisi tarkoittanut kirjoittamaani, olisinko jättänyt kaappini lukon korjaamatta? Työtoverini sanoi: - Minulla on yksi kysymys ja haluan sinulta rehellisen vastauksen.

- Olenko koskaan valehdellut sinulle?
- Puhut kuin kristityt sanoessasi Herra, Herra. Käytät samoja sanoja ja sanontoja, joita kuulen naapurini, puuseppä Gergisin suusta. Hän on kristitty.
- Kun minulle selvisi, että tavaroitani on varastettu, minulla oli kaksi vaihtoehtoa: joko vastaisin vihaan vihalla, pahaan pahalla sen islamilaisen perimätiedon mukaan, joka sanoo: "Joka kuolee ilman omia rahojaan, on marttyyri", ja "Älköön kukaan teistä olko pelkuri, vaan ottakaa se, mikä teille kuuluu, älkääkä välittäkö mistään muusta". Toisin sanoen, minulla oli mahdollisuus valita, millä tavalla hankkisin menettämäni tavarani takaisin. Toinen vaihtoehto oli olla maksamatta pahaa pahalla. Jos joku haluaa haastaa riitaa ja ottaa minulta pukuni, vieköön takkinikin. Kumpi näistä vaihtoehtoista on sinun mielestäsi parempi?
- Jälkimmäinen on tietenkin paljon parempi.
- Niin juuri minä tein. Käyttäydyin tavalla, joka varjelee rakkauden ja ystävällisyyden siteitä enkä miettinyt onko se islamilainen, juutalainen vai kristillinen tapa. Tärkeintä on se, miten menettelin. Jos islam antaisi tällaisen käyttäytymisohjeen, olisin varmasti noudattanut sitä.
- Mistä olet oppinut tällaista?
- Kerron sen sinulle myöhemmin. Nyt olet kiihtynyt ja hieman poissa tolaltasi. Kun olet rauhoittunut, selitän sinulle tarkemmin. Jos silloin vielä olet kiinnostunut asiasta, olen valmis kertomaan.

Kahden viikon kuluttua työtoverini tuli työvuoron jälkeen luokseni ja sanoi: - Nyt olen rauhoittunut ja haluan, että kerrot, mistä olet oppisi saanut. Sovimme tapaavamme seuraavana päivänä. Tavatessamme sanoin hänelle: - Odota hetki. Otin esiin Raamattuni ja sanoin: - Jos todella haluat tietää, mistä olen oppini löytänyt, lue tämä kirja! Hän huudahti: - Sehän on Raamattu! Jumala varjelkoon!

- Juuri niin, tämä on Raamattu ja voit vapaasti itse lukea sitä, jos haluat saada selville käytökseni syyn. Ota se, jos haluat. Jos et halua, oma on valintasi. Jos et ymmärrä lukemaasi, voit tulla ja kysyä minulta. Hän otti Raamatun, käänteli sitä ihmeissään ja lähti kotiinsa kirja mukanaan. Kahden viikon ajan hän tuli luokseni ja kyseli monia asioita. Hän luki Raamattua, ja aloin nähdä suuren muutoksen hänen elämässään. Hän rakasti Raamattua yhä enemmän. Eräänä päivänä hän sanoi: - Tässä kirjassa on suuri siunaus. Siitä asti, kun rupesin lukemaan sitä, vaimoni ja minun välit ovat parantuneet ja kaikki erimielisyytemme ovat haihtuneet. Rohkaisin häntä: - Lue lisää, niin saat selville, mitä sinun tulee tehdä. Työtoverini jatkoi Raamatun lukemista ja hän oikein ahmi sitä.

Eräänä päivänä hän tuli luokseni ja pyysi yllättäen minua opettamaan, miten kristityt rukoilevat. Kerroin hänelle, ettei rukouksellamme ollut määrättyä muotoa. - Voit rukoilla missä asennossa tahansa ja millä tavalla haluat. Kolme kuukautta myöhemmin hämmästyin, kun hän tuli luokseni ja syleili minua lämpimästi. Hän kysyi, miten voisi saada kasteen. Ystäväni otti Herran vastaan, ja hän oli suureksi siunaukseksi koko perheelleen. Olin iloinen nähdessäni, että Jumala oli todellakin valinnut minut työhön viinitarhaansa ja sain olla hänen lampaansa. Oli etuoikeus olla johtamassa ihmisiä pelastukseen ja iankaikkiseen elämään eikä valheeseen ja vääryyteen. Aiemmin olin saalistanut ihmisiä saattaakseni heidät tuhoon. Nyt oli suurenmoista saada tehdä työtä Herran Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Uusi luomus

Ensimmäistä kertaa tunsin todella rakastavani maatani ja kansaani. Aloin rakastaa suvaitsevaisuutta ja anteeksiantamista. Minusta tuli tosiaankin uusi luomus. Jumala käytti minua kutsuessaan ihmisiä Kristuksen luokse, ja sain tuoda monia Kristuksen kadonneita lampaita takaisin. Koin monenlaista, mikä paljasti luonteessani jäljellä olevan vanhan minän. Niiden myötä koin myös monia Saatanan hyökkäyksiä sekä henkeäni että ruumistani vastaan.

Eräänä päivänä olin käymässä perheeni luona. Matkustin pikkubussilla. Kuljettaja kiirehti matkustajia istumaan paikoilleen, joten menin sisään. Kuljettaja ohjasi minut penkille, jossa istui isokokoinen, partainen, ankaran uskonnollinen muslimimies vierellään hunnutettu vaimo. Mies oli minulle epäystävällinen. Hän katsoi minua vihaisesti ja työnsi

minua niin, että jouduin istumaan hyvin ahtaassa paikassa. Hän ojensi jalkansa niin, että minulle jäi vain muutama tuuma istumatilaa. Lähdin pois autosta. Kuljettaja kysyi minulta, mikä oli vialla. Kerroin, etten mahtunut autoon. Kuljettaja kertoi, että äskeinen paikka oli neljän hengen penkki ja kehotti siinä istuvaa muslimimiestä tekemään minulle tilaa. Mutta minusta tuntui, ettei mies halunnut ketään viereensä, ettei hänen vaimoansa häirittäisi. Niinpä menin kuljettajan luo ja maksoin neljännestä paikasta, ettei kukaan muu istuisi heidän viereensä. Pyysin kuljettajaa antamaan heille koko penkin, että miehen vaimo saisi istua rauhassa. Muslimimies huomasi sen, ja nyt hänen miehuutensa, kohteliaisuutensa ja kunniantuntonsa heräsivät. Hän vaati minua istumaan hänen viereensä. Sanoin, etten halunnut tunkea heidän penkkiinsä, mutta hän kehotti minua istumaan siihen ja teki minulle riittävästi tilaa. Pikkubussi lähti liikkeelle. Muslimimies esitti yllättävän kysymyksen: - Oletko muslimi vai kristitty?

- Miksi haluat tietää sen? Hän sanoi: - Haluanpa vain. Sanoin: - Olen kristitty. Hän valitti: - Jospa olisit ollut muslimi, niin tämä tekosi olisi ollut suurempiarvoinen. Kysyin häneltä:

- Tunnetko minut?
- En.
- En minäkään tunne sinua. Miksi luulet, että tein tämän sinulle?
- En tiedä.

Kerroin hänelle, että Raamatussa meitä neuvotaan rakastamaan kaikkia ihmisiä, niitäkin, jotka loukkaavat meitä. Huomasin, miten tyly olit minulle ja halusin vain näyttää sinulle rakkautta, jota meillä on niitä kohtaan, jotka jopa vihaavat meitä. En mahda mitään käytökselleni. Hän kysyi: - Onko sinulla Raamattu? Vastasin myöntävästi. Mies jatkoi: - Palvotko Jumalaa?

- Ketä muuta voisın palvoa?
- Tiedän sinun palvovan Kristusta, pappeja ja munkkeja, niin kuin Koraani sanoo.
- Kaikki tietosi meistä eivät ole oikeita. Muuten et olisi ihailut käytöstäni. Saanko ehdottaa jotain? Ojensin hänelle Raamatun ja sanoin: - Tässä kirjassa on Vanha ja Uusi testamentti. Lue ja katso, mitä siinä sanotaan. Jos pidät lukemastasi, se on hyvä. Mutta jos et pidä siitä, et ole kumminkaan hävinnyt mitään. Annoin hänelle Raamatun, ja sovimme tapaavamme myöhemmin.

Siitä lähtien tapasimme joka viikko ja keskustelimme hänen kysymyksistään ja pohdinnoistaan. Sitten aloimme myös rukoilla yhdessä. Vähän sen jälkeen hän joutui

riitoihin vaimonsa kanssa ja halusi ottaa avioeron. Kerroin hänelle avioeron olevan vastoin Jumalan tahtoa. Rukoilimme hänen vaimonsa puolesta, ja hänen perheessään syntyikin sopu ja yhteys. Kerroin muslimiystävälleni, että kristinusko yhdistää ihmisiä eikä erota heitä toisistaan. Luin hänelle Raamatusta: "Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta, ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty miehensä kautta." (1. Kor.7: 14.) Ystäväni oli haltioissaan Raamatun opetuksista. Herra astui hänen perheensä elämään tuoden yhteyden, rauhan ja siunauksen.

En haluaisi päättää todistustani. Itse asiassa se jatkuu edelleen niin kauan kuin Herra toimii kauttani. Lopuksi haluan lyhyesti sanoa, että olen saanut elämäni lahjana Jumalalta. Jos ajattelen muita vaihtoehtoja, näen vain tuhoa, tyhjyyttä ja syntiä. Jumala ei muista enää syntejämme. Nautimme vapaudesta, koska Poika on vapauttanut meidät, ja olemme totisesti vapaita. Kristus on elämämme, ja kuolema on meille voitto. Olen täynnä tätä tunnetta ensi kertaa elämässäni. Aiemmin kuolema oli ruma ja kuin pelottava haamu. Pelkäsin haudan kidutuksia ja kahden enkelin kyselyjä ja muita kuolemanjälkeisiä tapahtumia, joihin muslimit uskovat. Nyt sanon hyvästit sinulle, rakas lukijani, kunnes kohtaamme uusien jännittävien kokemusten merkeissä, Herran loputtomissa, kallisarvoisissa ja jumalallisissa teoissa, Hänen, joka on voimallinen varjelemaan sen, mitä Hänelle on uskottu!

Jälkihuomautus: Entisestä tiukasta islamilaisesta elämäntavasta johtuneista paineista ja rasitteista huolimatta Paul on pystynyt kasvamaan uskossaan ja tekee nyt kokopäiväisesti evankeliumin työtä. Kokemuksensa ja tutkimuksiensa pohjalta hän kirjoittaa jälkihoitotyöhön traktaatteja ja opetuskirjoja konsultoiden myös lähetysjärjestöjä islamin oppeja koskevissa kysymyksissä.

Sayed:

7. OLIN KUOLLUT, MUTTA NYT MINÄ ELÄN

Äidilläni ja isälläni on 14 lasta. Kun olin lapsi, asuimme köyhällä ja tiheään asutulla alueella, jossa oli sekä muslimeja että kristittyjä. Meidän perheemme oli islaminuskoisia. Isäni ponnisteli kovasti toimeentulomme eteen tehden työtä yöstä päivään. Me pojat kulutimme aikaamme lähinnä kaduilla maleksimiseen. Nälkä sai meidät varastamaan leipää ja maitoa kaupan oven edestä aikaisin aamulla ennen kauppiaan tuloa.

Kaikki epäonnistuu

Muistan lapsuudestani vieläkin erään hurskaan kristityn naisen, joka kokosi meidät lapset pois kadulta pyhäkouluunsa. Hän kertoi meille, miten Jeesus Kristus rakastaa kaikkia ihmisiä, näytti kristillisiä filmejä ja luki Raamatun kertomuksia. Kokousten loppuksi saimme makeisia ja juotavaa. Hän oli aina ystävällinen ja lempeä ja siksi häpesimme, jos olimme tehneet jotain paha.

Silloin ei ollut mitään lapsille järjestettyjä kerhoja tai toimintaa, oli vain tuon rakastavan naisen pitämä pyhäkoulu. Pikkupoikana nautin kristillisistä joulu- ja pääsiäisjuhlista. Ne olivat minulle suuri ilonaihe. En välittänyt koulunkäynnistä yhtään ja jouduin lähtemään koulusta, kun minut ajettiin sieltä pois. Menin satamaan ja muihin paikkoihin töihin. Elin kuitenkin suuressa, hirvittävässä tyhjiössä. Olin yksinäinen eikä minulla ei ollut yhtään ystävää, joka olisi huolehtinut minusta. Kasvoin perheessä, jonka ainoa elämän perusta oli rahan perässä juokseminen. Minusta kasvoi materialisti, ja olin rahan orja.

Koulusta pois joutuminen oli minulle vahingollista. Pakenin alkoholiin unohtaakseni ongelmani. Yritin löytää vastauksia juomisesta ja uhkapeleistä. Elämä oli minulle hauskanpitoa ja rahan keräämistä. Veljeni perustivat omia liikeyrityksiään ja rikastuivat. Olin vihreä kateudesta ja halusin aloittaa oman liiketoiminnan. Onnistuin avaamaan pienen myymälän, ja ansaitsin rahaa mutta en rauhaa enkä mielen tyyneyttä! Minulla ei ollut sisäistä rauhaa. Tunsin vain kuolettavan tyhjyyden.

Tätä kesti kuusi vuotta. Perheessäni alkoi olla ongelmia. Veljilläni ja sisarillani oli hankaluuksia avioliitoissaan, isäni vanheni ja äitini sairastui. Kaikki ongelmat tuntuivat kertyvän minun harteilleni. Vuonna 1982 olin korviani myöten velkaantunut. Kaikki paineet johtivat vakavaan masennustilaan. Romahdin lopullisesti vuonna 1986.

Nyt ymmärrän, että minusta oli tullut alkoholisti ennen hermoromahdustani. Vuodesta 1982 vuoteen 1984 join runsaasti. Vuonna 1984 matkustin Ranskaan hoidattamaan vakavia psykologisia ongelmiani. Sain siellä hoitoja, ja sen jälkeen palasin kotiin. Järkytin, kun perustamani liikeyritys ja kauppa oli sillä aikaa tuhottu täysin.

Elokuussa 1986 sain hirvittäviä vatsakipuja ja muitakin kipuja. Minut vietiin sairaalaan, kun olin jo koomassa. Tilani oli hyvin vakava. Elimistöni lähes lakkasi toimimasta. Seitsemäntoista päivän ajan ystäväni ja sukulaiseni kävivät luonani sairaalassa. Kaikki olettivat, että kuolisin pian. Yksi kävijöistä oli kristitty pappi. Muistan vieläkin hänen rakkautensa ja nöyryytensä. Jotkut muutkin kristityt kävivät luonani rukoilemassa.

Kuolema

Tuon sairaalan hoitajat menivät lakkoon, ja sairaalasta lähetettiin pois kaikki muut paitsi hyvin vakavasti sairaat potilaat. Olin jo tajuissani, mutta sain kuitenkin jäädä sairaalaan. Kun oli kulunut 17 päivää, tulin yhtäkkiä hysteeriseksi. Hyppäsin ylös vuoteestani ja hyökkäsin kaikkien lähellä olevien kimppuun. Revin irti happiletkuni, ja menetin nopeasti tajuntani. Lääkärit luulivat loppuni tulleen. Tunnin kuluttua lääkärit tutkivat minut, ja he totesivat minun kuolleeksi! He kutsuivat perheeni sairaalaan kuolintodistuksen kirjoittamista varten. Silloin näin kirkkaan valon koskettavan minua, ja kolme kertaa kuulin äänen sanovan: - Nouse ylös! Näin Jeesuksen Kristuksen. Hän ilmestyi minulle siinä kirkkaassa valossa.

Perheeni toi arkun viedäkseen kuolleen ruumiini pois sairaalasta. Jeesuksen ilmestyttyä minulle palasin elämään ja toivuin sairaudestani. Kun lääkärit näkivät minut, he järkyttyivät. Lääketieteelliseen lausuntoonsa he kirjasivat tapaukseni sanoin "hyvin harvinainen, outo ja selittämätön tapaus"! Olen varma, että Jeesus Kristus herätti minut uudelleen henkiin. Hän on sanonut: "Minä olen tie, totuus ja elämä." (Joh. 14:6.)

Lähdin sairaalasta heikkona, mutta olin syntynyt uudesti, sillä nyt uskoin Jeesukseen

Kristukseen Vapahtajanani. Sanoin Hänelle: - Herra, jos sallit minun elää, salli minun elää Sinun nimesi kunniaksi. Minusta tuli uudestaan kuin lapsi. Aloin nähdä kaiken uudella tavalla. Halusin olla kristittyjen veljien kanssa. Kun kuljin kaduilla, ihmiset osoittivat minua sanoen: - Hän oli kuollut, mutta nyt hän elää!

Uusi elämä Kristuksessa

Herra Jeesus muutti elämäni. Eräänä aamuna kuljin kirjakaupan ohi. Hetken epäröityäni koputin kaupan ovelle. Herttainen nainen avasi oven ja kutsui minut sisään. Muiden kirjojen joukossa näin Raamatun. Muistin sen kristityn naisen, joka oli pitänyt meille pyhäkoulua ollessani pieni poika. Tuumin, että kirjakaupan nainen saattaisi tietää hänestä jotain ja kysyin asiaa. - Tottahan minä hänet tunnen. Viimeksi kun kuulin hänestä, hän oli vanhainkodissa, mutta on jo ehkä kuollut.

Päätin mennä seuraavana päivänä vanhainkotiin katsomaan häntä. Menin sisään ja näin naisen nukkuvan tuolissa. Muistin yhden pyhäkoululaulun ja aloin laulaa sitä. Hän avasi silmänsä ja kysyi: - Kuka sinä olet?

- Olen Sayed. Muistatko minut? Siitä on jo 35 vuotta, kun viimeksi näimme toisemme. Kerroin hänelle, miten minusta oli tullut kristitty. Vanha nainen sanoi: - Hienoa, Sayed! Ole kuitenkin varovainen. Muista olla uskollinen Herrallesi!

Aloin vaeltaa Jeesukseen Kristukseen uskoen. Aloin lukea Raamattua, ja sain kokea todellista elämää Herran kanssa. Hengellinen janoni oli suuri ja siksi luin paljon Elämän Sanaa. Kaikessa heikkoudessani ja vajavaisuudessani sain nähdä Herran hoitavan minua. Jumala on luvannut meille: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." (Matt. 28:20.) Hän sanoi myös: "Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus." (Joh.8: 12.) On todella suurta saada kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Kun etsin Jumalaa, sain kokea ylimaallisen sisäisen rauhan täyttävän sisimpäni. Voin yhtyä isän sanoihin, jotka hän lausui tuhlaajapojastaan: "Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt." (Luuk.15:32.)

Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän.

Jälkihuomautus: Sayed on kasvanut uskossaan, ja hän käy aktiivisesti paikkakuntansa arabiseurakunnassa.